

DEAN R. KOONTZ

A New York Times bestseller listájáról

A VEDELMEZŐ

KI IS Ő VALÓJÁBAN?

DEAN R. KOONTZ

A VÉDELMEZŐ

Made By Lassiter

A mű eredeti címe: The Good Guy Copyright © 2007 by Dean R. Koontz Magyar kiadás © Animus Kiadó 2010 fordítás a Bantam Book 2008-as kiadása alapján készült A jogtulajdonos engedélye nélkül a műből részlet sem közölhető.

Fordította: Torma Péter Szerkesztette: Dávid Anna Borítóterv: Beleznai Kornél
Korrekter: Thész Dóra

Mike és Mary Lou Delaneynek, kedvességeitekért, barátságotokért, és a sok-sok nevetésért - még ha sokszor nem is tudjátok, miért nevetünk rajtatok. Veletek. Veletek nevetünk. Szeretünk titeket.

Elmondok magának egy nagy titkot, barátom. Ne várjon a végítéletre, mindennap eljön.

Albert Camus

ISBN 978-963-9884-90-8

Kiadta az Animus Kiadó 2010-ben

1301 Budapest, Pf.: 33 Felelős kiadó: a kiadó igazgatója info@animus.hu www.animus.hu Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

■ **magyar**

nyomdatarműk
NYOMDA-ÉS ILLUMINÁCIÓS SZOLGÁLTATÁS

Tipográfia, nyomdai előkészítés: Scriptor Kft. A nyomtatás és a kötés a debreceni ALFÖLDI NYOMDA Zrt. munkája Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Első rész

ROSSZ IDŐBEN JÓ HELYEN

Egy

Van, hogy a szitakötő szinte a tó felszínén siklik, rövid, pókháló-fínomságú nyomdokvizet hagyva maga után, mert ha alacsonyan marad, megmenekül a röptükben táplálkozó madaraktól és denevérektől.

Timothy Carrier a maga százkilencven centijével, nyolcvan kilójával, nagy kezével és még nagyobb lábával nem tudott ilyen észrevétlen maradni, de állandóan ezen igyekezett.

Nehéz, acélbetétes munkásbakancsában, természet adta, megváltoztathatatlan John Wayne-es járásával belépett a Lámpagyújtogatóhoz címzett kocsmába, és minden különösebb feltűnés nélkül haladt a helyiség túlsó vége elé. Az ajtó közelében az L-alakú bárpult rövidebb száránál üldögélő három férfi egyike sem pillantott rá, ahogyan a bokszkban üldögélő két párocska sem.

Mikor végül leült a leghátul, a vörösesbarna mahagónipultot megvilágító utolsó lámpa fénykörén is túl álló bárszékre, elégedetten felsóhajtott. Az ajtóból nézve ő tűnt a legkisebbnek az egész helyiségben.

Ha a Lámpagyújtogató első traktusa volt a mozdony, akkor ez a fékezőkocsi. Azok, akik ide ültek be az álmos hétfő estén, csendes társaságnak ítékeztek.

Liam Rooney - a tulajdonos, és a mai napon az egyetlen személy a pultban - kicsapolt egy korsó sört, és letette Tim elé.

- Egyszer valami nővel fogsz ide besétálni - mondta -, és akkor engem elvisz az infarktus.

- Szerinted elhoznék egy nőt ebbe a lebujba?

- Miért, tudsz más helyet?

- Egy fánkboltot.

-Ja. Bepusztítottok egy tucát cukormázaszt, aztán iszed valami puccos Newport Beach-i étteremhez, nézitek, ahogy a csicskák leparkolják a flancos verdákat.

Tim belekortyolt a sörébe, Rooney pedig az egyébként makulátlan bérpultot törölgette.

-Te mázlista vagy, hogy megtaláltad Michelle-t - mondta Tim. - Olyan nőt ma már nem gyártanak.

-Harmincéves, mint mi. Ha már nem gyártják, honnan honnan jött?

-Rejtély.

- Csak akkor nyerhetsz, ha játszol - mondta Rooney.

- Játsszom.
- Szólóban nehéz ám játszani.
- Te csak ne félts engem. Igenis kopogtatnak néha a nők nálam.
- Ja. Csak kettesével jönnek, és Jézusról magyaráznak.
- Hadd csinálják. Legalább törődnek a lelkemmel. Mondták már, hogy köcsög poénjaid vannak?
- Ja, te. Vagy ezerszer. De sosem unom meg hallgatni. Volt itt nemrég egy csóka, negyvenéves, sosem volt nő, most meg levágták neki a tökeit.
- Ki vágta le?
- Valami orvos.
- Tudd meg a nevét - mondta Tim. - Hozzá ne kerüljek, ha balesetem lesz.
- Csonkámnak rákja volt. Most meg gyereke nem lesz neki sose.
- És miért olyan jó gyereket csinálni ebbe a világba?
- Rooney úgy nézett ki, mint egy amatőr karatés, aki edzésen ugyan még nem volt, de betontömböket már megpróbált széttörölni a fejével. Szeme azonban meleg kék ablakként fénylett, és a szíve is jó volt.
- Mert erről szól az egész - magyarázta. - Asszony, gyerek meg egy hely, amit összetarthatasz akkor is, ha a világ többi része szétesik.
- Matuzsálem kilencszáz évig élt, és csak a vége felé kezdett el gyerekeket nemzeni.
- Nemzeni?
- Azt. Akkoriban nem csinálták, hanem nemzették.
- Szóval akkor hatszáz éves korodig te sem alapítasz családot?
- Nektek sincs gyereketek Michelle-lal.
- Dolgozunk rajta - Rooney előrehajolt, kezét összefonta a pulton, és Tim szemébe nézett. - Mit műveltél ma, ajtónálló?
- Ne hívj így.
- Mit csináltál?
- Amit mindig. Falat raktam.
- Holnap?
- Rakom tovább.
- Aztán kinek?
- Annak, aki megfizet.
- Hát ide figyelj. Én heti hetven órát melózok itt, néha többet is, de nem a vendégek kedvéért.
- Azt mi nagyon jól tudjuk - biztosította Tim.
- És nekem vannak köcsög poénjaim.
- Én is igyekszem, de még te vezetsz.

- Michelle-ért meg a leendő gyerekeinkért csinálom. Kell valaki, akiért hajtasz, nem csak a lóvé, valaki, akivel építhetsz valamit, akivel megoszthatod a jövődet.

-Most látom csak, Liam, milyen gyönyörű a szemed.

- Ide figyelj... Michelle-lel aggódunk érted, tesó. Tim összecsuicsörítette az ajkát.

- Egyedül nem megy - mondta Rooney. Tim egy csókot cuppantott a levegőbe.

Rooney még előrébb hajolt, míg az arca csak pár centire volt Timétől.

- Meg akarsz csókolni?

- Jólesik, hogy így törödsz velem.

-Akkor várjál, megfordulok, felrakom a pultra a seggem, azt megcsókolhatod.

Kösz, nem. Aztán majd amputálhatják a számat.

- Tudod, mi a te bajod, ajtónálló?

- Mondom, ne hívj így. -Autofóbia.

- Nem is félek a kocsiktól.

- Nem, magadtól félsz. Vagyis ez sem jó. A benned rejlő lehetőségektől félsz.

- Öcsém, neked ilyen pályaválasztási tanácsadónak kéne menned egy suliba - mondta Tim. - Eddig itt volt ingyen sósperec. Hol van?

- Valami részeg lehányta, de a nagy részét már letörölgettem.

- Jó lesz, de csak ha nincs elázva.

Rooney elővett egy tál sósperect a pult mögül, és letette Tim korsója mellé.

- Michelle-nek van egy unokatesója, Shaydrának hívják. Jó csaj.

- Milyen név az a Shaydra? Olyan nő már nincsen, akit Marynek hívnak?

- Összehozok neked egy randit Shaydrával.

- Nem érdemes. Holnap levágatom a tököm.

- Vidd el egy üvegben a randira. Mindjárt oldottabb lesz a hangulat -

azzal Rooney visszament a pult másik végére, ahol a három vendég már alig várta, hogy pénzelhessen a születendő Rooney-csemeték taníttatását.

Tim néhány percig próbálta meggyőzni magát, hogy a sör és a perec minden, amire szüksége van. Ezt azzal igyekezett megtámogatni, hogy elképzelte Shaydrát, aki nyilvánvalóan ormóttalanul kövér, fél szemöldöke van, és félméteres szőr lóg az orrából.

A kocsmá, mint mindig, most is megnyugtatta. Még a sör sem kellett hozzá, hogy ellazuljon. Megtette a hatást maga a hely, bár Tim sohasem értette, mi lehet az oka.

A kocsmában állott és friss sör, a kolbászos bödönből kifröccsent sós lé, valamint a bárpult polírozásához használt viasz szaga terjengett. A kicsi konyhából érződött az éppen sült hamburger és hagymakarikák illata.

A kellemes illatok meleg áradata, a világító budwei-seres óra, a puha félhomály, amelyben ült, a párok sutyorgása a boksztokban, és Patsy Cline halhatatlan hangja a zenegépből, mindez együtt annyira otthonos volt, hogy a saját lakása idegennek tűnt mellette.

Talán azért nyugtatta meg ennyire a kocsmá, mert ha nem is állandóságot, legalább folyamatosságot képviselt. A villámgyorsán és egyfolytában változó világban a Lámpagyújtogató a legkisebb változásnak is ellenállt.

Tim itt nem számított meglepetésre, de nem is vágyott rá. Túlértékeli manapság az újdonság varázsát. Ha az embert elüti egy busz, az is új tapasztalat.

Az ismerősét, a megszokottat szerette. Sosem fenyegette az a veszély, hogy lezuhan egy szikláról, mert nem mászott fel egyre sem.

Egyesek azt mondogatták, hogy hiányzik belőle a kalandvágy. Tim nem látta értelmét elmagyarázni nekik, hogy a vakmerő utak egzotikus országokban meg idegen tengereken a kanyarban sincsenek azokhoz a kalandokhoz képest, amelyek a jobb és bal fül közti húszcentis térben várják az embert.

Bolondnak is nézték volna, ha ezt megemlíti. Elvégre ő csak egy kőműves, egyszerű téglarakosgató. Nem vártak el tőle túl sok gondolkodást.

Mostanában egyébként a legtöbben, ha csak tehetik, nem gondolkoznak, főleg a jövőről nem. Jobban kedvelik vak meggyőződéseik kényelmét, mint a tisztánlátást.

Mások azzal vádolták, hogy régimódi. Ebben bűnös is volt. A múlt tele volt jól ismert szépséggel, és mindig megérte visszapillantani. Reménykedő típus volt, de annyira azért nem elbizakodott, hogy az ismeretlen jövő szépségében is biztos legyen.

Fura figura lépett be a kocsmába. Magas volt, bár nem olyan magas, mint Tim, és keménykötésű, de azért nem ijesztően.

Nem is a külseje volt érdekes, inkább a viselkedése. Úgy lépett be, mint egy ragadozó, aki szagot fogott, szemmel tartotta az ajtót, míg be

nem csukódott, majd gyanakodva pillantott körül, mintha nem bízna benne, hogy menedéket talált.

Mikor a jövevény helyet foglalt a pultnál, Tim olyan arccal kezdte méregetni a korszóját, mintha valami szent erekleve volna, vagy mintha tartalmának mélyebb jelentésén töprengene. Magányát inkább áhítatosnak, semmint komornak tüntette fel, és ezzel minden tolakodás nélkül felajánlotta az idegeneknek a társalgás lehetőségét.

Ha aztán az illető első szavai vallási vagy politikai fanatikusra vallottak, Tim az átszellemült, nosztalgikus csendből keserű, erőszakos hallgatásra váltott. Kevesen próbálják meg másodszor is megtörni a fagyos csendet.

Tim jobban kedvelte a magányos elmélkedést, de nem vetette meg a jóféle beszélgetést sem. Csak hát a jóféle ritka volt.

Ha egyszer elkezd az ember egy beszélgetést, elég nehéz befejezni. Ha viszont a másik kezdi, akkor megtehetjük, hogy egyszerűen nem válaszolunk.

Rooney, eljövendő gyermekei eltartásának vágyától hajtva, megkérdezte a jövevényt:

-Mit adhatok?

Az idegen bélelt sárga borítékot tett a pultra, és a bal kezét rajta tartotta.

- Hát... talán egy sört.

Rooney felvonta a szemöldökét, és várt.

- Igen, egy sört kérek - mondta a jövevény.

- Csapolt söröm van Budweiser, Miller Lite meg Heineken.

- Aha. Hát... akkor talán... legyen egy Heineken.

A hangja vékony volt és feszült, mint egy telefondrót, amelyen egymástól tisztos távolságot tartó madarakként ücsörögtek szavai.

Valami furcsa mellézköngé hallatszott ki belőle, talán ijedtség.

Mire Rooney kihozta a sört, az idegen már le is tette a pénzt a pultra.

- Nem kérek vissza.

Második italtól tehát eleve szó sem lehetett. Mikor Rooney elment, a jövevény jobb kezét a söröskorsóra tapasztotta, de egy kortyot sem ivott. Timet Rooney szárazdajkának csúfolta, mert képes volt egész éjjel két sört dajkálni, amitől szinte száraz maradt a torka. Néha jeget kért, hogy a felmelegedett sört lehűtse.

Még ha nem is kemény piás az ember, az első kortyot hidegen szereti, frissen a csapból.

Mint a célra összpontosító mesterlövész, Tim a Budweiserre koncentrált, de mint egy jó lövészé, az ő perifériás látása is jó volt. Láta, hogy az idegen még mindig nem emelte meg a korsóját.

A fickó nem úgy nézett ki, mint aki gyakran jár kocsmába, és látszott rajta, hogy ezen az estén, ebben az órában sem akar ebben a kocsmában lenni.

Aztán megszólalt.

-Korán jöttem.

Tim nem volt biztos benne, hogy ez olyan beszélgetés lesz, amelyet ő szeret.

- Gondolom - folytatta az idegen -, mindenki szeret korábban érkezni. Felmérni a terepet.

Timnek rossz előérzete támadt. Nem olyan „vigyázz, farkasember!” típusú rossz előérzet, csak olyan érzés, hogy valószínűleg unalmas alakkal van dolga.

- Egyszer kiugrottam egy repülőből a kutyámmal -közölte az idegen.

Másrészt viszont egy emlékezetes kocsmai beszélgetésre akkor nyílik a legjobb lehetőség, ha belefutunk egy különbe.

Tim felélénkülve fordult az égből pottyant jövevényhez.

-Mi a neve?

-Kinek?

-A kutyának.

-Lány.

- Fura név egy kutyának.

- A bátyámról neveztem el.

- És mit szólt hozzá a bátyja?

-Már meghalt.

- Sajnálom - mondta Tim.

- Régen volt már.

- És tetszett Larrynek az ejtőernyőzés?

- Sosem csinálta. Tizenhat évesen halt meg.

- Mármint a kutyájának.

- Úgy láttam, neki igen. Csak azért említettem, mert most ugyanúgy összeszorul a gyomrom, mint amikor ugrottunk.

- Fú, rossz napja volt, mi?

Az idegen a homlokát ráncolta.

-Mit gondol?

Tim bólintott.

- Az volt.

Az ejtőernyős még mindig ráncolta a homlokát.

- Maga az, ugye?

Egy kocsmában trécselni nem olyan, mint Mozartot zongorázni.

Szabad, rögtönzéses játék, ösztönös ritmusokkal.

- Maga az? - kérdezte újra az idegen.

- Ki más lehetnék?-kérdezett vissza Tim.

- Hát csak mert olyan... hétköznapi külseje van.

- Igyekszem - mondta Tim.

Az ejtőernyős egy darabig merőn nézte, aztán lesütötte a szemét.

- Hát nem tudom magam a helyébe képzelni.

- Nem is egyszerűen - Tim már nem volt olyan vidám, mert meghallotta a másik hangjában az őszinteséget.

Az idegen végre felemelte az italát. Néhány cseppet kilötyögtetett a pultra, aztán egy hajtásra megivott egy fél korsóval.

-Egyébként csak rossz passzban vagyok - mondta Tim, inkább csak magának.

Csak rájön majd a fazon, hogy tévedett, és akkor mondhatja, hogy ő is össze van zavarodva. Addig szórakozik egy kicsit.

A férfi odacsúsztatta elé a borítékot.

- Ez itt a fele. Tízezer. A többit akkor, ha a nő kész. Azzal megfordult a széken, felkelt és az ajtó felé indult.

Tim már épp utánakiáltott volna, de ekkor fogta fel ennek a tizenkét szónak a rettenetes jelentését: *Ez itt a fele. Tízezer. A többit akkor, ha a nő kész.*

Előbb a megdöbbenéstől, aztán az alaktalan félelemtől akadt el hangja.

Az ejtőernyős nagyon igyekezett kifelé. Gyorsan átvágott a kocsmán, ki az ajtón, és elnyelte az éjszaka.

- Hé, várjon már! - szólt utána Tim, de túl halkan, és túl későn.

Aki csak úgy átsiklik a napokon, pókháló-finomságú nyomdokvizet hagyva maga után, az nincs hozzászokva, hogy idegenek után kiabáljon, vagy olyanok nyomába eredjen, akik gyilkosságot forgatnak a fejükben.

Mire Tim ráeszmélt, hogy el kellene indulnia, és felállt a székéről, már hiába vette volna üldözőbe.

Visszaült, és egy slukkra kiitta a maradék sörét.

A hab ott maradt a korsó oldalán. Korábban sohasem látta titokzatosnak ezeket a rövid életű mintákat. Most úgy bámulta őket, mintha mélyebb jelentést hordoznának.

Összezavarodva pillantott a sárga borítékra, amely olyan baljóslatúnak látszott, mint egy levélbomba.

Liam Rooney éppen felszolgált két hamburgert sült krumplival az egyik bokszban ülő párnak. Hétfőn nem dolgozott a kocsmában pincéernő.

Tim intett Rooneynak, de az nem vette észre, hanem visszament a pult túlsó végére a maga kis bejáratához.

A boríték még mindig épp elég vészjósló volt, de Tim kezdett kételkedni benne, hogy jól értette, mi történt közte és az idegen közt. Egy olyan fickó, aki a Larry nevű kutyájával ejtőernyőzik, csak nem fog pénz adni másnak azért, hogy megöljön valakit. Biztosan félreértette.

A többit, ha a nő kész. De hát ez sok mindent jelenthet. Nem feltétlenül azt, hogy *ha meghalt.*

Immár meggyőződve arról, hogy a világ mindjárt visszatér a rendes kerékvágásba, Tim kinyitotta a sárgaréz kapcsot, és benyúlt a borítékba. Vastag köteg összegumizott százdollárost húzott ki belőle.

Lehet, hogy igazából nem volt nyálkás a pénz, de Tim úgy érezte. Gyorsan visszatette a borítékba.

Talált egy ötször hetes fényképet is, amelyet valami igazolványhoz készíthettek. A nő a húszas évei vége felé járhatott. Vonzó volt.

A kép hátára egy nevet gépeltek: LINDA PAQUETTE. Alatta egy Laguna Beach-i cím.

Noha épp most ivott egy sört, Tim szája száraz volt és savanyú. A szíve lassan vert, de szokatlanul erőseket, csak úgy döngött a fülében.

Megmagyarázhatatlan módon büntudatot érzett, mintha valahogyan részt vett volna a nő halálának megtervezésében. Eltette a képet, és félretolta a borítékot.

Újabb férfi lépett a kocsmába. Körülbelül akkora volt, mint Tim, és barna haját is hozzá hasonlóan rövidre nyíratta.

Rooney hozott egy újabb sört Timnek.

- Ha ilyen ütemben szlopálsz, a végén nem berendezés lesz, hanem igazi vendég.

Tim gondolatai lelassultak, az a furcsa érzése támadt, hogy álmodik. El akarta mondani Rooneynak, mi történt, de megbénult a nyelve.

Az újabb jövevény az ejtőernyős helyére ült, két széknyre Timtől. - Budweiser - mondta Rooneynak.

Ahogy Rooney elment kicsapolni a sört, az idegen pillantása a borítékra tévedt, majd találkozott Tiniével. A szeme is barna volt, mint az övé.

- Korán jött - mondta a gyilkos.

Kettő

Az ember élete egyetlen pillanat alatt gyökeres fordulatot vehet. Nem múlik el perc a változás lehetősége nélkül, és az óra minden ketyegése a sors ígétetét vagy figyelmeztetését suttoghatja.

Mikor a gyilkos azt mondta, „korán jött”, Tim Carrier az órára pillantva látta, hogy öt perc múlva lesz egész, és azt felelte:

-Maga is.

A zsanérok elfordultak, az ajtó kinyílt, és többé nem lehetett becsukni.

- Már nem vagyok biztos benne, hogy fel akarom bérelni magát - folytatta Tim.

Rooney letette a sört a gyilkos elé, majd a helyiség túlsó végébe ment, ahonnan hívták.

A mahagónipultról visszaverődő fény vöröses árnyalatot adott a korsó tartalmának.

Az idegen megnyalta kicserepesedett ajkát, majd ivott. Nagyon szomjas lehetett.

Letette a korsót, majd barátságosan így szólt:

- Nem bérelhet fel. Én nem alkalmazott vagyok.

Tim elgondolkodott azon a lehetőségen, hogy elnézést kér, kimegy a mosdóba, és hívja a rendőrséget a mobilján. De azt az idegen felszólításként értelmezheti, hogy fogja a borítékot, és menjen. Ha pedig Tim magával viszi a borítékot a mosdóba, akkor azt hiheti, hogy feltűnés nélkül akarja lebonyolítani az üzletet, és követheti.

- Nem bérelhet fel, és nem is vehet tőlem semmit -folytatta a gyilkos. - Én veszek magától.

-Tényleg, mit?

-Betekintést a világába, ami most jelentősen... megváltozik.

Tim lelki szemei előtt megjelent a fényképen látott nő. Nem volt tisztában a lehetőségeivel. Gondolkodási időt kellett nyernie.

- Az eladó állapítja meg az árat - ellenkezett. - És maga állapította meg, hogy az ár húszezer.

- Az nem ár. Adomány.

Ez a beszélgetés sem volt kevésbé értelmes, mint bármelyik itt a kocsmában, és Tim lassan kezdte felvenni a ritmust.

- De... ezért az „adományért” cserébe maga... szolgáltatást nyújt nekem.

-Nem. Nem nyújtok szolgáltatást. Csak meghálálom.

-Meghálálja.

- Igen. Amikor betekintést nyújt a világába, azt rögtön alaposan meg is változtatja a hálám.

Közönséges színét figyelembe véve a gyilkos szeme sokkal parancsolóbb volt, mint lennie kellett volna.

Mikor leült a pulthoz, az arca keménynek látszott, de az első benyomás félrevezető volt. Állát kis göd-röcske díszítette. Arca pirosposzsgás volt és sima. Sehol egy ráncocska. Különös félmosolya úgy festett, mintha valami gyerekkori tündérmesére emlékezne vissza. Úgy tűnt, ez az alap arckifejezése, mintha folyamatosan valami bódult állapotban lebegne.

- Ez nem üzleti ügy - mondta a mosolygó férfi. -Maga értem könyörgött, és én vagyok a válasz az imáira.

Talán csak azért írta le ilyen szavakkal a tevékenységét, hogy ne kelljen vádolnia magát semmivel. Csakhogy ez a mosolyogva előadott, finomkodó stílus elég nyugtalanítóan, sőt ijesztően hatott ebben a helyzetben.

Tim kinyitotta a borítékot, mire az idegen rászólt:

-Ne itt.

- Nyugi - Tim kivette a borítékból a fényképet, és az inge zsebébe tette. - Meggondoltam magam.

- Sajnálattal hallom. Számítottam magára,

Tim a közöttük álló üres bárszék elé csúsztatta a borítékot.

-A megbeszélt összeg fele. És nem kell tennie érte semmit. Nevezzük vértelen díjnak.

- Pedig nem bánná meg - mondta a gyilkos.

- Tudom. Maga jó a szakmában. Biztos vagyok benne, hogy a legjobb. Csak én már nem akarom.

A gyilkos mosolyogva megrázta a fejét.

- Dehogyan akarja. -Nem, már nem.

- Eddig akarta. Olyan nincs, hogy egyszer akarja, egyszer meg nem. Az ember nem így működik.

- Meggondoltam magam - ismételte Tim.

- Ezen a területen az ember akkor szokta meggondolni magát, amikor már megkapta, amit akart. Elégedett, meg minden, aztán egy év múlva már szomorkodik a dolgon.

Timet egyre inkább nyugtalanította a barna szempár, de nem mert félrenézni. Még gyanakvást keltene a gyilkosban.

Megtalálta az egyik okát annak, hogy miért fél a férfi tekintetétől. A pupillája a végletekig ki volt tágulva. A szeme közepén lévő fekete mélység területe ugyanakkora volt, mint az írisz maradék része.

A kocsmának ezen a végén kevesebb volt a fény, de azért nem ennyire. A pupilla csak teljes sötétben tágul ekkorára.

Ehség ült a szemében, a fény utáni mohó vágy, egy összeomlott csillag, a fekete lyuk vonzása.

A vakok szeme nézhet ki így. A gyilkos azonban nem volt vak, legalábbis a szeme nem, de mintha valami más értelemben az lett volna.

- Vegye el a pénzt - kérte Tim.

Az a mosoly.

- Ez csak a fele.

- De nem kell érte csinálnia semmit.

- Ó, már csináltam.

- Micsodát? - ráncolta a homlokát Tim.

- Megmutattam, micsoda maga.

- Igen? És mi vagyok?

- Egy gyilkos lelkű, de gyáva szívű ember.

Azzal a gyilkos elvette a borítékot, felkelt a székről, és elment.

Miután eladta magát, mint az az ember, akinek egy Larry nevű kutyája van, egy időre megmentette a fényképen látható nő életét, és elkerülte az erőszakot, amibe az torkolt volna minden kétséget kizáróan, ha a gyilkos rájön, hogy valami nem stimmel, Timnek jócskán meg kellett volna könnyebbülnie. Ehelyett összeszorult a torka, és úgy érezte, a szíve feldagad, összenyomja a tüdejét és megfojtja.

Enyhén szédült, mintha körbe-körbe forogna a bárszéken. Fennállt a veszélye, hogy a szédülés átmegy hányingerbe.

Rájött, hogy azért nem könnyebbült meg, mert ennek az ügynek még nincs vége. Nem kellett kávézacc vagy kristálygömb, hogy megjósolja a jövőt. Ezek nélkül is tisztán látta a tragédiát.

Ha csak rápillantott egy kövezett udvarra vagy kocsifeljáróra, egyből meg tudta mondani, milyen minta szerint rakták. Futókötés, kosárfonó minta, hollandi kötés, mindet ismerte. A most előtte álló út mintázata a káosz volt. Fogalma sem volt, hová vezet.

A gyilkos az olyan ember könnyű lépteivel sétált, akit nem terhel a lelkiismeret, majd beleolvadt az éjszakába.

Tim utánasietett, óvatosan kinyitotta az ajtót, és körülnézett.

A járda mellett parkoló fehér szedán volánja mögött, félig elfátyolozva a kocsmá neonfényeit tükröző szélvédőtől, ott ült a mosolygó férfi. A százdollárosokat pörgette az ujjai között.

Tim elővette inge zsebéből a mobiltelefonját.

A gyilkos letekerte az ablakot. Kiakasztott valamit, majd felhúzta az ablakot, hogy odafojja.

Tim a gombokat vaktában tapogatva elkezdte beütni a 911-et.

Az ablakba csíptetett tárgyról kiderült, hogy egy leszerelhető jelzőfény, amely el is kezdett villogni, amint az autó elindult.

-Zsaru... - suttogta Tim, és megállt, mielőtt beütötte volna a második l-est.

Kilépett az utcára, és leolvasta a távolodó jármű rendszámát.

A beton felületi feszültsége mintha semmivel sem lett volna nagyobb egy tó vizénél. Van, hogy a madarak és denevérek elől alacsonyra húzódó szitakötőt alulról elkapja egy éhes sügér.

Három

A sárkányt formázó lámpa arany fényével megvilágított betonlépcső mentén egyszerű vaskorlát húzódott. A betont rosszul dolgozták el annak idején, ezért most hepehupás volt és repedezett.

A beton, mint annyi minden más az életben, nem bocsátja meg a hibákat.

A még mindig fényes, de a szélein már zöldülő rézsárkány négy csillogó kis üvegtábla előtt tekergőzött. Fényében az alumíniumból készült szúnyoghálós ajtó is olyan volt, mintha rézből lenne. A mögötte lévő belső ajtó a fahéj- és kávéillatú konyhába nyílt.

Az asztalnál ülő Michelle Rooney felnézett, amikor Tim belépett. -Olyan csendesen jöttél, hogy megéreztem. Tim becsukta maga mögött a szúnyoghálós ajtót.

- Ezt most majdnem értem. -Elcsendesedett körülötted az éjszaka, mint a dzsungel, amikor ember jár arra.

- Krokodilt nem láttam - felelte Tim, aztán eszébe jutott a férfi, akinek tízezer dollárt adott. Leült Michelle-lel szemben a halványkék műanyag borítású asztalhoz, és a rajzot nézte, amelyen a nő dolgozott. Persze fejfelé látta.

A földszintről, a kocsmai zenegépből Martina McBride tompa, de így is gyönyörű hangja szűrődött fel.

Mikor Tim felismerte, hogy a rajz egy fák sziluettjeivel teletűzdelt tájkép, megkérdezte:

- Mi lesz ez?
- Asztali lámpa. Bronzból és festett üvegből.
- Egyszer még híres leszel, Michelle.
- Ha így gondolnám, most hagynám abba.

Tim a nő bal kezére pillantott, amely tenyéiről felfelé nyugodott a tálalón, a hűtőszekrény mellett.

- Kérsz egy kávét? - intett Michelle a tűzhely mellett álló kávéfőző felé. - Most főztem.

- Olyan, mintha egy tintahalból facsartad volna.
- Naná, ki akar még aludni?

Tim töltött magának egy bögrével, és visszaült az asztalhoz.

Sok más székhez hasonlóan ez is olyan volt neki, mint valami játékbútor. Az apró, filigrán Michelle alatt a másik ugyanolyan szék óriásinak látszott, mégis Tim érezte magát úgy, mint egy kávézósat játszó kisgyerek.

Igaz, ez nem is annyira a szék, hanem sokkal inkább Michelle miatt volt. Anélkül, hogy észrevette volna, néha úgy viselkedett, hogy Tim félénk kisfiúnak érezte magát mellette.

Jobb kezében fogta a ceruzát, míg bal karja csonkjával egyenesen tartotta a rajztáblát.

- A süti kábé tíz perc múlva várható - biccentett a sütő felé.
- Jó illata van, de nem maradhatok.
- Jaj, ne tegyél már úgy, mintha volna életed. Árnyék táncolt keresztül az asztalon. Tim felnézett.

Sárga lepke csapkodott a Michelle készítette kis csillár bronz gazelláinak patái között.

- Délután szökött be - mondta Michelle. - Próbáltam kikergetni, de úgy néz ki, otthon érzi magát.
- Miért ne érezné?

Egy faág kelt életre suttogva a ceruza hegye és a papír között.

- Hogy cipeltél fel ennyi mindent a lépcsőn? - kérdezte Michelle.
- Mennyi mindent?
- Hát mindent, ami így nyom téged.

A kecses árny mintha az asztal égszínkéék lapja alatt bujkáló titok lett volna.

- Egy ideig nem jövök - mondta Tim. -Hogyhogy?
- Pár hétig, talán egy hónapig.
- Nem értem.

- Muszáj elintéznem valamit.

A lepke szállóhelyet talált, és összecusukta szárnyait. Árnyéka, mint a gyertyalángé, egyszerre kialudt.

-Elintézned - visszhangozta Michelle. A ceruza elhallgatott a papíron. Tim ráemelte a tekintetét, és látta, hogy a nő őt nézi. Kék szeme nem tűrt ellentmondást.

- Ha valaki egy olyan külsejű fickót keres, mint én, és a nevét kérdezi, mondjátok, hogy nem ismertek ilyet.

- Kicsoda?

- Akárki. Liam mondja azt, hogy „Nagydarab fickó a pult végénél? Sose láttam."

- Liam tudja, miről van szó?

Tim vállat vont. Liamnek sem mondott többet, mint amennyit Michelle-nek akart.

- Nem nagyon. Nő van a dologban.

- És ez az akárki, aki esetleg a kocsmában kérdezősködik utánad, ide is fel fog jönni?

-Talán nem. De valószínűleg nagyon keres majd. Egyébként lehet, hogy pont lent leszel, amikor jön.

Michelle bal szeme, a vak üvegszem mintha még jobban a veséjébe látott volna, mint a jobb.

- Nem nőről van szó.

- De, komolyan.

- De nem úgy. Baj van.

- Nem, baj nincs, csak kicsit kínos az ügy.

-Te nem keveredsz kínos ügyekbe. Pláne nem kevered kínos ügyekbe a barátaidat.

Tim felpillantott, és látta, hogy a lepke a csillárt tartó láncon ül, lassan nyújtogatja szárnyát az izzókból felszálló meleg levegőben.

- Nincs jogod egyedül csinálni - mondta Michelle. - Akármiről is van szó.

- Túlspilázod - próbálta megnyugtatni. - Egy kínos ügy az egész, viszont magánügy. Majd megoldom.

Csendben ültek, a ceruza még mindig hallgatott, a zenegép sem szólt odalent, és az éjszaka torkából sem szökött be semmi hang az ajtón.

-Mi van, lepidopterológus lettél? - szólalt meg végül Michelle.

- Azt sem tudom, mi az.
- Lepkegyűjtő. Rám nézz, légy szíves. Tim levette a szemét a lepkéről.
- Rajzoltam neked egy lámpát - mondta Michelle. Tim a rajzra pillantott.
- Nem ezt. Egy másikat. Már készül.
- Milyen?
- Hó végére kész lesz, akkor meglátod.
- Oké.
- De akkor gyere el megnézni!
- Jó. Akkor eljövök.
- Gyere el - mondta Michelle. Kinyújtotta bal karja csontját, mintha megölelné szellemujjaival, és megcsókolta Tim kezét.
- Köszönöm Liamet - suttogta.
- Isten adta neked Liamet, nem én.
- Köszönöm Liamet - ismételte Michelle. Tim megcsókolta a feje búbját.
- De jó volna, ha a kishúgom lennél. Viszont baj, az tényleg nincsen.
- Ne hazudj! Nem kell elmondanod, ha nem akarod, de ne hazudj! Nem is tudsz, meg én sem vagyok bolond.

Felemelte a fejét, és a szemébe nézett.

- Jó - mondta Tim.
- Észreveszem, ha baj van, igaz?
- Igen - ismerte el Tim. - Mindig észreveszed.
- Lassan kész a süti.

Tim a tálalón ernyedten heverő műkézre pillantott.

- Kiveszem a sütőből.
- Hagyd csak. Sosem használok a műkezet, ha sütök. Nem venném észre, ha megégne.

És egy edényfogó kesztyűvel szépen ki is emelte a sütőből a tepsit. Mire megfordult, Tim már az ajtóban állt.

- Már alig várom azt a lámpát - mondta. Michelle könnyimirigyei és csatornáit nem sérültek meg, így a valódi és az üvegszeme is könnyezett.

Tim kilépett a lépcső tetejére, de mielőtt még becsukta volna az ajtót, Michelle utánaszólt:

- Oroszlános.
- Mi?
- A lámpa.
- Az tök jó lesz.
- Ha jól csinálom, érezni fogod, mennyire bátrak.

Tim becsukta az ajtót, és elindult lefelé a lépcsőn, ügyelve, hogy ne üssön zajt a repedezett betonon.

A forgalom nyilván nem hallgatott el az utcán, de Tim nem hallotta a hangját. Csak az autók fényei közeledtek és távolodtak, mint világító halak az óceán mély csendjében.

Aztán amikor leért a lépcső aljára, a város zajai megelevenedtek, először halkan, majd egyre hangosabban és hangosabban szóltak. Leginkább gépek keltették őket, mégis volt valami vad ritmusuk.

Négy

A halálra kijelölt nő szerény kis házban lakott Laguna Beach egyik dombján, egy olyan utcában, ahol a pénz ugyan nem látszott, de az igen, hogy vonzó a középosztály számára. Az öregedő épületekkel szemben a lelkek annyit értek, hogy ha eladják bármelyiket, mindegy milyen állapotban van, vagy milyen szép, nyilván lebontják majd, hogy nagyobb építsenek a helyére.

Dél-Kalifornia folyamatosan vedli le tegnapijait. Ha a jövő tényleg olyan sivár, jobb is, ha nem emlékeztet semmi az elmúlt szebb időkre.

Az eukaliptuszok alatt meghúzódó kis házikónak megvolt a maga bája, de Tim számára inkább bunkernek tűnt, mint lakásnak. Ablakaiból meleg fény szűrődött ki, amelyet áttetsző függönyök tettek sejtelmessé.

Tim az utca túloldalán, Linda Paquette-étől négyháznnyira északra parkolt le Ford Explorerével. Azt a házat, amelyik előtt megállt, ismerte: három éve épült, terméskőből, cédrusfa burkolattal. Vezető kőművesként vett részt a munkában.

A kocsifeljárót kőlapok fedték, kétoldalt egy-egy sornyi négyszer négy centis macskakő határolta. Tim-nek nem tetszett ez az összeállítás, de precízen és nagy odafigyeléssel végezte el a munkát.

Hárommillió dolláros házak tulajdonosai ritkán kérik ki a kőműves véleményét. Az építésszek meg éppenséggel soha.

Megnyomta a kapucsengőt, majd várt, a pálmalevelek halk surrogását hallgatva.

A part felől nem is szellő, inkább csak az előjele fűjdogált. Az enyhe májusi éjszaka aprókat lélegzett, mint az elaltatott páciens, aki a sebészre vár.

A tornácon felgyulladt a lámpa, nyílt az ajtó, és megjelent Max Jabowski.

- Nahát, Timothy, öreg medve! Micsoda meglepetés! Ha a lélek mérhető lenne, Maxé nagyobb lett volna, mint a háza.

- Kerüljön beljebb!

- Nem akarok zavarni - mondta Tim.

- Jaj, ne csinálja már! Hogyan zavarhatna egy olyan helyen, amit maga épített?

Max Tim vállára csapott, és mintha beröpítette volna a tornácról az előszobába.

- Csak egy percig rabolnám az idejét.

- Kér egy sört, vagy valamit?

- Nem, köszönöm. Csak egy szomszédról szeretnék kérdezni.

- Ismerek mindenkit. Én vagyok itt az önkéntes figyelőszolgálat vezetője.

Tim körülbelül erre számított.

- Kávét? Van egy olyan gépem, ami bármit megcsinál a régi jó feketétől a kapucsínóig.

-Köszönöm, nagyon kedves, de nem. Az ezernégyszázhuszonötben lakik, az eukaliptuszok alatti házban.

- Linda Paquette. Nem is tudtam, hogy építkezni akar. Egyenes nőnek tűnik. Szerintem öröm lesz vele dolgozni.

- A férjét is ismeri?

- Az nincs neki. Egyedül él.

-Elvált?

-Nem tudok róla. Lebontatja a házat, vagy csak átépítteti?

- Nem erről van szó - mondta Tim. - Személyes ügy. Reménykedtem, hogy majd beszél neki rólam.

A bozontos szemöldök megemelkedett, és a gumyszerű száj örömteli ívbe görbült.

- Hát sok minden voltam már életemben, de kerítő még nem!

Tim számíthatott volna rá, hogy Max így fogja értelmezni a kérését, most mégis meglepődött. Régóta nem randizott már senkivel. Úgy sejtette, elveszett az a bizonyos csillogás a szeméből, és a szervezete nem termeli már azt a feromont, amiről a nők tudják, hogy még játékban van.

- Ja nem, nem erről van szó.

- Pedig szemrevaló kis hölgy - mondta Max.

- De tényleg nem. Nem is ismerem, ő sem engem, de van egy... közös ismerősünk. És róla vannak híreim. Szerintem hallani szeretné őket.

A gumimosoly éppen csak egy kicsit lazult. Max nem egykönnyen mondott le arról, hogy egy valódi, tiszta románc elősegítőjeként tekinthessen magára.

Túl sok filmet néznek az emberek, gondolta Tim. Azt hiszik, minden jószívű embernek az a sorsa, hogy az utcán véletlenül összefusson a nagy Ő-vel. És ugyanígy elhisznek más, valószínűtlen, és sokkal veszélyesebb dolgokat is.

- Elég szomorú a dolog - magyarázta.

- A közös ismerősükkel.

- Igen. Nem teljesen egészséges.

Ez tulajdonképpen nem is volt hazugság. Az ejtőernyős fizikailag nem látszott betegnek, de az elmeállapota legalábbis gyanús volt, az erkölcsi pedig nyilvánvalóan nem egészségesek.

A halál gondolata minden örömet letörölt Max Jabowski arcáról. Szája komor formába húzódott össze, ő pedig bólogatott.

Tim arra készült, hogy Max megkérdezi a közös ismerős nevét. Akkor azt mondta volna, hogy azért nem árulja el, mert fél, hogy a nő pánikba esik, mielőtt még ott lehetne mellette vigasztalni.

Az igazság természetesen az volt, hogy semmilyen nevet nem tudott.

Max azonban nem kérdezett semmit, megkímélve Timet attól, hogy ilyen fortélyhoz kelljen folyamodnia. Busa szemöldöke lesüllyedt az elkomolyodó szem fölé, még egyszer megkínálta Timet kávéval, aztán bement, hogy felhívja a nőt.

Az előszoba kazettás mennyezete és faborítású fala sötét volt, mészköpadlója ellenben olyan világos, hogy Tim úgy érezte, csak látszólag tartja meg, és valójában mindjárt átesik rajta, mintha egy repülőgépből lépett volna ki.

Két szék fogott közre egy konzolasztalt, fölötte tükör lógott.

Nem nézett bele. Ha a saját szemébe néz, szembesülnie kell az igazsággal is, amit jobban szeretett volna elkerülni.

A tekintete elárulta volna neki, mi közeleg. Az, ami mindig is közeledett felé, és mindig is közeledni fog, ameddig csak él.

Fel kellett rá készülnie. Arra azonban nem volt szüksége, hogy rágódjon is rajta.

Valahonnan tompán elért hozzá Max hangja, ahogy a telefonba beszélt.

Tim az előszoba közepén állt, és úgy érezte, a plafonról lóg, mint a harang nyelve, alatta az üresség, és vár egy hirtelen kondulásra.

Visszatért Max.

-Kíváncsi lett a hölgy. Nem mondtam sokat, de kezeskedtem magáért.

- Köszönöm. És elnézést a zavarásért.
- Cseppet sem zavart, de ez azért elég furcsa.
- Igen, tudom.
- Miért nem a barátjuk hívta fel Lindát, hogy beszéljen magáról? Azt a... rossz hírt, ami miatt jön, nem kellett volna elmondania.
- Nagyon beteg, és eléggé össze van zavarodva -magyarázta Tim. - Tudja, mit kellene tennie, csak azt nem, hogy fogjon neki.
- Azt hiszem, ettől félek a legjobban - mondta Max. - Hogy szellemileg leépülök.
- Ilyen az élet - felelte Tim. - Túl kell esni rajta. Kezet ráztak, és Max kikísérte a tornácra.
- Kedves hölgy. Remélem, nem fog neki nagyon fájni.
- Megteszem, amit tudok - ígérte Tim.
- Visszaszállt az Explorerbe, és Linda Paquette házához hajtott.
- A kerti úton homokágyra, halszállka mintába fektették a téglát. A levegőben eukaliptuszillat szállt, Tim lába alatt száraz levelek ropogtak.
- Lépésről lépésre úrrá lett rajta valami sürgető érzés. Mintha felgyorsult volna az idő, úgy érezte, gyorsabban közeledik a baj, mint gondolta.
- Ahogy felment a lépcsőn, kinyílt az ajtó, és a nő azt kérdezte:
- Maga Tim?
- Igen. Ms. Paquette?
- Szólítson Lindának.
- A lámpa fényében jadezölden ragyogott a szeme.
- A mamája biztos jól megszenvedett magával, amíg kilenc hónapig cipelte ide-oda.
- Akkor azért még nem voltam ekkora. A nő hátrébb lépett az ajtóból.
- Vigyázzon a fejére.
- Tim átlépte a küszöböt, és ettől kezdve semmi sem volt többé ugyanolyan, mint azelőtt.

Öt

Aranyló, csurgatott méz faltól falig; a parketta olyan ragyogó és meleg színű volt, hogy az aprócska nappali sokkal tágasabbnak tűnt tőle, és csendes nagyság áradt belőle.

A harmincas években épült házat vagy felújították, vagy nagyon alaposan karbantartották. A kicsi kandalló és a falikarok az art deco stílus egyszerű, de elegáns példái voltak.

A fényes fehér deszkamennyezet alacsony volt, de nem kellemetlenül. Nem lett tőle klausztrófóbiás az ember, inkább az otthonosság érzete támadt fel benne.

Lindának rengeteg könyve volt. Egy kivételtől eltekintve ezek gerince jelentette a szoba egyedüli dekorációját, mint egy színekből és szavakból szőtt absztrakt faliszőnyeg.

A kivételt egy körülbelül száznyolcvanszor százhusz centis kép jelentette, amely televíziót ábrázolt üres, szürke képernyővel.

- Nem nekem való a modern művészet - mondta Tim.

- Ez nem műalkotás. Egy fényképésznél csináltattam. Azért van ott, hogy emlékeztessen rá, miért nincs tévém.

- És miért nincs?

- Mert az élet túl rövid. Tim tett egy próbát a képpel.

- Nem értem.

- Majd megérti. Ekkora fejben csak van elég agy. Tim nem tudta eldönteni, hogy bájosnak vagy nyeglének tartsa a stílusát.

De az is lehet, hogy csak nem teljesen normális. Sokan vannak így manapság.

- Linda, azért vagyok itt...

-Jöjjön, épp a konyhában dolgozom - szakította félbe Linda, és már indult is tovább. - Max biztosított róla, hogy maga nem az a típus, aki hátba szúr, és megerőszakolja a hullámat.

- Én azt kértem, hogy kezeskedjen értem, ő meg ilyeneket mondott?

-Azt mondta, hogy maga tehetséges kőműves és becsületes ember - felelte a nő már a folyosón. -A többi úgy kellett kihúznom belőle.

Igaziból nem akart az esetleges gyilkos és nekrofil hajlamairól mesélni.

A konyhában egy kocsi állt.

A konyha és a két férőhelyes garázs közül eltávolították a falat. A garázsban is folytatódott a parketta és a fehér deszkamennyezet. Három precízen elhelyezett reflektor világított meg egy 1939-es Fordot.

- A garázsban van a konyha - mondta Tim.

- Nem. A garázs van a konyhában.

- Mi a különbség?

- Elég nagy. Épp kávézom. Kér? Tejet? Cukrot?

- Feketén, köszönöm. Miért a konyhában tartja a kocsiját?

- Szerettem nézni evés közben. Hát nem gyönyörű? Az 1939-es Ford kupé a legszebb autó, amit valaha gyártottak.
- Hát nem fogok a Pinto mellett érvelni. Linda kávé-t töltött.
- Ez persze már át van szabva. Csapott a teteje meg a feneke.
- Maga csinálta?
- Egy részét. De leginkább egy sacramentói srác. Zseniális a gyerek.
- Jó sokba kerülhetett. Linda az asztalra tette a kávé-t.
- Félre kéne tennem? Gondolni a jövő-re?
- Milyen jövő-t tervez?
- Ha tudnék erre válaszolni, lehet, hogy bankszámlát is nyitnék.

Tim bögréjének füle papagájt formázott, és ez állt rajta: BALBOA ISLAND. Réginek látszott, amolyan harmincas évekbeli szuvenirnek. Lindáé egyben Franklin Delano Rooseveltnél is volt, szájában híres szipkájával.

Linda a Fordhoz lépett.

- Én ezért élek.
- Egy kocsiért?
- Ez egy reménygép. Olyan időgép, amely abba az idő-be visz vissza, amikor még könnyebb volt remélni.

A padlón álló lavórban egy üveg krómpolír hevert néhány rongy társaságában. A lökhárító és a hűtőrács ragyogott, mint a higany.

Linda kinyitotta a vezető oldali ajtót, és kávéjával a kezében beült a volán mögé.

- Menjünk egy kört.
- Tényleg el kellene mondanom valamit.
- Virtuális kört. Egy szellemi utazást.

Becsukta az ajtót, Tim pedig megkerülte a kocsit, és beült az anyósülésre. A csapott tető miatt odabent nemigen volt hely egy ilyen magas embernek. Tim kicsit lecsúszott az ülésen, két kézbe fogva a papagájos bögrét.

Még így összehúzódva is úgy festettek egymás mellett a nővel, mint egy tünde és egy troli.

A harmincas években szokásos, angóragyapjából készült ülés-huzat helyett fekete bőrön ültek. A rozsdamentes acél műszerfalon csak úgy csillogtak a számlapok.

És a szélvédőn túl a konyha. Szürreális látvány volt.

A kulcs be volt dugva, de Linda egy virtuális kör kedvéért nem indította be a motort. Talán, majd ha elfogy a kávéja, a Forddal gurul oda a tálalóhoz másikként.

- Finom, mi? - kérdezte mosolyogva.
- Olyan, mintha autósmoziban ülnénk, és egy konyháról szóló filmet néznénk.
- Évek óta nincs már autósmozi. Nem olyan, mintha lebontanák a római Colosseumot, és plázát építenének a helyére?
- Azért talán nem egészen olyan.
- Jó, tényleg nem. Olyan autósmozi nem volt, ah keresztényeket vették az oroszlanok elé. Nos tel miről akart beszélni?

A kávé kitűnő volt. Tim belekortyolt, megfújta, ivott még egy kortyot, és azon töprengett, hogy is tudna elmagyarázni, mi járatban van.

Amikor a kertben a száraz eukaliptuszleveleke taposott, még pontosan tudta, hogy fogja elmondania De aztán kiderült, hogy a nő senkihez nem hasonlít akivel eddig találkozott, és a terve hirtelen egészen rossznak tűnt. Nem sokat tudott Linda Paquette-ről, de; annyit látott, hogy nem kell fognia a kezét, miközben a rossz hírt közli vele, sőt a túl sok törődést esetleg lenézésként értelmezné. Úgy döntött, legjobb az egyenes út.

- Valaki meg akarja öletni. Linda megint elmosolyodott.
- Most szórakozik?
- Húszezret fizet érte.

Linda még mindig nem értette.

- Hogyhogy megöletni?
- Hát agyonlövetni, vagy mit tudom én. Röviden elmondta, mi történt a kocsmában: hogy először összekeverték a gyilkossal, aztán a gyilkos keverte össze a megbízóval, aztán rájött, hogy a gyilkos egy rendőr.

A nő eleinte tátott szájjal hallgatta, de a döbbenete gyorsan szertefoszlott. Zöld szeme elhomályosodott, mintha Tim szavai felkavarták volna az üledéket az addig átlátszó medencékben. Mikor elhallgatott, Linda szótlánul ült, beleivott a kávéjába, és bámult kifelé a szélvédőn. Tim várt egy ideig, de aztán kezdte kellemetlenül érezni magát.

- Hisz nekem?
- Sok hazudozót ismertem. Azok nem így beszéltek, mint maga.
- A reflektorok, amelyek fényében az autó tündökölt, de egyszersmind sötétlett is, a helyiséget nem nagyon világították meg. Linda szeme azonban a félhomályban is megtalálta a fényt, és visszatükrözte.
- Nem úgy néz ki, mintha nagyon meglepte volna, amit mondtam.
- Nem.
- Szóval... tudja, ki az, aki meg akarja öletni?
- Sejtelnem sincs.

- Exférje? Barátja?
- Sosem voltam férjnél. Most nincs is barátom, örült barátom meg nem is volt.
- Munkahelyi összetűzés?
- Szabadúszó vagyok. Itthon dolgozom.
- Mit csinál?
- Ezt újabban én is gyakran megkérdézem magamtól. Hogy nézett ki az a pasas, akitől a pénzt kapta?

A leírás hallatán sem ugrott be neki semmi, csak a fejét rázta.

- Van egy Larry nevű kutyája - mondta Tim. - És egyszer ejtőernyőzött vele. Volt egy Larry nevű bátyja is, de ő tizenhat évesen meghalt.
- Hát, ha ismertem volna valakit, aki képes a halott bátyjáról elnevezni a kutyáját, akkor tudnám, ki az, még ha sosem beszélt volna nekem sem Larryről, sem Larryről.

Tim most már semmi értelmét nem látta ennek az egésznek.

- De hát nem lehet vadidegen!
- Miért nem?
- Mert meg akarja ötletni magát.
- Sok embert ölnek meg vadidegenek.
- De nem *ötletnek*; senki nem bérel fel valakit azért, hogy egy vadidegent meggyilkoljon - Tim elővette a zsebéből a fényképet. - Ez például hogy kerülhetett hozzá?
- Ez a jogosítványképem.
- Tehát az illető hozzáfér a gépjármű-nyilvántartás fotóarchívumához.

A nő visszaadta a képet. Tim visszatette a zsebébe, és csak ekkor jött rá, hogy ez inkább Lindát illeti, mint őt.

- Szóval senkit sem ismer, aki meg akarhatná ötletni - mondta. - És még sincs meglepve.
- Vannak olyanok, akik mindenkit megölelnének. Ha erre rájön, maga sem fog sok mindenben meglepődni.

Zöld szeme mintha behatolt volna Tim gondolataiba, hogy rétegről rétegre széthajtogassa őket, mégis valahogy hívogatónak tűnt.

- Kíváncsi lennék - mondta hogy maga hogy fogadta mindezt.

Tim elutasítást és gyanakvást érzett a hangjában.

- Hát, ezenkívül nemigen tudtam más megoldást.
- Meg is tarthatta volna a tízezret.
- Akkor kerestek volna.

- Nem biztos. Most viszont... biztosan fogják. Odaadhatta volna a gyilkosnak is a pénzt, a fényképpel együtt, és felszívódhatott volna, hadd menjen szépen minden, mintha maga ott sem lett volna.
- De... hova mentem volna?
- Vacsorázni. Moziba. Haza lefeküdni.
- Maga ezt csinálta volna?
- Engem most maga érdekel.
- Pedig nem vagyok egy érdekes fickó.
- Amit mutat, az nem is. Amit elrejt, az annál inkább.
- Elmondtam mindent.
- Arról, ami a kocsmában történt. Magáról semmit. A visszapillantó Tim felé volt fordítva. Igyekezett elkerülni Linda pillantását. Most szűk tükörképére nézett, majd a kezében fuldokló kerámiapapagájra.
- Kihűlt a kávé - mondta.
- Az enyém is. Miután a gyilkos kiment a kocsmából, hívhatta volna a rendőrséget.
- Akartam, de láttam, hogy ő is zsaru.
- A kocsmát Huntington Beachen van. Ez itt Laguna Beach. Másik körzet.
- Nem tudom, melyik az ő körzete. Semmi jelzés nem volt a kocsiján. Akár Laguna Beach-i is lehet.
- Aha. És most mi lesz, Tim?

Muszáj volt ránéznie, ugyanakkor félt tőle, és képtelen volt felfogni, hogy érezheti bármelyiket néhány percnyi ismeretség után. Sosem volt még ilyesmiben része, és bár ezernyi film és dal sulykolta belé, hogy ez a szerelem, tudta, hogy nem az. Nem volt olyan ember, aki első látásra szerelmes lesz. Azonkívül a szerelemnek nem képezi részét az a halálos rettegés, amit érzett.

- Az egyetlen bizonyítékom ez a fotó, de ez nem bizonyít semmit.
- És a kocsid rendszáma - emlékeztette Linda.
- Az nem bizonyíték. Csak nyom. Mondjuk, ismerem valakit, aki meg tudná nekem keresni, kié a kocsid. Megbízható ismerős.
- Hát akkor?
- Nem tudom. Majd kitalálok valamit.

A nő pillantása két hold gravitációs erejével bírt, és ellenállhatatlanul felkeltette Tim figyelmének dagályát. A szemébe nézett, és emlékeztette magát, hogy jól jegyezze meg ezt a pillanatot, amikor a gyomrát szorító rémület vad izgalommá lazult, mert rájött a nevére annak, amit érzett, és megértette, miért hagyta hirtelen ott az életet, amit ismert és szeretett, és miért vágott bele valami ismeretlenbe, amit keservesen megbánhat.

- El kéne innen mennie - mondta. - Ma éjszaka ott aludjon, ahol még soha nem járt. Ne barátnál vagy rokonnál.

- Maga szerint eljön a gyilkos?

- Holnap, holnapután, akkor, amikor ő, és aki felbérelte, rájönnek, hogy mi történt.

Nem úgy nézett ki, mintha a nő félne.

- Rendben - mondta.

Tim nem értette, hogy lehet ilyen egykedvű. Megszólalt a mobilja. Átadta Lindának a kávésbögrét, és felvette a telefont. Liam Rooney volt az.

- Most jött vissza, és a nagydarabról kérdezősködött.

- Máris? A francba. Azt hittem, beletelik egy-két nap. Az első volt, vagy a második?

- A második. Most jól megnéztem. Tim, ez a csávó nem százas. Ez egy állat.

Tim visszaemlékezett a gyilkos állandó, álmatag mosolyára, és a fényre éhező, kitágult pupillára.

- Mi folyik itt? - kérdezte Liam.

- Mondom, hogy nőügy - felelte Tim. - Megoldom. A gyilkos nyilván rájött, hogy valami nem stimmel a kocsmabeli találkozóval, és felhívta az ejtőernyőst.

A szélvédőn túl a konyha melegnek és barátságosnak látszott. A falon mindenféle konyhaeszközök lógtak.

- Nem rázhatsz le ennyivel - mondta Rooney.

- Nem is miattad csinálom - folytatta Tim, miközben kinyitotta az ajtót, és kiszállt a kocsiból. - Michelle miatt. Az ő kedvéért maradj ki ebből. Linda, mindkét bögrét a kezében tartva, szintén kikászálódott a Fordból.

- És pontosan mikor ment el a fickó? - kérdezte Rooneytól Tim.

- Hát, vártam úgy öt percet, miután elment, hogy ha esetleg visszajön, ne lássa, hogy telefonálok. Úgy tűnt, van elég esze, hogy kitalálja, miről van szó.

- Na jó, mennem kell - azzal Tim kinyomta a hívást, és eltette a telefont.

Miközben Linda lepakolta a bögréket a mosogató mellé, Tim a falon lógó kések között válogatott. A hen-teskést hagyta, inkább egy rövidebb és hegyesebb pengét választott.

A Lámpagyújtogatóhoz címzett kocsmától Laguna Beachig a Pacific Coast autópályán lehetett eljutni. A forgalmat hétfő este sem lehetett pontosan megjósolni, de úgy negyven percig tarthatott az út.

A szedánnak a villogó mellett szirénája is lehet, de az utolsó kilométereken a gyilkos biztosan nem fogja használni, nehogy meghallják.

A mosogatótól elfordulva Linda megpillantotta Tim kezében a kést. Nem értette félre a helyzetet, és magyarázatra sem volt szüksége.

- Mennyi időnk van?

- Be tud pakolni egy bőröndbe öt perc alatt? -Előbb is.

- Nosza.

A nő a '39-es Fordra nézett.

- Túl feltűnő - mondta Tim. - Itt kell hagynia.

- Más kocsim nincs.

- Elviszem én akárhova.

Linda zöld szeme olyan éles volt, mint egy törött palack pereme.

- Magának mi köze most már ehhez? Szólt nekem, mehet, ahova akar.

-De ez a fickó engem is kinyír, ha megtudja a nevem.

- És maga szerint én elköpöm neki, ha megtalál.

- Köpi vagy sem, rá fog jönni. Meg kell tudnom, kicsoda ő, de még inkább azt, hogy ki bérelte fel. Ha több ideje volna gondolkozni, szerintem azt maga is kitalálná.

Linda a fejét rázta.

-Nincsen senki. Ha csak annyi köze van ehhez, hogy meg akarja tudni, ki akar megöletni, akkor tényleg semmi köze hozzá.

- De van - ellenkezett Tim. - Na, pakoljon. Linda visszanézett a Fordra.

- Visszajövök érte.

- Majd igen, ha ennek vége.

- És elmegyek vele oda, ahol még maradt valami azokból az időkből, ahol még nem taposták el, és nem gyalázták meg őket.

- A régi szép idők - bólogatott Tim.

- Szépek is voltak, csúnyák is. De mások voltak - azzal Linda elsietett csomagolni.

Tim leoltotta a villanyt a konyhában. Aztán átment a nappaliba, és ott is lekapcsolta a lámpát.

Az egyik ablaknál félrehúzta a függönyt, és úgy nézte a kinti jelenetet, amely csendes volt, mintha egy üveg levélnehezék miniatűr falujában játszódna.

Ő maga is régóta élt üvegbura alatt. Néha már felemelte a kalapácsot, hogy áttörjön rajta, de sosem csapott le, mert nem tudta, mit akar odaát.

Az utcán egy közeli kanyonból idekeveredett, talán a hold fényétől felbátorodott prérifarkas mászkált. A lámpafénybe érve szeme ezüstössé

vált, mintha hályog borítaná, de az árnyékban vörösen fénylett, és nem maradt előtte rejtve semmi.

Hat

Tim, mintha csak az azóta eltűnt prérifiarkas nyomát követné, északra indult. Egy stoptáblánál balra fordult, le a lejtőn a Pacific Coast autópálya felé.

Minduntalan a tükröt nézegette. Nem követte őket senki.

- Hol akar aludni? - érdeklődött.

- Majd kitalálom.

Farmerjához és mélykék pulóveréhez Linda barna kordbársony kabátot vett. Őlében pihent a retikülje, a hátsó ülésen pedig egy kerek bőrönd.

- Mikor majd?

- Majd ha beszéltünk azzal a megbízható haverjával, aki utána tud nézni a rendszámnak.

- Hozzá egyedül akartam menni.

- Szégyell velem mutatkozni?

Nem volt olyan csinos, mint a képen, de Tim mégis valahogy szebbnek látta. Szinte már feketének tűnő sötétbarna haja rövidebb volt, amikor a kamera elé állt, és gondosan össze is kócolta.

- Már hogy szégyellnék - magyarázkodott Tim. -De ő kényelmetlenül fogja érezni magát, ha maga is ott van. Többet akar majd tudni a dologról.

- Hát mondunk neki valamit.

- Ennek a srácnak én nem hazudok.

- Kinek igen? - Tessék?

- Nem érdekes. Csak hagyja rám. Majd én villantok neki valamit, amivel megelégszik.

- Nem, nem. Vele nem csinálunk ilyesmit.

- Miért, kije magának ez az ember, a papája?

- Nem, de sokkal jövik neki. Éles eszű gyerek. Pedro Santo. Pete.

Nyomozó a rablási és emberölési osztályon.

- Na, hát akkor mégiscsak szólunk a zsaruknak.

- De nem hivatalosan.

Északnak tartottak a part mentén. Dél felé gyér volt a forgalom. Néhány autó, a megengedett sebességet átlépve, elhúzott mellettük, de villogója egyiknek sem volt.

Nyugat felé a házakkal zsúfolt, lejtős partoldal lakatlan síkságba ment át. A parti bozót és a széles homoksáv mögött a Csendes-óceán húzta magára a fekete eget. Az örökdő hold fényében lágyan borzolódtak a hullámok, csinos tarajuk olyan volt, mint valami fodros, puha takaró, ami alá bebújik a tenger.

Hosszas hallgatás után Linda megszólalt:

- Az a helyzet, hogy nem szeretem annyira a rendőröket.

Előrenézett, az útra, de a szembejövők fényében fürdő, nem pislogó szeme mintha valami egészen mást látott volna.

Tim várt egy ideig, hogy folytassa, de miután nem tette, ő válaszolt:

- Tudnom kéne valamiről? Bajba került korábban, vagy ilyesmi?

Linda pislogott.

- Nem én. Én tiszta vagyok, mint a frissen hullott hó.

- Miért érzem úgy, hogy az a frissen hullott hó eltakar valamit?

- Azt én nem tudom. Talán, mert minden mögött valami más jelentést keres, ami ott sincs.- Én csak egy kőműves vagyok.

- A legtöbb autószerelő, akit ismerek, mélyebben el szokott gondolkozni, mint egy egyetemi professzor. Muszáj nekik. A való világban élnek.

Nyilván a legtöbb kőműves is ilyen.

- Nem véletlenül hívjuk magunkat kőfejnek.

- Ravasz - mosolyodott el Linda.

Tim jobbra fordult, a Newport Coast Drive-ra. Előttük a szárazföld emelkedett, mögöttük a tengert nyomta le az éjszaka egyre növekvő súlya.

- Ismerek egy ácsot - mesélte Linda -, aki mindig metaforákban beszél, mert úgy gondolja, maga az élet is egy metafora, és minden pillanatának valami titokzatos, rejtett jelentése van. Tudja, mi az a metafora?

- „Szívem árva, bús vadász, ki puszta dombon űz vadat” - szavalta Tim.

- Nem is rossz egy kőfejtől.

- Ezt nem én írtam. Hallottam valahol.

-Dehogy valahol. Abból, ahogy mondta, biztos, hogy tudja, hol hallotta. Egyébként, ha ez a maga Santo haverja olyan okos, akkor ő is rá fog jönni, hogy nem bírom a zsarukat.

-Pedig okos. De semmi nincs benne, amit ne lehetne kibírni.

- Biztos remek srác. Nem az ő hibája, hogy a törvényben néha nincs alázat.

Tim néhányszor átrostálta az elméjén ezt a mondatot, de mindannyiszor áthullott rajta anélkül, hogy bármi értelem fennakadt volna.

-Lehet, hogy a barátja egy gáncs nélküli lovag -magyarázta Linda -, de egyszerűen borsószik a hátam a zsaruktól. És nem csak tőlük.

- Nem akarja esetleg elmondani, hogy miért?

- Semmiért. Ilyen vagyok.

- Segítség kell, és Pete Santo tud segíteni.

- Tudom, csak mondtam.

Felmásztak az utolsó dombsorra, és a lábuk elé tárult Orange megye, milliónyi fényével elhomályosítva a csillagokat.

- Olyan félelmetesnek látszik, erősnek és tartósnak - mondta Linda. -Mi?

- A civilizáció. De valójában törekeny, akár az üveg - a nő Timre nézett. - Inkább befogom. Már így is biztos azt hiszi, hogy stikkes vagyok.

- Nem. Szerintem értelmes volt ez a dolog az üveggel. Teljesen értelmes.

Sokáig megint nem beszéltek, és Tim hirtelen azt vette észre, hogy olyan meghitt ez a csend. Az ablakon túl az éjszaka gyilkos gépezet volt, amely csak a gombnyomásra várt, de idebent az Explorerben egy időre béke költözött a szívébe, és egy érzés, hogy akár valami jó is történhet.

Hét

Miután az egész házban felgyújtogatta a lámpákat, és mindent átkutatott, Krait visszatért a hálósobába.

Az olcsó fehér ágynemű olyan precízen volt elrendezve az ágyon, mint a katonaságnál. Egyetlen ráncot sem lehetett rajta látni. Krait járt már olyan házakban is, ahol az ágy rendetlen volt, és túl ritkán cserélték a lepedőt. Ki nem állhatta a slamposságot.

Ha használhatott pisztolyt, legalább egy méterről lőtte le a célszemélyt. Akkor nem is volt akkora baj, ha ritkábban váltott alsóneműt.

A szerződés azonban gyakran kikötötte a megfoj-tást, leszúrást, agyonverést, vagy a kivégzés valamilyen más, közvetlen közelséget igénylő módját. És ha az áldozat szutykos volt, az eredetileg élvezetesnek ígérkező küldetés ilyenkor gusztustalan aljamunkává vált.

Amikor például az ember hátulról, dróttal fojtogatja a másikat, az kínjában gyakran hátranyúl, hogy megpróbálja megvakítani támadóját. A szemet még csak meg lehet védeni, de közben összefogdossa az ember arcát, száját, és ha a támadóban felmerül, hogy az illető esetleg nem mindig mos kezét vécézés után,

nos, akkor eltöpreng, hogy vajon megfizetik-e eléggé ehhez a munkához.

Linda Paquette szekrénye kicsi volt és rendes. Nem volt túl sok ruhája. Kraitnek tetszett ez az egyszerűség. Neki magának is hasonló volt az ízlése.

Levett a felső polcról néhány dobozt. Semmi figyelemre méltót nem talált bennük.

Tiltva volt, hogy érdeklődjön a célpont iránt. Semmi mást nem volt szabad tudnia, csak az áldozat nevét, címét és a kinézetét. Rendszerint tiszteletben tartotta az ilyen kikötéseket. A kocsmában történtek azonban újraírták a szabályokat.

Fényképeket remélt családtagokkal, barátokkal, középiskolai évkönyveket, régi nyaralások és elmúlt szerelmek emlékeit. De a makulátlan fésülködőasztalkán és szépen fényezett éjjeliszekrényeken sem állt egy fotó sem.

Mintha a nő el akart volna szakadni a múltjától. Krait nem értette, miért tett ilyet, de elfogadta. Egyébként is könnyebb dolga volt azokkal, akik egyedül voltak.

A megbízás úgy szólt, hogy betörésnek tünteti fel az esetet, megerőszakolja a nőt, majd olyan módon öli meg, hogy a rendőrség azt higgye, pszichopata kéjgyilkossal van dolga, aki véletlenszerűen választotta ki az áldozatát. A részleteket illetően szabad kezét kapott. Zseniálisan értett hozzá, hogy olyan helyszínt kreáljon, amely a rendőrség legképzettebb szakemberein is kifog.

A gardróbban is sorra nyitogatta a fiókokat, a fotók és árulkodó személyes tárgyak után kutatva, amelyeket a szekrényben nem talált meg.

Tiltva volt, vagy sem, Kraitet megszállta a kíváncsiság. Tudni akarta, miért köpött bele a levesébe a nagydarab férfi a kocsmában. Mi lehet ebben a nőben, ami arra vitte, hogy ilyen kockázatot vállaljon?

Krait általában rutinfeladatokat végzett. Más, a szakma apró szépségeire kevésbé fogékony ember már unta volna. Krait azonban többek között éppen megbízásainak kényelmes egyformasága miatt szerette a munkáját.

A tisztaság után az ismerősség érzését értékelte a legnagyobbra. Ha látott egy filmet, ami tetszett neki, utána havonta egyszer-kétszer

megnézte, de néha egymás után kétszer is. Volt, hogy egy-két hétig mindennap ugyanazt vacsorázta.

Változatos megjelenésük ellenére az emberek éppolyan kiszámíthatóak voltak, mint egy olcsó film fordulatai. Valaki, akit Krait csodált, egyszer azt mondta, hogy az emberek birkák, és a legtöbb esetben ez be is igazolódott.

Kraitnek azonban, aki szakmájából adódóan testközelből foglalkozott az emberi fajjal, az volt a tapasztalata, hogy alsóbbrendű a birkánál. A birka ugyan könnyen irányítható volt, de legalább éber. Sok emberrel ellentétben sosem tévesztette szem elől a ragadozók létezését, figyelt a farkas szagára és észrevette, ha a közelben ólálkodott.

A mostani amerikaiaknak azonban nagyon jó dolguk van, és nem igazán akaródzik elrontani örömeiket azzal, hogy emlékezzenek rá: léteznek éles fogú és hatalmas étvágyú teremtmények is. Ha néha-néha fel is ismernek egy farkast, csontot dobna neki, és elhitetik magukkal, hogy csak egy kutya.

A valódi fenyegetéseket azzal tagadják, hogy a lehető legvalószínűtlenebb katasztrófáktól rettegnek: a Földet eltaláló aszteroidáktól, Texasnál kétszer nagyobb szuperhurrikánoktól, a civilizáció összeomlásától az Y2K miatt, felrobbanó és a bolygót keresztülégető atomerőművektől, vagy attól, hogy a szerencsétlen, ócska frizurájú tévés prédikátorok közül kiemelkedik egy új Hitler.

Krait szerint az ember nem is annyira a birkára, mint inkább a marhára hasonlít. Láthatatlanul járt köztük. Csak néztek bambán, feltétel nélkül bízva a csorda védelmében, pedig ő egyenként mészárolta le őket.

A munkája volt a hobbija, és tudta, hogy egészen nyugodtan üzheti mindaddig, amíg egy nála lobbanékonyabb gyilkos tüzet nem bocsát a csordára, hogy azok ijedtükben tízezerrel vessék le magukat a szakadékba. Utána éberebben figyelnek majd, és neki is nehezebb dolga lesz.

Most ezért akart minél többet megtudni Linda Paquette-ről, mert azt remélte, rajta keresztül megérti a férfit, aki közbelépett, hogy megmentse a kivégzéstől. Hamarosan megtudja a betolakodó nevét, de egyelőre nem talált semmit.

A fiókokban csak ruhák voltak, de ezek is sok mindent elárultak a nőről. Sok zoknija volt, mindenféle színben, de csak egyetlen pár nejlonból. A fehérneműje egyszerű pamut volt, szinte már férfias, mindenféle csipke vagy egyéb cicoma nélkül. Kraitet elbűvölte ez az

egyszerűség. És olyan friss volt az illatuk. Eltűnődött, milyen öblítőt használhat, és nagyon remélte, hogy valami környezetbarát márkát.

Miután végzett a fiókokkal, szemügre vette az arcát a tükörben, és tetszett neki, amit látott. Egyáltalán nem vörösödött ki. A szája nem keskenyedett el a feszültségtől, de nem is ernyesztette el a vágy.

Saját magáról egy bekeretezett festmény tükörképe terelte el a figyelmét. Arcáról lehervadt a mosoly, ahogy az igazi kép felé fordult.

Azonnal észre kellett volna vennie, amint belépett a szobába. Semmi más nem lógott a falon, és egyébként is csak a két éjjeliszekrényen állt egy világító számlapú óra és egy régi Motorola rádió, mindkettő bakelitból készült, valamikor a harmincas években.

Ezek nem is zavarták volna annyira, de a festménytől - vagyis egy olcsó posztertől - a fejébe szállt a vér. Lekapta a falról, az ágy sarkán összetörte az üveget, és kitepte a képet a keretből. Háromrét összehajtotta, és sportzakója belső zsebébe dugta, amíg meg nem találja a nőt.

Miután letépte róla a ruhát, ledugja az összegyűrt posztert a torkán, befogja a száját, és lenyeleti vele, és ha nem megy le, kihánytatja, és bedugja máshova, aztán megint máshova, és más dolgokat is felnyom neki, egészen addig, amíg a nő könnyögni fog, hogy ölje meg.

Sajnos olyan korban él, amikor néha muszáj ilyen intézkedéseket tenni.

Visszatért a tükörhöz, és amit látott, továbbra is tetszett neki. Az arcából ítélve a szíve makulátlan volt, és túlcserült benne a jóakarát.

A megjelenés fontos. Csak az igazán fontos. Meg a munkája.

A szép rendben tartott fürdőszobaszekrényben sem talált semmi érdekeset, csak egy olyan szőlőzsírt, amelyet még nem használt.

Újabban az alacsony páratartalom miatt folyton kicserepesedik a szája. Az a termék, amit általában rákent, nem segített sokat.

Megszagolta a szőlőzsírt, és nem érzett taszító illatokat. Megnyalta: elfogadhatóan enyhe narancsíze volt. Bekente az ajkát, és érezte, hogy azonnal hat, így hát zsebre vágta.

A nappaliban Krait levett néhány keményítáblás könyvet a polcról. Különböző színekben pompáztak, és valamennyi a húszas-harmincas évek népszerű regényíróinak műve volt: Earl Derr Biggers, Mary Roberts Rinehart, E. Phillips Oppenheim, J. B. Priestly, Frank Swinnerton... Somers Maugham és P. G. Wodehouse kivételével mára valamennyiüket elfeledték.

Krait akár el is vihetett volna egy érdekesebb könyvet, csak hát a szerzők mind halottak voltak. Ha egy könyvben olyasmit olvasott, amit

nem tartott megfelelőnek, néha kötelességének érezte megkeresni a szerzőt, és kijavítani. Nem olvasta halott szerzők műveit, mert a szemtől szembe való találkozás egy igazi szózsonglőrrel összehasonlíthatatlanul nagyobb elégtétel volt, mint egy-egy író holttestének kiásása és meggyalázása.

A mosogatóban két piszkos kávéscsészét talált. Egy ideig állt, és mérgette őket.

Linda sosem hagyott volna rendetlenséget maga után, csak ha valamiért sürgősen kellett távoznia itthonról. És előtte valaki itt kávézott vele. Talán éppen az a valaki győzte meg, hogy nincs idő elmosogatni.

A konyhaeszközök közül hiányzott egy kés, ami szintén figyelemre méltó volt.

A hűtőből kivett egy fahéjjal beszórt pudingos pite megmaradt felét. Vágott egy szép nagy szeletet, tányérra tette, majd egy villával együtt a konyhaasztalra.

Töltött magának egy csésze kávé a kannából. Még nem keseredett meg. Felöntötte tejjel.

Míg az asztalnál ülve evett és ivott, a '39-es Fordot nézegette. A pudingnak csodás íze volt. Majd el ne felejtse megdicsérni érte a nőt.

Épp végzett a kávéval, amikor rezegni kezdett a mobilja. SMS-t kapott.

Amikor Krait visszatért a Lámpagyújtogatóba a nagydarab férfi után kérdezősködni, a csapos adta az ártatlant. De öt perccel az után, hogy távozott, Liam Rooney felhívott valakit. A mostani SMS a hívott telefonszámot tartalmazta, és a személy nevét, akié a telefon volt: TIMOTHY CARRIER. Megjelent Carrier címe is, de Krait nem gondolta, hogy a közeljövőben hasznára lehet. Ha ő volt ott a kocsmában, és idesietett figyelmeztetni a nőt, akkor csak lesz annyi esze, hogy nem megy haza.

A név és a cím mellé Krait utánanézett Carrier foglalkozásának is. Kőműves volt, saját vállalkozást vezetett.

Elmentette az adatokat, és ekkor a telefon újra megremegett. A kőműves nagy felbontású fényképe érkezett meg rá, és ezzel biztossá vált, hogy vele beszélt a kocsmában.

Krait a piszkos munkát egyedül végezte, de óriási adattár és technikai háttér segítette.

Eltette a telefont, de a fotót nem mentette el. Lehet, hogy még meg kell tudnia egyet-mást Carrierről, de nem most.

Egy utolsó csészényi kávé maradt még a kannában, jó adag tejjel tette ihatóvá. Az asztalnál itta meg.

Merész ötlet volt ugyan összenyitni a garázst és a konyhát, de azért barátságos volt. Tetszett neki az egész ház, a maga egyszerűségében és tisztaságában. Akárki élhetne itt, nem lehetne róla megtudni semmit. Előbb-utóbb úgyis eladásra kerül. Megvenni egy olyan ember házáat, akit ő ölt meg, túl kockázatos lenne, de azért a gondolat tetszett neki.

Krait elmosta a csészét, a tányért, a villát, a kávéskannát és a rooseveltes bögrét, amelyből Linda vagy a vendége ivott. Eltörölgetett, és a helyére rakott mindent. Kiöblítette az acémosogatót, majd szárazra törölte.

Mielőtt távozott volna, visszament a Fordhoz, kinyitotta a vezetőülést ajtaját, kissé hátralépett, hogy le ne fröcskölje magát, majd lehúzta a sliccét, és bevizelt a járműbe. Ez már nem tetszett neki, de muszáj volt.

Nyolc

Pete Santo fehérre meszelt, szerény kis házban lakott Zoeyval, a félénk kutyával, és Lucille-lel, a döglött hallal. Utóbbi, egy óriási kardhal, kitömve pompázott a dolgozószobában, az íróasztal fölött a falon.

Pete sosem pecázott. A kardhal a házhoz járt, amikor megvette. A volt feleségéről nevezte el, aki két év házasság után hagyta ott, amikor rájött, hogy nem fogja tudni őt megváltoztatni. Azt akarta, hogy Pete hagyja ott a rendőrséget, és menjen el ingatlanügynöknek, öltözködjön választékosabban és hozassa rendbe a sebhelyét.

A házasságuk végül akkor omlott össze, amikor az asszony egy pár makkos cipővel állított haza. Pete nem volt hajlandó felvenni Lucille nem volt hajlandó visszavinni a boltba. Pete kijelentette, hogy ez be nem kerül a szekrényébe. Lucille végül az egyiket a szemétdarálóba dobta. Elég sokba került kicserélni.

Pete Santo most a másik Lucille ragyogó műszemé-nek tekintetétől kísérvé nézte, ahogy a Gépjármű-felügyelet honlapja megjelenik a képernyőn.

- Ha nekem nem mondhatod el, hogy mi ez a dolog, akkor kinek?
- Senkinek - felelte Tim. - Még nem. Talán egy-két nap múlva, ha majd... tisztázódik a helyzet.
- Milyen helyzet?
- Hát ez a tisztázatlan.

- Ja, értem. Tehát, ha a tisztázatlan helyzet tisztázódik, akkor elmondhatod nekem, mi volt az.
- Talán. Figyelj, ezzel nagy szarba keveredhetsz.
- Az nem számít.
- Már hogy ne számítana.
- Ne idegesíts már, dehogy számít - Pete leült a számítógéphez. - Ha kívágnak a felügyelettől, majd leszek ingatlanügynök.

Megadta a nevét, igazolványszámát és jelszavát, mire a Gépjármű-felügyelet honlapja úgy adta meg magát neki, mint szende szűz a szeretőjének.

Zoey, a szemérmes fekete labrador egy karosszékből figyelt, Linda pedig fél térdre ereszkedett, és gügyögve próbálta kicsalogatni.

Pete beütötte a rendszámot, amit Tim adott neki, és az adatbázisból kiderült, hogy a szám egy fehér Chevroleté, amely azonban nem valamilyen hivatalos szerv, hanem egy bizonyos Richárd Lee Kravet tulajdona.

- Hallottál már róla? - kérdezte Pete.
- Soha életemben - rázta a fejét Tim. - Azt hittem, egy civil rendőr kocsi.
- Már hogy ez a fazon, akit keresel... egy zsaru? - képedt el Pete. - Egy zsaru után kajtatok itt neked?
- Hát, ha zsaru, rossz zsaru.
- Na, ide figyelj, én most magáncélokra használom a rendőrség erőforrásait. *Én* vagyok a rossz zsaru.
- De ez a fickó, hogy ha zsaru, akkor nagyon rossz. Hozzá képest, Petey, te legfeljebb csintalan zsaru vagy.

-Richárd Lee Kravet. Nem ismerem. Ha rendőr, akkor nem nálunk van.

Pete a Newport Beach-i rendőrségen dolgozott, de nem a körzetében lakott, hanem az Irvine és Newport Beach közötti senkiföldjén, mert már a válása előtt sem engedhetett meg magának egy házat a városban, amelyet szolgált.

- Meg tudod mutatni a jogsiját? - kérdezte Tim.
- Persze, de ha ingatlanügynök leszek, olyan cipőt hordok, amelyet akarok.

Zoey hasra fordult a karosszékből. Farka a padlót súrolta, válaszolt Linda gügyögésére.

Az egyetlen kis lámpa a szoba nagy részét árnyékban hagyta, és a monitor sejtelmes fényében Pete arca olyan volt, mint a bádogemberé, rajta rossz hegesztésként virított a sebhely.

Elég jóképű volt ahhoz, hogy a fülétől az álláig húzódó centi széles, világos színű vágás se tudja elcsúfítani. Egy plasztikai műtét elhalványította, talán el is tüntette volna, de Pete úgy döntött, nem kér a szike gyógyerejéből.

Egy sebhely nem feltétlenül csúnya. Néha olyan, mint a felszabadulás húba vésett jele, valami átvészelt, elveszett dolog emléke.

A képernyőn megjelent a jogosítvány. A fénykép a Mona Lisa-mosolyú gyilkost ábrázolta. Pete kinyomtatta, és átadta Timnek. A jogosítvány szerint Kravet harminchat éves volt, és Anaheimben lakott.

Zoey a hátára fordult, és mind a négy lábát a levegőbe emelve macskamód dorombolt, ahogy Linda simogatni kezdte a hasát.

Timnek még mindig nem volt bizonyítéka rá, hogy bérgyilkossal van dolga. Richárd Kravet mindent le fog tagadni, ami a kocsmában történt. - Na és most akkor mi van? - kérdezte Pete.

A kutyát kényeztető Linda is Timre nézett. Zöld szeme, a titkok kútja, szinte beleplántálta a vágyat, hogy problémájuk mibenlétét, legalábbis egyelőre, tartsa meg kettejük között.

Pete-et több mint tizenegy éve ismerte, ezt a nőt még két órája sem, mégis a titoktartást választotta, amiért szótlanul könyörgött neki.

- Kösz, Pete. Nem kellett volna ennyit kockáztatnod értünk.

- Miért pont értetek ne?

Ebben volt valami. Pete szeretett kockáztatni, bár sohasem esztelenül.

- Régóta ismeritek egymást Timmel? - kérdezte a kutya mellől felkelő Lindát.

- Nem régóta.

- Hogy találkoztatok?

- Kávéztunk.

- A Starbucksban, vagy ilyesmi?

- Nem, nem ott.

- Paquette. Nem egy gyakori név.

- A családjukban eléggé az.

- De szép. P-a-c-k-e-t-t-e?

Linda nem bólintott rá a lebetűzött névre.

- Szóval ilyen csöndes típus vagy. Linda rámosolygott.

- Te meg ilyen nyomozó típus.

A máskor oly félénk Zoey az ajtóig kísérté Lindát. A kert különböző pontjairól a békák kórusa hallatszott.

Linda gyengéden megvakargatta a kutya füle tövét, pusztit nyomott a fejére, és elindult az Explorer felé.

- Nem nagyon bír - jegyezte meg Pete.
- Téged bír. Csak a zsarukat nem.
- Ha elveszed, más melót kell keressek?
- Nem veszem el.
- Pedig szerintem olyan típus, akivel a nélkül nem fog menni.
- De nem is akarok tőle semmit. Nincs közöttünk semmi.
- Hát majd lesz - jósolta Pete. - Van benne valami.
- Micsoda?
- Azt nem tudom. De valami van.

Tim figyelte, ahogy Linda beszáll az Explorerbe. Ahogy becsukódott az ajtó, megszólalt.

- Finom kávéfőz.
- Abban biztos vagyok.

A kertben rejtőző békák nyugodtan daloltak tovább, amikor Linda járt közöttük, de amint Tim a földre tette a lábát, elhallgattak.

- Na - mondta Pete. - Ez is ahhoz a valamihez tartozik.

Mikor Tim megkettőt lépett, hozzátette: -*Sang-froid*. Tim megállt, és visszanézett.

- Sang-micsoda?
- Sang-froid*. Franciául van. Azt jelenti, hidegvér, higgadság, önuralom.
- Te mióta tudsz franciául?
- Volt egy ügyem. A fazon francia irodalmat tanított az egyetemen. Aztán kinyírt és feldarabolta egy lányt vésővel.
- Vésővel?
- Szobrászkodott is. Majdnem megúsza, mert benne is megvolt ez a *sang-froid*. De lesittetem.
- Én tuti biztos vagyok benne, hogy Linda senkit sem darabol fel.
- Nem is azt mondom, hanem hogy nagyon higgadt. De speciel én azt is hagynám neki, hogy feldaraboljon.
- Csalódást okozol, *compadre*. Pete elvigyorodott.
- Na ugye, hogy van köztetek valami!
- De ha nincs - erősködött Tim, aztán a hallgató békák közt odaballagott az Explorerhez.

Kilenc

- Egész jó fej, ahhoz képest, hogy zsernyák - mondta Linda, miközben kitolattak az útra. - Édes pofa.

-Az exnejéről nevezte el a döglött halát - felelte Tim.

- Lehet, hogy hasonlít rá.

- Azt mondta, azt se bánná, ha feldarabolnád.

-Ez mit jelent?

Tim előremenetbe váltott.

- Ez olyan bennfentes poén nálunk nagykutyaíknál.

- Nagykutyaíák?

Tim meglepődött, hogy kinyitotta ezt az ajtót, és rögtön be is csukta.

- Nem érdekes.

- De mégis, mi az?

Timnek nem kellett válaszolnia, mert ebben a pillanatban megszólalt a mobilja. Harmadik csengésre vette fel, gondolván, hogy Rooney az, új hírekkel. A hívó száma nem jelent meg a kijelzőn.

-Halló.

-Tim?

-Igen?

-Ott van veled? Tim nem válaszolt.

- Mondd meg neki, hogy remek a pitéje.

A hang felidézte az elméjében azokat a kitágult, fényre éhező szemeket.

- Meg egész jó kávét is főz - folytatta Richárd Lee Kravet. - És a papagájos bögrét el is hoztam, annyira tetszett.

Ezen a környéken sosem volt nagy forgalom, most meg éppenséggel semmi. Egysaroknyira Pete Santo házától Tim nyugodtan megállhatott az út közepén.

A gyilkos nem Rooneytől szerezte meg a nevét, hanem valaki mástól. Hogy a titkos mobilszámot hogy derítette ki, az rejtély.

Linda nem hallotta, ki telefonál, de pontosan tudta.

- Megint nyomon vagyok ám, Tim. Kaptam róla új fotót a helyett, amit megtartottál.

Linda fogta Kravet kinyomtatott jogosítványképét, és az utcai lámpa fényében tanulmányozta.

- A kegyelemdőfés előtt - mondta Kravet - meg kell erőszakolnom. Helyes nő. Ezért küldtél el a fele pénzzel? Láttad, milyen jó pina, és te akartad meghúzni?
- Na jó, ennyi - felelte Tim. - Gondolja át újra.
- És most? Nem mentek se hozzád, se hozzá, csak futtok, futtok, vagy mi lesz?
- Megyünk a rendőrségre.
- Nagyon helyes, Tim. Menjetelek csak. Állampolgári kötelességetek.
- Tim már azon volt, hogy azt mondja: „Tudom, hogy maga rendőr, és azt is tudom, hogy hívják”, de ha közli Kravettel, akkor lemond az előnyről, amit ez a tudás jelentett.
- Miért csinálod ezt, Tim? Mit eszel rajta?
- Csodálom a *sang-froid-ját*
- Ne halandzsázz már.
- Ez franciául van.
- Tudod mit, töltsd vele az éjszakát. Döngesd meg egypárszor. Érezd jól magad. Csak reggel vidd haza. Onnantól én átveszem, és elfelejtem, hogy beleavatkoztál.
- Megfontolom az ajánlatát.
- Annál többre lesz szükség, Tim. Jobb, ha meggyőzől, hogy komolyan üzletet akarsz kötni. Mert jól tudod, hogy jövök utánatok.
- Akkor sok szerencsét a szénakazalhoz.
- Nem olyan nagy ám az a kazal, Tim. És te nagyobb vagy, mint egy tű. Hamarosan megtalállak. Előbb, mint gondolnád. És onnantól nincs alku. Azzal Kravet kinyomta a telefont.

Tim azonnal megnyomta a visszahívást, de Kravet telefonja védve volt ez ellen.

Egy szembejövő autó a stoplábát figyelmen kívül hagyva száguldott át a kereszteződésen. Ahogy zökkent egyet az egyik vízelvezető árokban, a lámpái fénye előbb felfelé, majd lefelé végigsöpört az Explorer szélvédőjén. Tim a gázra lépett, és kilőtt a kereszteződés közepéből, remélve, hogy a másik kocsí az ő eddigi helyére kanyarodva kikerüli. Az elszáguldott, hátsó fényei lassan eltűntek a tükörben. Tim a járda mellé kanyarodott, és pontosan a kereszteződés után lefékezett.

- Ez mi volt? - kérdezte Linda.
- Azt hittem, hátha ő az.
- Abban a kocsiban? Már hogy lehetett volna ő?
- Nem tudom. Nyilván sehogy. -Jól vagy?

- Ja. Jól - egy hirtelen fuvallat meglebbentette az útszéli fikuszfa ágait, és a levelek árnyéka fekete pillangórajként árasztotta el a szélvédőt. - Ha az éjjel-nappaliban árulnak *sang-froid-l*, azért én vennék egy kartonnal.

Tíz

Az anaheimi ház földszintes volt, és valamikor az ötvenes években épült. A csipkés eresz, a rokokó vesétekkel díszített zsaluk és az alpesi mintás ajtófélfá nem igazán keltette azt a hatást, mintha ez a kaliforniai birtok svájci vagy valami hasonló volna.

A két óriási mandulafenyő ágai között áttörő holdfény hamis jégvirágokat rajzolt az ezüstösre fakult céd-rusfa zsindelyekre, de lámpa egyik ablakban sem világított.

Krabet házának szomszédságában egy spanyol *casita*, és egy New England-i stílusú házikó állt. Utóbbiban világított valami, de a spanyol házikó elhagyatottnak tűnt, ablakai sötétek voltak, kertjét felverte a gaz.

Tim kétszer elhajtott Krabet háza előtt, aztán leparkolt egy mellékutcában. Karóráját összevetette a kocsí órájával. Mindkettő 9:32-t mutatott.

- Olyan tizenöt percre van szükségem - mondta.

- És ha bent van?

- Odabent üldögél a sötétben? Ne mát. Valószínűleg éppen az én házamat keresi. Vagy már odabenn kutakodik.

- De visszajöhet. Ne menj be pisztoly nélkül.

- Nincs pisztolyom.

Linda elővett egyet a retiküljéből.

- Veled megyek.

- Hát ezt honnan szedted?

- Az éjjeliszekrényem fiókjából. Ez egy Kahr K9-es félautomata.

Hát közeledett az a valami, ami elől nem volt menekvés.

A kocsmában Tim mindig úgy érezte, jó helyen van, csak egy ember volt a bárpultnál, méghozzá az ajtó felől nézve a legkisebb. Ezen az estén azonban rossz időben volt a jó helyen.

Olyan életmódot alakított ki, amely sínen haladt, mint a vonat, előre lefektetett pályán, a megjósolható jövő felé. Az őt követő valami azonban

nemcsak a múltja, hanem a végzete is volt, és az elvezető sínek ugyanakkor kérlelhetetlenül a végzet felé is vezettek.

- Nem akarom megölni - mondta.

- Én sem. Csak a biztonság kedvéért kell a stukker. Kell találnunk itt valamit, amiért a zsaruk kaphatják el.

Tim közelebb hajolt a fegyverhez.

- Ezt nem nagyon ismerem.

A nő nem használt parfümöt, de olyan illata volt, amit Tim nagyon szeretett. A tiszta bőr és haj illata.

- Nyolclövetű, kilencmilliméteres. Alig rúg vissza.

- Használtad már?

- Lőtéren.

- Nem félsz senkitől, mégis pisztolyt tartasz a fiókban?

- Azt mondtam, nem ismerek olyat, aki a halálomat akarná - helyesbített Linda. - De nem ismerek mindenkit.

- Van rá engedélyed, hogy nyilvános helyen viseld?

- Nincs. Neked van engedélyed betörni másokhoz?

- Nem kéne bejönnöd.

- Pedig nem fogok itt ücsörögni, sem pisztollyal, sem nélküle. Tim felsőhajtott.

- Hát engedelmesség, az nem sok szorult beléd...

- Tényleg? És mi igen?

- Valami - mondta Tim, és kiszállt.

Kinyitotta a hátsó ajtót, és az emelő tárolására szolgáló kis rekeszből kiemelt egy hosszú nyelű elemlámpát.

Együtt sétáltak oda Kravet házához. A környék csendes volt. Egy kutya ugatott, de valahol messze. A kígyóbőrhöz hasonlóan irizáló, vékony felhőfoslányok hámlottak le a hold arcáról.

A *casita* és az alpesi ház között egy fal jelölte a határvonalat. Kis kapu nyílt rajta a garázs mellett vezető szolgalmi útra.

A mandulafenyők közt fújdogáló szeszélyes szellő száraz tűleveleket sodort le a betonúira.

A garázsba vezető oldalajtónál Tim felkapcsolta az elemlámpát, csak egy pillanatra, míg megállapította, hogy az ajtón nincs retesz. A kikapcsolt lámpát átadta Lindának, majd egy hitelkártyát csúsztatott az ajtó és a keret közé. Gyorsan kinyitotta az egyszerű zárat.

Miután becsukták az ajtót, Linda ismét felkapcsolta a lámpát. Két autónak volt hely a garázsban, de egy sem állt benne.

- Szóval nem csak a kőművességhez értesz - suttopta Linda.

- Ezt a trükköt mindenki ismeri.

- Én nem.

Az első és hátsó bejáraton biztosan volt retesz is, de a garázs és a ház közötti ajtón csak néhány olcsó zár. Sokan hiszik azt, hogy a védelem látszata is megteszi.

- Mennyit lehet kapni betörésért? - kérdezte Linda.

- Ez nem betörés, hanem magánlaksértés. Talán tíz évet?

A zár engedett.

- Siessünk.

- Előbb megnézzük, nincs-e bent egy pitbull.

Tim elvette az elemlámpát, kicsit kinyitotta az ajtót, és bevilágított a résen, de nem látta állati szemek csillogását.

A konyha nem olyan volt, amilyennek képzelte. A lámpa fénye virágmintás vászonfüggönyöket világított meg. Aztán egy sorozat mackós bádogdobozt. A macskát formázó falióra farka szolgáltatta az ingát.

Az étkezőben az asztalt csipkés abrosz borította, közepén egy tálban kerámiagyümölcsök.

A nappaliban álló kanapét horgolt terítők védték. A nagyképernyős tévével két, láthatóan sokat használt, állítható támlájú fotel szemezett. A falakat nagy szemű kisgyerekekről készült festmények reprodukciói borították, amelyek Tim születésének idején voltak igazán népszerűek.

Linda követte tekintetével a lámpa fénykévéjét.

- Lehet az, hogy egy bérnyilkos a szüleivel lakjon?

A nagyobb hálósobában rózsamintás paplan takarta az ágyat, az öltözködőasztalon selyemvirágok álltak a gyöngyház fésűk és kefék között. A szekrényben férfi és női ruhák egyaránt voltak.

A másik háló egy varrószoa és egy iroda keveréke volt. Az egyik fiókban Tim egy csekkfüzetre, valamint néhány kifizetetlen villany-, telefon- és kábeltévészámlára bukkant. - Te nem hallottál valamit? - sutogta Linda.

Tim lekapcsolta a lámpát. Álltak a sötétben, és hallgatóztak.

A ház csendes volt, mint egy ódon páncélruha, csak egy-egy eresztéke nyikordult meg néha. Minden apró zaj olyan volt, mint az öregedő szerkezet fájdalmas nyögése.

Mikor Tim meggyőzte magát, hogy semmi sem les rájuk a sötétben, felkapcsolta az elemlámpát. Látta, hogy amíg sötét volt, Linda elővette a retiküljéből a pisztolyt.

A csekkfüzetet megvizsgálva kiderült, hogy a bankszámla Doris és Leonard Halberstock nevére szól. A kifizetetlen számlákon ugyancsak az ő nevük állt.

- Nem itt lakik - mondta Tim.
- Talán csak itt lakott.
- De valószínűbb, hogy sose járt itt.
- És akkor mit csinálunk mi itt?
- Magánlaksértünk.

Tizenegy

Linda vezetett, míg Tim az ölében tartotta a nyitott retikült, és abban a pisztolyt. Telefonon beszélt Pete Santóval, aki ismét a Gépjármű-felügyelet honlapján kutatott.

- Aszongya... a Kravet nevére regisztrált kocsihoz nem az anaheimi cím tartozik, hanem egy Santa Ana-i.

Tim hangosan elismételte a címet, miközben felírta a lapra Kravet jogosítványának képe mellé.

- Gondolom, ez ugyanúgy hamis, mint a másik.
- Lassan azért elmondod, miről is van szó tulajdonképpen?
- Semmi olyasmiről, ami a hatáskörödbe tartozna.
- O, én az egész világ nyomozója vagyok.
- Nem ölték meg senkit - nyugtatgatta Tim, magában hozzátéve: „még”.
- Jó, de emlékeztetnélek, hogy a *rablási és emberölési* osztályon dolgozom.
- Egyvalamit loptak el, egy kávésbögrét papagájos füllel.
- Azt a bögrét imádtam - szólt közbe Linda morcosan.
- Mit mondott? - kérdezte Pete.
- Imádta azt a bögrét.
- Azt akarod beadni nekem, hogy az egész egy ellopott bögre miatt van?
- És egy pudingos pite miatt.
- Csak egy fél maradt.
- Linda azt mondja, csak egy fél maradt.
- De akkor sem volt szép.
- Azt mondja, hogy azért akkor sem volt szép.
- Nem csak a hozzávalók áráról van szó.

- Merthogy nem csak a hozzávalók áráról van szó -jelentette Tim.
 - Ellopta a munkámat és a biztonságérzetemet is.
 - Ellopta a munkáját és a biztonságérzetét is.
 - Akkor tehát azt akarod beadni - módosított Pete -, hogy az egész egy ellopott bögre, és egy fél pudingos pite miatt van?
 - Dehogysis, egész másról van szó. A bögre meg a pite csak járulékos bűntettek.
 - És mi az az egészen más?
 - Nem vagyok felhatalmazva rá, hogy elmondjam. Te figyelj, van valami mód utánanézni, nincs-e ennek a Kravetnek egy másik jogsija másik névre?
 - Milyen névre?
 - Azt nem tudom. De ha a címe kamu, lehet az a neve is. Nincs nektek valami arcfelismerő szoftveretek, ami végignézná a jogsikat egy másik ugyanilyen fotóért?
 - Ez Kalifornia, öcsém. A Gépjármű-felügyelet a saját vécéit sem tudja tisztán tartani.
 - Néha - mondta Tim - az jut eszembe, hogy ha *A hihetetlen Hulk* annak idején nagyobb siker lett volna, most Lou Ferrigno lehetne a kormányzó. Nem lenne jobb?
 - Azt hiszem, Lou Ferrignóban megbíznák - felelte Pete.
 - Azt mondja, megbízna Lou Ferrignóban - közvetített Lindának Tim.
 - Én is. Benne van alázat.
 - Linda azt mondja, ő is megbízna benne, mert van benne alázat.
 - Talán, mert le kellett győznie a süketséget és a beszédhibát, hogy színész lehessen - mondta Pete.
 - Ha Lou Ferrigno lenne a kormányzó, most nem állna a csőd szélén az állam, a Gépjármű-felügyeletnél tiszták lennének a budik, és volna nekik még arcfelismerő szoftverük is. De tekintve, hogy nem ő a kormányzó, van valami más módszer, amivel utána lehetne nézni annak, hogy nincs-e Kravetnek másik jogsija másik névre?
 - Ezen gondolkoztam, amíg Lou Ferrignóról beszéltünk.
 - Nem semmi.
 - És Zoey fülét is vakargattam.
 - Öcsém, hányféle tudsz te figyelni? -Igyekszem minél többfelé. Tartsd a mobilt feltöltve, majd jelentkezem.
 - Vettem, szeptember.
- Mikor Tim letette, Linda megkérdezte:
- Szeptember?

- *Santo* azt jelenti, hogy „szent”. Néha így nevezzük Pete-et.

-Kik?

Tim vállat vont.

- Hát a srácok.

Míg Tim telefonált, Linda Santa Ana felé vette az irányt. Tízpercnnyire voltak a címtől, amely a Gépjármű-felügyelet szerint a Kravet nevére regisztrált Che-vyhez tartozott.

- Te meg Santo - mondta Linda - átéltetek valamit együtt.

- Régóta ismerjük egymást.

- De valamit át is éltetek.

- Nem az egyetemet. Egyikünk sem járt oda.

- Nem is arra gondoltam.

- És a meleg kapcsolatot sem próbáltuk ki.

- Ebben is egész biztos voltam.

Megállt a pirosnál, és Timre vetette szeme zöld röntgensugarát.

- Már megint kezdted - mondta Tim.

-Mit kezdek?

-A nézést. Legközelebb, mielőtt így nézel, szerezz egy orvost is, aki összevarrja a sebet.

- Miért, megsebzett?

- Nem halálosan.

A lámpa még mindig piros volt, így Liiida tovább nézte Timet.

- Jó, egyszer elmentünk Pete-tel egy Péter, Paul and Mary-koncertre.

Pokoli volt. De együtt átvészeltük.

- De miért mentetek, ha ennyire utáljátok őket?

- A szeptember akkor egy Barbara Ellen nevű lánynyal járt, aki imádta az ilyen bandákat.

-És te kivel jártál?

- Barbara unokatesőjával. Vagyis csak akkor voltam vele. Pokoli volt.

Elénekeltek a *Paff*, a *bűvös sárkánya* a *Lemon Tree*-t, a *Tom Dooley*-t, és csak nem akarták abbahagyni. Mázlisták vagyunk, hogy ép ésszel kikeveredtünk onnan.

- Nem is tudtam, hogy Péter, Paul and Maiy még játszik. Vagy hogy egyáltalán még élnek.

- Igaziból ez egy emlékenekar volt - Tim a lámpára pillantott. -

Berozsdásodik a kocsí, mire ez zöld lesz.

- Mi volt a neve? -Kinek?

- Az unokatesónak, akit elvittél a koncertre.

- Nem az én unokatesóm volt, Barbaráé.

- Jó, és hogy hívták?
- Susannah.
- Fú, és Alabamából jött, bendzsóval az ölében?
- Figyelj, te akartad tudni, mi volt, én meg elmondom.
- Biztos így volt. Te nem találhattad ki.
- Elég durva, mi?
- Nem azért. Úgy értem, te semmit nem tudnál kitalálni.
- Aha. Na mindegy, most már tudod, min mentünk át Pete-tel. Az az éjszaka maga volt a pokol - a lámpára mutatott. - Zöld.

Linda megindult.

- Valami más dolgon is átmentetek együtt. Tim támadásba váltott.
- És te mit dolgozol otthon, szabadúszás közben?
- Író vagyok.
- De miket írsz?
- Könyveket.
- Milyen könyveket?
- Fájdalmasakat. Nyomasztó, idióta, zsigerben vájkálós könyveket.
- Ja, olyan könnyű nyári olvasmányokat. És megjelentek már?
- Meg, sajnos. És a kritikusok zabálták őket.
- Címet mondasz?
- Nem.
- Most próbára teszel?
- Nem. Nem írok többet ilyeneket, főleg akkor nem, ha meghalok, de akkor sem, ha nem. Mást fogok írni.
- Miket fogsz írni?
- Olyasmit, ami nincs tele haraggal. Amiben nem csöpög minden mondatból a keserűség.
- Ezt kéne a borítóra írni. „Nem csöpög a mondatokból a keserűség.” A saját neveden írsz, vagy álneven?
- Nem akarok erről tovább beszélni.
- Miről akarsz beszélni?
- Semmiről.
- Figyelj, én válaszoltam, amikor te kérdeztél. Linda egyik szemöldökét felvonva oldalpillantást vetett Timre.

Egy ideig csendben haladtak egy olyan környéken, ahol prostituáltak álldogáltak az út szélén, majdnem olyan merészen öltözve, mint Britney Spears, és az alkoholisták hátukat a falnak vetve üldögéltek a járdán. Aztán kicsit kevésbé barátságos városrészbe értek, ahová még az ifjú gengszterek sem merészkedtek be csillogó autóikkal.

Szutykos földszintes házak, bekerített betonudvarok között hajtottak, elhagyva néhány autóbontót, ahol feltehetően lopott kocsikat is árultak, egy besötétített ablakú sportbárt és egy helyet, ahol a sport kategóriájába a kakasviadal is beletartozott, aztán Linda egy üres telek előtt lehúzódozott.

-A szomszédos házszámok szerint ezt a címet keressük.

A drótkerítés mögött nem volt semmi, csak gaz.

- Most mi lesz? - kérdezte Linda.

- Enni kéne valamit - mondta Tim.

-Azt mondta, előbb megtalál, mint gondolnánk -emlékeztette Linda.

- Nagyszájú népség ezek a bérgyilkosok.

- Ennyire ismered őket?

-Mindenki tudja, hogy szeretnek keménykedni. Azt mondtad, nem ettél. Én sem. Vacsorázzunk.

Linda Tustin középosztály lakta részére hajtott. Az alkoholisták itt már bent maradtak a kocsmákban, ahová valók, a prostituáltak pedig nem riszálták magukat nyilvánosan félmeztelenül, mint a popsztárok.

Találtak egy éjjel-nappal nyitva tartó kávézót. Szalonna, sült krumpli és finom kávé illata töltötte meg. Ablak mellé ültek, ahonnan ráláthattak az Explorerre, az utcai forgalomra, és a felhők tengerében fuldokló holdra.

Linda szalonnás sajtburgert és sült krumplit rendelt - meg néhány muffint, hogy addig se éhezzen, amíg vár a többire. Tim is sajtburgert kért majonézzal, kikötötte, hogy aztán jó legyen ám a krumpli, majd Lindához fordult.

- Azt hittem, egy ilyen csinos lány valami salátát fog kérni.

- Persze, majd kelbimbót fogok legelni, hogy jó formában legyek, amikor holnap valami terrorista eldurant mellettem egy atombombát.

- Lehet itt egyáltalán kelbimbót kapni?

- Mindenhol lehet. Egyszerűbb megkapni, mint a nemi bajt.

Visszatért a pincérnő a megrendelt üdítőkkel. Odakint egy autó kanyarodott le az útról, elhajtott az Explorer mellett, és megállt a parkoló túlvégében.

- Akkor biztos tornázol - mondta Tim. - Mit szoktál tornázni?

- Töprengék.

- Attól csak úgy ég a kalória.

-Hát, ha belegondol az ember a világ sorsába, az könnyen százharminc fölé viszi a ketyegőt, és órákra ott is tartja.

Az újonnan érkezett autó fényei kialudtak. Nem szállt ki belőle senki.

Megjött a muffin, és Tim a kóláját szürcsölgetve nézte, ahogy Linda eszi. Szeretett volna ő is muffin lenni.

- Ez már tök olyan, mint egy randi - mondta.
- Ha neked ilyen egy randi - felelte Linda ~, akkor a te társasági életed még az enyémnél is száználmasabb.
- Hát nem tudom, nekem jólesik egy lánnyal vacsorázni.
- Csak azt ne mondd, hogy így szedsz fel nőket. A jó öreg meg-akar-ölni-egy-bérgyilkos-gyere-velem-gyor-san-csel?

Kihozták az ételt, és a parkolóban álló kocsiból még mindig nem szállt ki senki.

- Nehéz manapság randizni - mondta Tim. - Mármint találni is valakit. Mindenki csak a Megasztárról meg a pilatesről hajlandó beszélni.
 - Én meg arról nem akarok egy pasival beszélgetni, hol veszi a zokniját, és milyen frizurát akar csináltatni.
 - Miért, ők erről beszélnek? - kérdezte Tim kétkedve.
 - Meg hogy hol gyantáztatják a mellüket. Amikor utána rám mozdulnak, olyan érzés, mintha összekapnék a barátnőmmel.
- A távolság és az árnyék miatt Tim nem látta, ki ül az autóban. Talán csak egy párocska veszekszik egyet a késői vacsora előtt.
- A kellemes beszélgetés és vacsora végén Tim így szólt:

- Kéne a pisztolyod.
- Figyelj, ha nincs pénzed, inkább fizetek én, nem muszáj rögtön lövöldözni.
- De lehet, hogy muszáj lesz.
- A fehér Chevyre gondolsz a parkolóban?
- Minden író ilyen jó megfigyelő? -. hökkent meg Tim.
- Akiket én ismerek, azok nem. Hogy talált meg? Ott volt valahol a rohadék, amikor megálltunk annál az üres teleknél? Biztos onnantól követett.
- Nem látom a rendszámot. Lehet, hogy nem is ő az, csak egy ugyanolyan kocsi.
- Ja. Vagy a Péter, Paul and Mary.
- Elöttem menj ki, de hátul, a konyhán át.
- Na. Nálam ilyen egy randi.
- Van az épület mögött egy sikátor. Fordulj jobbra, és rohanj a sarokig. Ott felveszlek.
- És miért nem megyünk mind a ketten arra, és hagyjuk itt a kocsit?
- Gyalog végünk. Ha kocsit lopunk, azzal meg csak nagyobb bajba sodorjuk magunkat.
- Szóval akkor kimész, és lerendezed?

- Nem tudja, hogy láttam az autóját. Azt hiszi, nem tudunk róla semmit. Ha te nem jössz ki velem, azt fogja hinni, vécén vagy, és egy perc múlva itt leszel te is.

- És mit fog csinálni, ha nélkülem indulsz el? -Talán bejön körülnézni, hogy itt vagy-e. Talán elindul utánam. Nem tudom. Azt viszont tudom, hogy ha ketten együtt kimegyünk a főbejáraton, mind a kettőnket lelő.

Linda elgondolkodva harapott az ajkába. Tim rájött, hogy kicsit túl intenzíven bámulja azt az ajkat. Mikor feljebb emelte a tekintetét, látta, hogy a nő nézi, ahogy ő bámulja őt, és hamarjában ez jutott az eszébe:

-Rágjam én?

- Ha nem akarod lelőni, miért nem vihetem magammal a pisztolyt?

- Nem akarom elkezdni a lövöldözést. De ha ő elkezdi, nem szeretném, ha csak a cipőmet vághatnám hozzá.

- Szeretem ezt a kis stukkert.

- Nem rontom el, megígérem.

- De használni tudod?

- Én nem olyan mellgyantázós srác vagyok. Linda vonakodva, de odatolta elé a retiküljét. Tim maga mellé tette a padra, körülnézett, nem figyeli-e a többi vendég és a pincérnő, majd elővette belőle a pisztolyt, és hawaii inge alá, az övébe dugta.

A nő pillantása már nem éles volt, hanem komor és mindentudó, akár a tenger, és Tim érezte, hogy odalenn a mélyben valami új kép születik róla.

- Éjjel-nappal nyitva van a hely - mondta Linda. -Itt is maradhatunk, amíg el nem megy.

-Mondogathatjuk magunknak, hogy nincs is ott, nem is ő az. Ezt mondogathatnánk egész úton kifelé, aztán kilépnénk az ajtón, és túlesnénk rajta. Sokan ezt tennék.

- 1939-ben nem.

- Kár, hogy a Fordod nem igazi időgép.

-De visszamennék oda! Jack Benny a rádióban, Benny Goodman a Waldorf-Astoria Empire-terméből...

- Hitler Csehszlovákiában meg Lengyelországban... - emlékeztette Tim.

- Akkor is visszamennék.

A pincérnő megkérdezte, hozhat-e még valamit. Tim a számlát kérte.

A fehér Chevyből még mindig nem szállt ki senki. Az úton leapadt a forgalom. A felhők áradata kioltotta a holdat.

Mire a pincérnő kihozta a számlát, Tim már előkészítette a pénzt, a borraivalóval együtt.

- A sikátorban jobbra - mondta megint Lindának. - Fuss el a sarokig. Nyugatról jövök a főutcán, majd figyelj.

Felálltak a bokszból. Linda Tim karjára tette a kezét, és Tim egy pillanatig azt hitte, arcon csókolja, de aztán elfordult tőle.

Öve alatt a pisztoly hidegen feszült a hasának.

Tizenkettő

Mikor Tim Carrier kilépett a kávézó üvegajtáján, mintha minden levegő elszökött volna az éjszakából. Aztán az illúziót összetörte a pálmák susogása és zörgése a hirtelen támadt szellőben.

Miután vett egy kisebb, majd egy jó nagy levegőt, összeszedte magát.

Nem a Kraittől való félelem bénította meg, hanem a rettegés attól, hogy mi lesz, miután leszámolt vele. Eddig elég sikeresen törekedett az észrevétlenségre. Lehet, hogy ezúttal nem így lesz.

Nyugodt léptekkel, mintha nem is érdekelné a távolban álló Chevy, egyenesen az Explorer felé indult. Csak miután beült a kormányhoz, és a belső fények kialudtak, pillantott a gyanús járgány felé.

Innen már ki tudta venni egy arc szürke körvonalait. Ahhoz azonban túl messze volt, hogy megmondhassa, azt a férfit látja-e, akinek tízezer dollárt adott a kocsmában.

Előhúzta az övéből a pisztolyt, és letette az anyósülésre.

Beindította a motort, de nem gyújtotta fel a reflektort. Lassan, szinte lépésben elindult az épület felé, mintha Lindát akarná felvenni a bejáratnál. A tükörben látta, hogy a Chevy ajtaja kinyílik, és egy magas férfi száll ki belőle.

Ahogy az Explorer odaért a kávézóhoz, és vele párhuzamosan befordult, a férfi egyre közelebb ért. Lehajtott fejjel járt, mintha mélyen gondolkozna.

Mikor kilépett a parkolót megvilágító fénybe, Tim látta, hogy a magassága és testalkata egyezik a gyilkoséval. Lefékezett, látszólag Lindára várva, de valójában olyan messzire akarta csalni ellenfelét a kocsijától, amennyire csak merte. Ha túl sokáig vár, a másik esetleg hirtelen nekilödul, odarohan az Explorerhez, és lelövi őt.

A parkoló egyik kijárata úgy harmincöt méterre volt, pontosan előtte. Tim várt, talán egy szívdobbanásnyival tovább a kelleténél, majd felkapcsolta a lámpát, a gázra taposott, és az utca felé lódult.

A sors cinkelt kockákkal játszik, így a gyér forgalom persze épp ekkor támadt fel. Három, kelet felé tartó jármű tűnt fel előtte, a megengedettnél gyorsabban hajtva.

Tim lövésre, üvegcsörömpölésre és egy golyóra számított az agyában, így hát haladt tovább. Abban a pillanatban, amint kivágódott az útra, rájött, hogy ha jobbra fordul, elvesz a lendülete, és az egyik vagy akár mindhárom kocsit elkapja.

Fékek csikorogtak, szóltak a dudák, és elvakították a fényszórók. Kanyarodás helyett nyílegyenesen átvágott a két, kelet felé tartó sávon.

További fékezés nélkül, viszont örült dudálással két személyautó és egy kamion húzott el mellette. Hozzá sem értek az Explorerhez, de a menetszelük megdobta a terepjárót.

Mikor bekanyarodott nyugat felé, az arra tartók biztos távolságban voltak mögötte, de gyorsan közeledtek. Délre nézett, és látta, hogy Kravet már vissza is sprintelt a Chevrolet-hez, és éppen becsapja az ajtót.

Tim folytatta a kanyart, újra átvágva a záróvonalon. Most keletre haladt, azok mögött, akik az előbb majdnem belerohantak.

Az első nagyobb kereszteződésnél a tükörbe nézett, és látta, hogy a fehér Chevrolet kigurul a kávézó parkolójából.

A stoptáblára rá sem hederítve Tim balra kapta a kormányt, megtett tizenegynéhány métert egy csendes, kétszintes házak szegélyezte kis utcában, majd tett egy száznyolcvan fokos fordulatot, és lehúzódt az út szélére. A főutat figyelte, amelyet az előbb elhagyott, leoltotta a fényszórót, de a motort járva hagyta.

Fogta a pisztolyt, kinyitotta az ajtót, kiszállt a terepjáróból és a fegyvert két kézre fogva löállást vett fel.

A most nem látszó, de egyre közeledő Chevynek a hangjából ítélve sokkal erősebb motorja volt, mint egy közönséges szedánnak, nyilván üldözésekhez tunin-golták fel, és akármit állított a Gépjármű-felügyelet, lehet, hogy mégis spéci rendőrségi jármű volt.

Feltűntek a reflektor fényei, és a következő pillanatban befordult a sarkon a Chevy.

Megkockáztatva, hogy a kocsit elüti, Tim közvetlen közélről három lövést adott le, nem a szélvédőre, nem is a vezetőoldali ablakra, hanem az első kerékre célozva, aztán még kétszer tüzelt a hátsóra. Látta, hogy az első gumi szétfoszlik, és talán a hátsót is eltalálta.

A sofőr, meglepetésében, és nyilván félelmében, hogy őt is lelövik, elvesztette uralmát a volán fölött. A kocsi megugrott az útpadkán, elvitt egy tűzcsapot, aztán átszakított egy léckerítést, szilánkokat és futórózsadarabokat szórva szerteszét. A tűzcsap helyén tíz méter magas gejzír tört a levegőbe.

Ahogy a Chevy megállt a pázsiton, Tim arra gondolt, hogy odamegy, és feltépi az ajtót. Kravet biztosan zavart, és átmenetileg talán el is kábult. Talán ki kéne rángatnia az ülésről, és megszabadítania minden esetleges fegyvertől, mielőtt használhatná.

Nem akarta megölni Kravetet. Meg kellett tudnia, ki bérelte fel. Linda addig nem lesz biztonságban, amíg meg nem tudják, ki volt az, aki a pénzt a pultra tette.

Egy rossz útra tért, pénzért gyilkoló rendőr nyilván van elég kemény ahhoz, hogy pusztá fenyegetéssel ne lehessen megtörni. De ha egy pisztolyt nyomnak fel az orrába, és látja, hogy az ellenfele tényleg képes volna elsütni azt, esetleg mégis elköpi a nevet. Végül is nem az a becsületéért meghalós típus.

A Chevy még szinte meg sem állt, amikor a házból, amelyiknek a kertjében landolt, kilépett egy szakállas, sörhasú férfi.

A víz nagy nyomással spriccelt az ég felé, majd olyan zajjal csapódott vissza a földre, hogy a szirénát sem lehetett hallani, amíg néhány saroknyival arrébb be nem fordult az utcába a rendőrautó.

Tim a kialakuló patakokban tocsogva visszasietett az Explorerhez.

Visszatette a pisztolyt az anyósülésre. Linda szerint eredetileg nyolc töltény volt benne. Ebből ötöt kilőtt.

Nemcsak merészség szükségeltetik a helyes stratégiához, hanem jól kiszámított, gazdaságos cselekvés is.

A kereszteződéshez érve Tim látta, hogy a Chevy próbál letolatni a pázsitról. Nem igazán ment, a hátsó kerekek csak úgy köpködték a sarat és a fehér rózsaszirmokat.

Miután legalább egy kereke kidurrant, és esetleg egyéb sérüléseket is szenvedett, a Chevrolet nyilvánvalóan alkalmatlanná vált az üldözésre.

A bölcs stratégia azonban nemcsak minden cselekvését tervezi el, hanem számít a kiszámíthatatlanra is.

Ahelyett, hogy Kravet szeme láttára továbbment volna délnek, ahol Linda várta, Tim balra indult. Két háztömbnyit haladt keletnek, amíg az út bekanyarodott, és eltűnt Kravet szeme elől, csak aztán fordult jobbra egy mellékutcán. Folyton a tükörbe nézegetett, és feszülten figyelt, de gondolatai minduntalan visszatértek ahhoz az öt lövéshez.

A pisztoly tényleg alig rúgott vissza, kimondottan kényelmesen simult a markába. Nem tudta, mit gondoljon erről.

Mondogatta magának, hogy nem minden fegyver szolgálta volna ilyen engedelmesen, hogy a helyes kis kompakt pisztolyé az érdem, de pontosan tudta, hogy hazudik magának.

Tizenhárom

A kávézó hátsó ajtaja felé menet Linda csak egyszer nézett hátra, és épp azt látta, ahogy Tim mögött becsukódik az üvegajtó.

Bár csak néhány órája ismerte a férfit, összeszorult a gyomra a gondolatra, hogy esetleg nem látja többé.

Segített rajta, pedig nyugodtan cserben is hagyhatta volna. Nem volt oka feltételezni, hogy ugyanolyan váratlanul ki is lép az életéből, mint ahogy belépett.

Csak a tapasztalat. Előbb-utóbb mindenki kilépett. Vagy kiesett a padló résén. Vagy valami lehúzta őket a részbe, hiába próbáltak megkapaszkodni.

Ha az ember elég ideig van egyedül, még el is hitetheti magával, hogy jobb így neki, hogy a magány az ideális állapot az elmélkedéshez, és hogy egyfajta szabadság is. És ha elhitette, majd bolond lenne ajtót nyitni, és beengedni valakit, hogy megbontsa azt a nehezen kialakított egyensúlyt, amit békének nevezünk.

Nem gondolta, hogy a férfi lelöveti magát, annál elővigyázatosabb. Volt benne valami, ami azt sugallta, tud egyet-mást, és nem olyan könnyű megölni.

Mégis felkészült arra, hogy kimegy a sikátor végébe, vár és csak vár, és soha nem látja viszont.

Amint elérte a konyhaajtót, az kinyílt. Egy pincérnő jött ki rajta, teli tányérokkal megrakott tálcát egyensúlyozva egyik karján.

- Ez a konyha, kisszívem - világosította fel. - Csak a személyzet jöhet be.
- Bocsánat, a mosdót kerestem.
- Arra van - mutatott egy jobb felé lévő ajtóra a pincérnő.

Linda belépett a fenyőillatú fertőtlenítő és nedves papírtörölközők szagával átitatott mosdóba. Várt egy kicsit, kiment, és belépett a konyhába, ahol határozottan kellemesebb illatok fogadták.

Elhaladt néhány sütő és tűzhely mellett, rámosolygott az egyik szakácsra, odabiccentett egy másiknak, és már a helyiség kétharmadánál járt, amikor az egyik polc mögül kifordult elé egy nagy fülcimpájú férfi, és majdnem összeütközött vele.

A fülcimpája mérete fel sem tűnt volna Lindának, ha nem visel a balban egy kis ezüst rózsát, a jobban pedig egy rubint.

Máskülönben úgy nézett ki, mint egy tisztaságmániás testépítő, aki kívülről tud minden Tarantino-fil-met: kigyúrt volt, makulátlan tiszta, és nagyon ellenszenves. A fehér ingére tűzött névtáblán ez állt: DENNIS JOLLY / ÉJSZAKAI ÜZLETVEZETŐ.

- Maga mit keres itt? - kérdezte.

Mivel a szűk járásban nem tudott elslisszolni mellette, Linda megmondta:

- A hátsó ajtót.

- Azt csak a személyzet használhatja.

- Értem. Akkor elnézést. Csak kimegyek rajta, és már itt sem vagyok.

- Sajnálom, hölgyem, nem lehet. Kérem, hagyja el a konyhát.

Fülbevalóit és piros nyakkendőjét leszámítva mogorva embernek tűnt, aki élvezzi a hatalmat.

- Hát pontosan ezt szeretném - magyarázta Linda. - Épp elhagynám a konyhát a hátsó ajtón.

- Hölgyem, ott menjen ki, legyen szíves, ahol bejött.

- De a hátsó ajtó közelebb van. Ha ott megyek ki, ahol bejöttem, tovább leszek a konyhában.

Mostanra Tim már biztos kihajtott a parkolóból. Ha Kravet nem követte, hanem bejött a kávézóba felkutatni Lindát, akkor nagyon gyorsan el kell tűnnie.

- Ha nem tudja kifizetni a fogyasztását, megoldjuk valahogy.

88

- Az úr, akivel jöttem, már fizetett. Most azt hiszi, hogy a női mosdóban vagyok. De nem vele szeretnék elmenni innen, hanem egyedül.

Dennis Jolly tisztára suvickolt, rózsaszín arca elsápadt, mosogatóvíz-színű szeme tágra nyílt az ijedtségtől.

- Erőszakoskodik? Mert nem szeretném, ha visszajönné, és elkezdené keresni magát.

- Ugyan már. Nézzen magára. Bárkit el tud intézni.

- Arra ne számítson. Különben is, hogy érti, hogy elintézni?

Linda taktikát váltott.

-Egyébként meg nem erőszakos. Csak baromi taszító. Egyfolytában fogdosott. Nem akarok visszaülni a kocsijába. Legyen szíves, engedjen ki a hátsó ajtón.

- Ha visszajön magáért, és maga nincs itt, velünk fog balhézni. Menjen ki ott, ahol jött.

- Mi baja van magának?

- Ha csak fogdos, de nem erőszakos, akkor hol a probléma? Hazaviszi magát, kicsit megsimogatja, kicsit megcsöcsörészi, semmi az egész.

- Hát ez egyáltalán nem semmi. Visszanézett. Kravetnek semmi nyoma. Ha viszont nem jut ki innen gyorsan, nem lesz ott a sikátorban, mire Tim odaér.

- Egyáltalán nem semmi! - ismételte. -Menjen vele haza, ott elküldheti akárhova, és akkor nem velünk fog balhézni.

Linda odalépett közvetlenül elé, az arcába nézett, megragadta az övét...

-Hé!

.. és egy pillanat alatt kicsatolta. Dennis hasztalanul csapkodta a kezét.

- Hagyja már abba, mit művel?

Hátralépett, de Linda követte, és egy mozdulattal lehúzta a sliccét.

- Ne már, hé!

Linda egy pillanatra sem hagyta békén, és eltolta a kezét, amellyel fel akarta húzni a cipzárt.

- Na, mi a probléma? - kérdezte, köpve egyet a *p* hangnál. - Hát csak simogatlak egy kicsit! Szégyenlős vagy, Denny? Csak simogatás! Hát ez semmi! Csak egy *icipici* simogatás! Félsz, hogy meg sem találom, Dennyke?

Az üzletvezető nekiment egy asztalnak, mire egy halom edény csúszott a földre, az olcsó porcelán éles csörömpölésével. Linda a sliccet védő kezét feszegette, és próbált benyúlni az alsónadrágjába.

- Kötötték már csomóra, Dennyke? Hadd kössek csomót rá, tetszeni fog!

A vörös arcú, dadogó Dennis ész nélkül tolatott. Hatalmas fizikuma most a hátrányára volt. Megbotlott és elesett.

Legyőzve a kísértést, hogy egy kedélyeset rúgjon Mr. Jollyba, Linda a lába közé lépett, majd átugrott fölötte és az ajtó felé sietett.

- Hülye kurva! - kiáltott utána Dennis egy mutáló kamasz rekedtes hangján.

Három ajtó nyílt az előtérből, és a logika azt sugallta, hogy a szemben lévő a kijárat. Mégis a hűtőkamra volt.

Balra apró, zsúfolt irodát talált, jobbra pedig a takarítószekrényt egy vízcsappal.

Ráeszmélt a tévedésére, visszament a hűtőkamrába, és a túlsó végén meg is találta a sikátorba vezető ajtót.

A hátsó bejáratot két nagy konténer őrizte. Kevésbé volt jó illatuk, mint odabent a konyhában az ételeknek.

Itt-ott egy-egy rácsokkal védett lámpa vetett fénytócsát a sikátorra, de a legnagyobb része sötét volt, és tele fenyegetéssel.

Linda a konyhai csetepaté miatti idegességében vagy fél tucat lépést megtett, mire észrevette, hogy balra indult jobb helyett. Megfordult, és elindult a sikátor másik vége felé. Épp újra elhaladt a kávézó hátsó ajtaja előtt, amikor hallotta, hogy a háta mögött befordul a sikátorba egy autó. A konténerekkel szegélyezett szűk kis utcácskában csak egy jármű fért el. Linda oldalra lépett, hogy elengedje az autót. A motor nem szólt túl jól, kopogott, zörgött, és nem is ez volt a legrosszabb.

Visszanézett, és látta, hogy a kocsinak csak az egyik fényszórója világít, és a jármű balra dől, mert azon az oldalon az egyik vagy mindkét gumija kidurrant. Gumifoszlányok csapkodtak, a felni az aszfaltot kaparta, az alváz csak úgy pattogott, és az autó vonszolt is maga után valamit - talán a kipufogócsövét ami az úton súrlódva szikrákat szórt mindenfelé. Az egyik lámpa fényében felismerte a fehér Chevrolet szedánt.

Nem tudta, hogy csinálta Tim, de hogy ő csinálta, abban biztos volt. Azt hihette, ártalmatlanná tette a Chevyt, de még maradt a vén gebében valamicske élet.

Kravet átlátott a trükkön. Tudta, hogy ő a hátsó kijáraton távozott. Épp a kávézó ajtaja felé fordult, amikor kirobbant Dennis Jolly, vastag nyakát még jobban megduzzasz-totta a felháborodás, fülében dühösen villogtak az apró ékszerek. Ha Linda megpróbál visszamenni a kávézóba, útban lesz, még talán direkt akadályozná is.

-Letépi a száját, ha meglátja magát! - figyelmeztette Jollyt, akit a hangos kiáltás, a bőréért való fokozott aggodás és a Chevrolet pokoli lármája rávett, hogy visszavonuljon.

A szedán hörögve, szikrákat köpve közeledett, mint az Apokalipszis fehér lovasa, Linda pedig rohant.

Tizennégy

Retiküljét jobbjával magához szorítva, balját ritmikusan előre-hátra mozgatva, mintha húzná magát előre, Linda rohant. Egy jó karban lévő autót nem tudott volna lefutni. A félig rokkant Chevyvel szemben lehetett esélye. Különben sem volt más választása. Próbálja meg valamelyik hátsó ajtót? A legtöbb üzleté vagy irodáé volt. Itt egy patyolat. Ott egy manikűrszalón. Ilyenkor már zárva vannak. De egy étterem és néhány bár még nyitva tartott. Ha berohan valahova, ahol emberek vannak, Kravet csak nem megy utána, nem öl meg mindenkit azért, hogy őt elkapja. Túl kockázatos lenne. A pultosnak is lehet fegyvere. Vagy egy vendégnek. Egy biztonsági kamera felveheti az egészet. Kravetnek meg kell hátrálnia, és várnia. Ha viszont megáll az egyik ajtónál, és az zárva, akkor vége. A szedán túl közel volt. Nem lehetett hibázni. Akkor elüti, vagy a falhoz préseli.

A hangjából ítélve a Chevy egyre közeledett. Linda tíz méter előnnyel indult, most talán, ha hat volt meg belőle. A sikátor vége még egy keserves rohanásnyira volt, és már most nehéznek érezte a lábát. Kezdte bánni a szalonnás sajtbургert.

Egy üdítősdobozra taposott, ami összenyomódva a lábára ragadt egy, két, három lépésig, megtörve futása ütemét, majd leesett a cipőjéről, és tovapattogott.

Az önmagát szétszedő Chevrolet keltette hangzavar egyre dagadt mögötte, és már szinte érezte, ahogy a kitekeredett lökhárító a lábát bökdösi. Amikor a zaj már olyan hangos volt, hogy úgy gondolta, hangosabb nem is lehet, hirtelen még jobban felerősítette a fémet karmoló fém tépett sikolya. A kocsi súrolhatott egy konténert. Mintha a hanghullámok löknék előre, a lába egyszerre csodálatosan könnyűvé vált. A zaj hangereje ugyan nőtt, de mégis távolodott, és Linda most jött rá, hogy az előbb egy pillanatra érezte a túlhevült motor olajos bűzét, mint egy sárkány leheletét, most pedig nem érzi. Hátra mert nézni, és látta, hogy a Chevrolet nemcsak súrolta a konténert, hanem össze is akadt vele. Kravet próbált szabadulni a fogságból, de az óriási szeméttartály erősen kapaszkodott, kerekei felszántották az aszfaltot. Ahogy végigsúrlódott egy épület falán, és a fedele fel-le csapódott, mint egy krokodil állkapcsa, a konténer félig megemésztett szemetet okádott, lesöpörte a falról a vakolatot, és kerettestül kiszakított egy ajtót.

Ahogy a kocsí lemaradt, Linda minden lépéssel nagyobb biztonságban volt, legalábbis ezt próbálta elhíttetni magával. A sikátor végére érve majdnem kirohant egy robogó autó elé. Kelet felé nézett, kétségbeesetten keresve szemével az Explorert a gyér forgalomban, de az csak nem bukkant fel.

Mögötte a sikátorban hirtelen elhallgatott a pusztítás csattogó, csikorgó zaja. Kravet leállította a kocsit. Gyalog jön tovább. Fegyvere van. Hátba fogja löni.

Linda kelet felé futott tovább, az úttest széléhez közel maradva, és reménykedve, hogy megpillantja az Explorert.

Tizenöt

Krait már majdnem elütötte a nőt, de jött a konténer.

Egy alacsonyabb rendű ember, akinek érzelmeit kevésbé uralja az intellektusa, biztosan éktelen haragra gerjedt volna. Talán még rá is lő a nőre a szélvédőn át, pedig a szög és távolság kevés reménnyel kecsegtetett a gyilkos találatot illetően. Ha Kraitet nem erre a munkára teremtették volna, ő is egészen biztosan ugyanolyan természetes módon esik bele ebbe a hibába, mint ahogy a makk esik le az ágról a talajra. De akkor nem lehetett volna olyan sikeres ezen a téren, pedig úgy hitte, nincs is olyan ember, aki vetélytársa lehetne a pályán.

Voltak viszont pillanatok, amikor abban kezdett kételkedni, hogy ő maga ember-e egyáltalán, mert nyugodtan kijelenthette, hogy minden objektív, logikus és ésszerű megítélés szerint különbözik az emberi nemtől, és felsőbbrendű annál.

Ez nem ilyen pillanat volt.

Amikor az autó megállt, azonnal elforgatta a slusszkulcsot, de a motor nem állt le. Valami örült véletlen folytán pont ez az egy funkció ment tönkre.

A kocsí alól a kiömlött benzin csípős szaga csapott az orrába. A járó motor vagy egy zárlatos vezeték bármelyik pillanatban lángba boríthatta a Chevyt.

Felsőhajtott. Zavarta, hogy az univerzum úgy van megszerkesztve, hogy képes keresztbe tenni neki. De hát végül is senki nem mondta, hogy könnyű lesz. Épp ellenkezőleg. A konténer miatt a bal oldalon nem tudott

kiszállni. Átcsúszott a jobb oldalra, és ekkor kiderült, hogy a másik ajtó is beragadt, talán a kerete görbült el valamelyik ütközésnél.

Hátramászhatott volna, hogy azt az ajtót is megpróbálja, de elég tapasztalata volt már ahhoz, hogy tudja, mikor szórakozik vele a kozmosz. Ott sem járna sikerrel, és addigra meg is gyulladna, ami bizonyos mértékig ironikus, sőt mulatságos lenne, másrészt viszont határozottan akadályozná küldetése végrehajtásában.

Előhúzta SIG P245-ösét, és három lövést adott le a szélvédőre, amely azonnal darabokra hullott. A fegyver 45-ös lövedékekkel volt megtöltve, így akár el is repülhettek a sikátoi végéig, és leszedhettek egy arra járó stricit, kismamát vagy papot, attól függően, milyen a szerencséje. Eltette a pisztolyt, aztán, nagyon vigyázva a kezére j mint létfontosságú munkaeszközhöz, átmászott a műszerfalra, ki a Chevyből, miközben a lehető legnagyobb mértékben próbálta megőrizni a méltóságát.

A nő eddigre elérte a sikátor végét, befordult valamerre és eltűnt. Krait sietős léptekkel eredt utána, de nem futott. Úgy tartotta, az olyan üldözés, amelyikhez futni kell, valószínűleg eleve veszett ügy. Azonkívül, aki fut, az nem kelti azt a benyomást, mintha ural*: kodna magán. Még úgy nézhetne ki, mint aki pánikba esett.

A látszat nem a valóság, de nagyon gyakran annak meggyőző alternatívája lehet. A tényeken nem lehet változtatni, a látszaton az esetek többségében igen. Ha I a tények túlságosan kínosak, ki lehet okoskodni a hely-zetnek egy derűsebb változatát is, és eltakarni vele a valóságot, ahogy a helyes kiscicás képekkel is el lehet fedni a fal hibáit.

Krait szakmájában a látszatot kellett készpénznek \ eladni. Gyors, de nem futó léptekkel, bölcs mosolyát elhe- i lyezve az arcán, kilépett a sikátorból a főút járdájára. ; Jobbra nézett, aztán balra, és megpillantotta az Explo-rert meg a nőt, amint éppen beszáll. A SIG P245-össel tizenöt méterről még rongyosra tudta löni a céltáblát. A terepjáró huszonnyolc-harminc méterre lehetett, így hát közelebb indult. A P245-ös hatlövetű. A tárban három golyó maradt, azon kívül pedig egy sem. Mivel eredetileg úgy tervezte, hogy a nő halálát egybeköti a nemi erőszakkal, nem pedig lelövi, így semmi okát nem látta, hogy plusz löszert hozzon magával.

Csakhogy változott a helyzet.

Már húsz méternél is közelebb járt, amikor észrevették. A terepjáró hátramenetbe kapcsolt, és nagy sebességgel tolatni kezdett kelet felé. Ha valaki jön abból az irányból, Carrier összeütközik vele, vagy legalábbis nagyon lelassul. De ezen az éjszakán valahogy harmóniába

került a kozmoszt mozgató kerék forgásával. Egészen a kereszteződésig el tudott tolatni, aztán egy gyors kanyarodással eltűnt a mellékúton, déli irányban.

Még ez a fejlemény sem váltott ki Kraitból egy szikrányi dühöt vagy átkozódást sem. Csalódottan, mégis mosolyogva tette a tokjába a pisztolyt, és gyalogolt tovább, bár már nem olyan gyorsan, mint eddig.

Ha valóban fölötte áll az emberiségnek, amire más alkalmakkor a tények utaltak, biztosan megvan a maga helye is ebben a nyomorúságos világban. Sőt, igencsak kiemelt pozíciója. Néha úgy gondolt magára, mint álruhás uralkodóra.

A Föld nagyhercegeként pedig kötelességének érezte, hogy mindig rangjához méltóan viselkedjen, előkelően, stílusosan, mindig csendes magabiztosságot, erőt és hajlíthatatlanságot sugározva. Délnek fordult, és átkelt az úton. Nem az volt a célja, hogy gyalog kövesse az Explorert, hanem hogy minél messzebb kerüljön a sikátorból, ahol a kárhozottak máglyájaként lángett a szedán.

Ha a rendőrök megtalálják az autót, biztosan átfésülik a környéket, gyanús járókelők után kutatva. Bár Krait immúnis volt a hatalmukra, úgy döntött, nem

bonyolítja tovább a helyzetet azzal, hogy tengelyt akaszt velük.

Keletről szirénák hangja hallatszott.

Krait nem futott, sosem tette volna, de gyorsított a léptein, csendes magabiztossággal haladva tovább. Állát felszerelte, mellét kidüllesztette, mintha egy herceg végezné esti sétáját, csak az ezüstgombos sétapálca és csatlósainak csapata hiányzott, hogy teljessé tegye a képet. Egysaroknyit haladt, miközben a szirénahang egyre közelebb ért, majd még egyet, ahogy lassan elhalt.

Végül tisztos külsejű, kétszintes házak közé ért. A kellemes dél-kaliforniai éjszakában a téglakémé-nyes, meredek tetejű, viktoriánus mézeskalácsházak mintha rossz időben, rossz helyen lettek volna. Krait megállt egy virágzó jacarandafa ágai alatt egy kocsifeljárónál, amely elé a helyi lap négy, átlátszó, vízhatlan tasakba csomagolt példányát tették le. Általában, ha valaki szabadságra megy, vagy szól az újságosnak, hogy erre az időre felmondja az előfizetést, vagy megkér egy szomszédot, hogy szedje össze a postát, nehogy a betörők felismerjék a könnyű prédát. Hogy ez utóbbi nem történt meg, azt jelezte, hogy az itt élőket vagy nem szeretik a környéken, vagy nem laknak még itt elég régen ahhoz, hogy összebarátkoztak volna a helyiekkel. Akárhogy is, a ház menedéket kínált Kraitnek, ahol kipihenheti magát, és felfrissítheti

készleteit. Mindehhez csak néhány órára volt szüksége, és kis esély mutatkozott arra, hogy a tulajdonosok éppen ezen röpke idő alatt érnek haza.

Ha pedig mégis, akkor el tud banni velük.

Felszedte az újságokat, és a tornácra vitte őket.

A tornácot éjszakai jázminnal befuttatott rácsok rejtették el a szomszédok elől. A virágok illata kicsit erős volt Krait egyszerű ízlésének, de a zöld környezet tetszett neki. Egy apró zseblámpával megvizsgálta az ajtó melletti üvegtáblák egyikét. Nem látott semmilyen riasztót. Egy kisebb pisztolytáskából elővett egy LockAid zárnyitó pisztolyt, amelyet kizárólag a rendvédelmi szerveknek szabad eladni. Ha választania kellett volna, hogy ezt vagy a lőfegyvert tartsa-e meg, már adta is volna át a pisztolyát. A LockAid egy percen belül kinyitotta a legrafináltab-ban tervezett zárat is. Nem a pisztoly volt az egyetlen eszköze a megbízások teljesítésére. Rengetegféle fegyverrel tudott ölni, akár hétköznapi tárgyakkal is, amelyek az átlagember szemében nem is tűntek fegyvernek, például a vécé-papír-adagoló acélrugójával. Na és persze pusztá kézzel is.

A zárnyitó pisztoly azonban nem egyszerűen megkönnyítette a munkáját, hanem behatolást biztosított neki *mindenhová*, olyan hatalmat, amilyen az ősi királyoké volt, még a parlamentmentes korszakban, amikor ajtó nem maradhatott zárva Ófelsége előtt. Úgy szerette ezt a kis eszközt, ahogy az alsóbbrendű emberek az anyjukat vagy a gyereküket szokták.

Kraitnek semmi emléke nem volt az anyjáról. Ha volt is, mostanra biztosan meghalt, de ő szerette magát elszórakoztatni azzal a gondolattal, hogy ha már ennyire felette áll az emberiségnek, talán a világra is más módon jött, mint ahogy ők szoktak. Azt nem tudta, hogy mégis milyen mód lehetett az. Nem is igen gondolkozott rajta, nem volt ő sem biológus, sem teológus.

Na és a gyerekek. Krait következetlennek, ostobának, unalmasnak és alapvetően érthetetlennek találta őket. A felnőttek szörnyű sok időt és pénzt áldoznak rájuk, pedig kicsik, gyengék és tudatlanok, és nem adnak cserébe semmit a társadalomnak. A saját gyerekkorából nem emlékezett semmire. Őszintén remélte, hogy nem is volt neki, mert a gondolatát is undorítósnak találta, hogy a kis Kraitnek fejtejtűje és számárköhögése volt, vagy hogy a homokban játszott műanyag teherautókkal, miközben három foga hiányzott, és lógott a takony az orrából. Miután kinyitotta a rendes és a hevederzárát is, belépett a házba, hallgatózott, majd elkiáltotta magát:

- Hahó! Van itthon valaki?

Várt a válaszra, de nem kapott, becsukta hát az ajtót, és felgyújtott néhány lámpát a nappaliban.

A dekoráció az ő ízlésének túl hivalkodó és nőies volt. Annyira szerette az egyszerűséget, hogy leginkább talán szerzetesként érezte volna jól magát egy különösen spártai kolostorban, leszámítva azt az egyet, hogy a szerzeteseknek nem szabad embert ölniük.

Mielőtt végképp megállapodott volna ennél a háznál, Krait körbejárt a nappaliban, és végighúzta az ujját az ajtókeretek és magasabb bútorok tetején. Örömmel konstataulta, hogy ezek a felületek is éppolyan tiszták, mint a láthatóak. A kanapé díspárnáin és a fotelek huzatán sem talált zsír- vagy izzadságpecsétet. Etel- vagy italfoltok sem voltak sehol. Bevilágított a kanapé és a szekrény alá. Nem látott pormacsákat.

Megnyugodva, hogy a tulaj elég tiszta az elvárásaihoz, Krait ledőlt a kanapéra, és feltette a lábát a dohányzóasztalra. Miután egy tömör, kódolt SMS-ben elmagyarázta a helyzetet, új járművet, fegyvereket és néhány csúcstechnológiás eszközt igényelt, amelyekre szüksége volt most, hogy küldetése bonyolultabbá vált. Megadta a címet, ahol éppen tartózkodott, és kérte, hogy ha előre kiszámítható, adják meg neki a leszállítás idejét.

Aztán alsónadrágra vetkőzött, és a konyhába vitte a ruháit.

Tizenhat

Tim minden cél nélkül hajtott az alacsony éjszakai ég alatt, a feltámadó szélben, de ahogy a kis utcákon kanyargott, fokozatosan délnek és a tengerpart felé haladt.

Linda az idegesség minden jele nélkül beszámolt Dennis Jollyról, a hatalmas fülcimpákról, az önmagát elpusztító Chevről, és arról, hogy vécére kellene mennie.

Megálltak egy benzinkútnál, megtankoltak, és kimentek a mosdóba. Tim a boltban vett egy doboz vaníliás savlekötő rágótablettát. Nagy szüksége volt már rá, de Linda visszautasította a kínálást. Timet most már a nő rendíthetetlen nyugalma is kezdte idegesíteni. Továbbindulva ő mesélt Lindának a Chevrolet-ről, a tűzcsapról, a léckerítésről, és a legrosszabbkor felbukkanó szakállas, sörhasú emberről.

-Kilőtted a kerekét?

- Egyet vagy kettőt.
- A nyílt utcán?
- Tudod, ott és akkor nem nagyon volt időm fűrészbakokkal lezárni a háztömböt.
- Hihetetlen.
- Annyira nem. Sok hely van a világon, ahol többen lövöldöznek az utcán, mint ahányan vezetnek.
- Honnan van mersze egy szimpla kőművesnek odaállni egy kocsi elé, amit egy bérgyilkos vezet, és kilőni a kerekét?
- Én nem szimpla kőműves vagyok, hanem *kiváló* kőműves.
- Én nem is tudom, mi vagy te - mondta Linda, és kiejtette a tárat a pisztolyból.
- Na, akkor kvittek vagyunk. Mondjál már pár könyvet, amit írtál.
- Iszonyú az élet.*
- Ez már a címe?
- Az.
- Mondjál még.
- *Gyilkos kór.*
- Még egyet.
- A hullajelölt és a hulla.*
- Hadd tippeljek: nem voltak a bestsellerlistán.
- Azon nem, de elég jól fogytak. Rajongótáborom is van.
- Milyen öngyilkossági rátával? Komolyan nem értem. Azt mondtad, nyomasztó, idióta, zsigerben vájkálós könyveket írsz. De így szemre nem tűnsz olyan depressziósnak.
- Nem is vagyok - felelte Linda, miközben új kilencmilliméteres töltényeket pakolt a tárba. - Csak régebben azt gondoltam, annak kéne lennem.
- Aztán miért?
- Mert ilyen egyetemista arcokkal lógtam, akiknek a mániájuk volt a végzet. Meg azok miatt, amik történtek.
- Mik is?
- Sokáig olyan dühös voltam és olyan keserű -mondta válasz helyett Linda -, hogy a depresszióra nem is volt időm.
- Akkor inkább dühös könyveket kellett volna írnod.
- Volt bennük düh is. De inkább gyötrem,,kín, szenvedés és emésztő bánat.
- Még jó, hogy akkor nem jártunk. Mitől volt a bánat?
- Inkább vezess.

Tim vezetett, de azért megkérdezte: -Na, és most, hogy nem írsz kínlódó, szenvedő, emésztő könyveket, mégis mit fogsz írni?

- Nem tudom. Még nem gondoltam ki. Talán egy kőművesről fog szólni, aki esztét veszt egy Péter, Paul and Mary-koncerten.

Megszólalt Tim mobilja. Tétovázott, mielőtt felvette, mert félt, hogy Kravet keresi. De Pete Santo volt az.

- Na, kis ajtónállóm, te aztán fura kis kalamajkába keveredtél.

- Ne hívjál ajtónállónak. Mi a fura benne?

- Azt tudtad, hogy a hamis személyit használók nagyon gyakran meghagyják a nevük kezdőbetűit?

Tim lehúzódt az útpadkára. -Aha.

- Na. Kiterjesztettem a keresést az R. K. monogramra, és megadtam a többi paramétert Kravet jogsijából. Férfi, barna haj, barna szem, száznyolcvanhárom centi, születési ideje.

-Találtál valakit?

- Huszonvalahány valakit. Ebből kilencnek ugyanaz a fényképe, azzal az ijesztő félmosollyal. Róbert Krane, Reginald Konrád, Russell Kerrington...

- Mit gondolsz, köztük van az igazi neve? -Átfuttatom mindet a helyi, állami és országos

rendőrségi adatbázisokon, hátha az egyiknek lesz igazolványszáma.

Valahova muszáj neki tartozni.

- Miért muszáj?

-Na, itt jön a fura része. A Gépjármű-felügyelet szerint a kilenc jogsit az állam kilenc különböző hivatalában csináltatták. De a fénykép mindegyikben pont ugyanaz.

Miközben Tim próbálta feldolgozni az információt, Linda a hátsó ablakon bámult kifelé, mintha attól, hogy megálltak, könnyebb lenne megtalálni őket.

- Szóval a fickónak segít valaki a Felügyeletről -mondta Tim.

-Fenéket. Nem a Felügyelethez megy, ha hamis iratok kellenek neki.

Megvannak az ismerősei, akiknél megveheti őket. Csak az nem mindig elég. Ha lemeszelik gyorsajtásért, és a rendőr utánanéz a jogsijának, nem találja a feljegyzést a Gépjármű-felügyeletnél. Nincsenek gyökerei.

- De ennek a kilenc jogsinak vannak.

- Ezeknek bombabiztosak. Szóval vagy mégis van egy haverja a Felügyeletnél, vagy ő maga is meg tudja bindzsizni az adatokat.

-Mindzsizni?

- Bin. Hamis adatokat tud bevinni a rendszerbe.

- Nekem is ilyen szókincsbővítő órákat kéne vennem.
- Szerintem tartogasd a pénzed egy személyiségátültetésre. A kaliforniai gépjármű-felügyelet újabban egyezményt kötött a szomszédos államokkal arról, hogy belenézhesse egymás adatbázisába. Ennek a Kravetnek, Krane-nek, Konrádnak, vagy a jó ég tudja, kinek, van három nevadai és két arizonai jogsija is, más-más néven, de ugyanazzal a fotóval.
- Hát, végül is jó kép.
- Az.
- Az a mosoly.
- Azok a szemek... Mi ez az egész, *compadrel*
- Ezt már megbeszéltük. Tudod, papagájos bögre, meg pudingos pite.
- A jogosítványok hamisítása és a Felügyelet adatbázisának bindzsizése bűncselekmény. Nem ülhetek rajta örökké, még a te kedvedért sem.
- A Richárd Lee Kravet szinte egész biztosan nem a gyilkos valódi neve, így a kiégett Chevyt sem lehet hozzá kötni a sikátorban. Egyébként sem bizonyíték semmire az óvatlan vezetésen kívül.
- Talán ha ki tudod bogarászni az igazi jogsiját, talán ha megtudjuk a valódi nevét, hogy kinek dolgozik és hol lakik, akkor talán elmesélem a történetet.
- Ez három talán. Csak figyelmeztetni akarlak. Jó erős a seggem, jó sokáig tudok ülni ezeken az infókon a kedvedért, de ítéletnapig nem.
- Kösz, Pete. Hívj, ha van valami.
- Gondolom, reggelig ezen fogok szöszölni. Már beteget is jelentettem holnapra.
- Mindegy, milyen késő van, ha találsz valamit, szólj.
- A csaj még veled van?
- Ja. Szalonnás sajtbургert eszik, és utálja a kelbimbót.
- És a Megasztár? -Nem nézi.
- Mondtam, hogy van benne valami. A kedvenc csa-jos filmjét is kérdezd meg!
- Pete szeretné tudni, melyik a kedvenc csajos filmed.
- Holtversenyben a *Drágán add az életed!* és *A tűzben edzett férfi*, a Denzel Washington-féle változat -felelte Linda.
- Tim elismételte a választ, mire Pete azt mondta:
- Te rohadt mázlista.

Tizenhét

Krait a mosókonyhában talált szabad akasztókat a nadrágja, inge és sportzakója számára. A konyhaszekrények kilincseire akasztotta őket.

Alsónadrágban, zokniban és cipőben húzta le a konyhai redőnyöket. Nem állhatta az olyan embereket, akik látványosságot csinálnak magukból.

Talált egy keményebb és egy puhább sörtéjű ruhakefét. Aztán egy ruhatörő szivacsot, ami egészen felvillanyozta. A lakók láthatóan ugyanolyan megszállottak voltak ruháik, mint otthonuk tisztaságát illetően. Távozás előtt valami jelét akarta hagyni az elismerésének, néhány tanáccsal egyetemben. Már voltak a piacon otthon használható, nem mérgező, lebomló vegytisztítószeresek, amelyeket itt nem talált meg. Biztos volt benne, hogy nagyon örülnének az általa javasolt termékeknek. Az enyhén megnedvesített szivacs és a szövet minőségének és állapotának megfelelő kefe segítségével hamarosan rendbe hozta ruházatát. A mosókonyha kicsi volt, úgyhogy a konyhában állította fel a vasalódeszkát. A háziak a legmodernebb, több fokozatú gőzölős vasalót tartották. Egyszer épp ezzel a márkával kínzott meg egy fiatalembert, mielőtt megölte. Sajnos a páratlan készülék az eljárás végére tönkrement. Mikor végzett a vasalással, fekete cipőkrémet, kefét és törőrongyot keresett. A készletet a mosogató alatt találta meg.

Miután mindent visszatett a helyére, felöltözött, és az emeletre sietett, hogy keressen egy álló tükröt. A fürdőszobában talált is egyet

Tetszett neki a saját külseje. Akár tanár is lehetett volna, vagy utazóügynök, vagy bárki.

Izgatták a tükrök. A tükörben minden fordítva volt, ami valami rejtélyes igazságot sugallt neki az életről, amit nem volt képes egészen felfogni.

Egyszer olvasott egy interjút egy írónővel, aki azt mondta, Lewis Caroll ifjú Alice-e az a kitalált karakter, akivel leginkább tud azonosulni. Azt állította, a lelkében ő maga Alice. Siralmas megjegyzései miatt Krait egy este meglátogatta az írónőt. Kiderült, hogy alacsony és vékony. Könnyedén felkapta és a tükörbe vágta, hogy vajon átesik-e rajta Tükörországba.

Nos, a nő nem volt Alice. A tükör összetört. Miután nem sikerült átküldenie a tükrön, Krait eltöltött némi időt azzal, hogy a tükörcserepeket küldje át az írónőn.

Csak akkor vette észre, hogy már egy-két perce a tükör előtt áll, amikor a telefonja rezegni kezd. SMS-t kapott, amelyben tájékoztatták, hogy a megrendelt felszerelés 2:00-kor érkezik. A karórája szerint egy és háromnegyed órát kellett várnia. Nem türelmetlenkedett. Lehetőségnek tekintette, hogy körülnézzon a családnál, akik tudtukon kívül befogadták őt éjszakára.

A fürdőszobaszekrényekkel kezdte. Megelégedetten tapasztalta, hogy ezek az emberek többféle termékből is ugyanazt a márkát szeretik, mint ő: fogkrém, savlekötő, fejfájás-csillapító...

Ha viszont olyan márkára bukkant, amit rossz választásnak ítélt, a terméket a szemébe dobta. A hálószoba két fiókjában erotikus női fehérneműre bukkant. Érdeklődve széthajtogatott, megvizsgált és ismét összehajtott minden egyes darabot.

Semmi kifogása nem volt ezzel a felfedezéssel kapcsolatban. Ha az átlagembernek bármihez joga van, az éppen szexualitásának korlátlan kifejezése. Átfutott az agyán, hogy esetleg ő is kifejezi szexualitását a legkihívóbb ruhadarabba, és úgy teszi vissza a fiókba, de aztán úgy döntött, annak a Paquette-nek tartogatja magát. A szülők hálószobája az emeleti folyosó egyik végén volt, a lányuké pedig a másikon. Minden jel szerint tinédzser lehet. A ruhái meg ahogy a szobáját kidekorálta, és kis CD-gyűjteményében megtestesülő zenei ízlése mind azt sugallták, hogy nem lázad a szülei ellen. Kraitnek nem tetszett ez a feltétlen behódolás.

Akármilyen érthetetlennek és idegesítőnek találta is a gyerekeket, egy hasznukat mégiscsak látta. Úgy vélte, a nemzedékek egymás iránti megvetése és gyűlölete biztosítja a társadalom formálásának és irányításának eszközeit.

Az éjjeliszekrény fiókja egyebek közt egy bőrbe kötött, kis lakattal lezárt naplót is rejtett. Krait letörte a lakatot.

A lányt Emily Pelletrinónak hívták. Tiszta, kecses kézírása volt.

Krait elolvasta az első néhány oldalt, aztán véletlenszerűen egy-egy bejegyzést, de semmi olyasmit nem talált, amit lakat alatt kellett volna őrizni. Emily szerint a szülei néha viccesen viselkedtek, de azért szerette és tisztelte őket. Nem drogozott. Úgy tűnt, tizennégy évesen még szűz. Nagy súlyt fektetett arra, hogy jó jegyeket szerezzen.

Egészen eddig Krait semmi különösebben felháborítót nem talált a házban, de ez az Emily valahogy beképzeltnek és önelégültnek tűnt neki. Ha majd végzett a feladatával, visszajön érte, és elviszi valahova egy-két hétre. Megismerteti egy sereg új tapasztalattal, új eszméket mutat be neki, és azzal a tudattal fogja hazahozni, hogy megváltozott a véleménye

magáról. Másképp fog viszonyulni a szüleihez is, és ez a természetellenes családon belüli dinamika is megjavul majd. Később, mikor épp a nappaliban ismerkedett tovább a Pellettrino családdal, hallotta, hogy egy autó áll be a ház elé. Órájára pillantva látta, hogy a küldemény hajszálpontosan érkezett: 2:00 volt. Nem ment ki köszönni a futárnak. Megsértette volna vele a protokollt. Az ablakon sem nézett ki. Nem érdekelték a szállítók. Csak közkatonák voltak, statiszták a darabban.

Visszatért a konyhába, és talált a hűtőben egy adag házi készítésű lasagnét. Felmelegítette a mikrobán, és egy üveg sörrel kísérté. Rendkívül ízletes volt. Ha csak tehette, házi kosztot evett. Rendet rakott maga után, lekapcsolta a lámpát, bezárta az ajtót, és a kocsifeljáróhoz ment.

A rá váró Chevrolet sötétkék volt, de egyebekben a megszólalásig hasonlított ahhoz, amelyet elhagyni kényszerült a sikátorban. Semmiképpen nem lehetett volna sportosnak nevezni, de az alacsony éjszakai ég alatt, az alvó utca lámpáinak fényében, és a faágak szél hajtotta árnyai közt valahogy erőteljesebbnek tűnt, mint a fehér kocsi. Kraitnek azonnal feltűnt ez a különbség.

A slusszkulcs a helyén volt. Az anyósülésen egy diplomatafészek hevert. Anélkül, hogy benézett volna a csomagtartóba, tudta, hogy egy kis bőrönd van ott.

2:32 volt, de szemernyi fáradtságot sem érzett. Felkészült rá, hogy hosszú lesz az éjszaka, így délután négyig aludt. Néhány percen belül megtudja, hol találja a nőt és önjelölt védelmezőjét. Timothy Carrier, a hős lovag még hajnal előtt ugyanúgy a földre kerül, mint Artúr király kerek asztalánál ülő kollégái.

Carrier merészsége és gyakorlata a löfegyverek kezelésében bosszantotta Kraitet, de nem ijesztette meg. Önbizalmának meg sem kottyantak a közelmúlt eseményei, és ezúttal nem szándékozott többet megtudni áldozatáról. Minél többet tudott a célpontról, annál nagyobb volt az esélye, hogy rájön, miért kell megölnie. És minél többet tudott erről, annál valószínűbb volt, hogy valaki egy napon majd őt akarja megölni. Carriert ugyan csak a körülmények tették célponttá, Krait mégis jobbnak látta, ha tartja magát a szabályokhoz.

A nő, ha nem is hal meg még az éjszaka folyamán, Krait fogságába esik. Ő pedig nem lesz vele olyan gyengéd, mint ha szépen megvárta volna otthon azt, aminek úgyis el kell jönnie. Végül is ő meg az tuskó kőműves

tehet róla, hogy elvesztette a papagájos bögrét, ami pedig úgy a szívéhez
nőtt.

De legalább a szőlőzsír megvolt még. Beindította a motort. A műszerfal
kivilágosodott.

Második rész

JÓ IDŐBEN ROSSZ HELYEN

Tizennyolc

Valaha rég egy kis ötszintes hotel épült a parti meredélyen. A bejárathoz öreg bougainvilleák lila és vörös függönyébe burkolózó lugas vezetett, és a szél konfettiként szórta a szirmokat a kövezetre.

Tim negyed egykor jelentkezett be a szállóba Mr. és Mrs. *Timothy Carrier* néven, miközben a recepciós áthúzta a hitelkártyáját a leolvasón.

Harmadik emeleti szobájukból üveg tolóajtó nyílt az erkélyre, amelyen két kovácsoltvas szék és egy koktélasztalka állt. Az erkélyt egy méter széles rés választotta el a szomszéd szobáétól.

A szénfekete ég alatt koromszínű volt a tenger. A hullámok taraja füstként szállt a hamuszürke part felé, majd elenyészett. A hullámverés zajánál még az észak felé és az ablak alatt álló datolyapálmák zörgése is hangosabb volt a szélben.

Linda a korlátnál állva bámult a kivehetetlen nyugati látóhatár felé, majd megjegyezte:

- Ma már nem foglalkoznak ezzel.
- Kik mivel? - kérdezte a mellette álló Tim.
- A szállodai személyzet azzal, hogy egy pár házas-e, vagy sem.
- Ja, azt tudom. De így tűnt helyesnek.
- Megvéded a becsületem, mi?
- Szerintem meg tudod azt védeni magad is. A nő felé fordította a tekintetét.
- Szeretem, ahogy beszélsz.
- Miért, hogy beszélek?
- Nem tudok rá jó szót.
- Szép kis író vagy te.

Átengedve az erkélyt a szélnek, bementek és becsukták a tolóajtót.

- Melyik ágyat szeretnéd? - kérdezte Tim.
- Ez jó lesz - hajtotta vissza a takarót Linda.
- Szerintem itt biztonságban vagyunk.
- Miért ne lennénk? - vonta össze a nő a szemöldökét.
- Még mindig azon agyalok, hogy találhatott meg a kávézóban.
- Biztos az üres telek környékén igaziból is van egy lakása, és véletlenül észrevett, amikor ott jártunk.
- Nem hiszek a véletlenekben.
- Pedig néha vannak. Pechünk volt, és kész.

- Mindegy. Akkor is fel kell készülnünk mindenre. Talán ruhástul kéne aludnunk.

- Egyébként is felöltözve akartam aludni.

- Ja. Aha. Hát persze, nyilván.

- Csalódottnak tűnsz.

- Nem vagyok csalódott. Össze vagyok törve.

Míg Linda kiment a fürdőszobába, Tim felkapcsolta a falilámpát. A két ágy közötti éjjeliszekrényen lévő kapcsolónak három fokozata volt, amelyek közül a leghalványabbat választotta.

Leült az ágyra, és felhívta a kocsmát, ahol Rooney még mindig dolgozott.

- Hol vagy?

- A Paradicsom kapujában.

- Ott is maradsz.

- Ettől félek én is. Figyelj, Liam, beszélt rajtad kívül mással is?

-Azaz állat?

- Az. Beszélt a vendégekkel?

- Nem, csak velem.

- Nem lehet, hogy felment beszélni Michelle-lel?

- Nem. Épp itt volt ő is velem, amikor bejött.

- Valahonnan tudja a nevemet és a mobilszámomat.

- Hát nem tőlünk. Nem titkos a te számod?

- A szolgáltató azt mondta, hogy az.

- Tim, ki ez a csávó?

- Azt szeretném én is tudni. Te, Liam, kijöttem a gyakorlatból csajozás terén, tudnál nekem segíteni?

- Mi történt veled, öreg? Hogyhogy csajozás?

- Mondjál már valami szépet, amit egy nőnek lehet mondani.

- Szépet? Miről?

- Mit tudom én, a hajáról.

- Hát talán mondd neki azt, hogy szép a haja.

- Hogy vetted rá Michelle-t, hogy hozzádmenjen? -Azt mondtam neki, hogy ha nem jön, megölöm magam.

- Hát az most még egy kissé korai lenne - mondta Tim. - Mennem kell.

Linda megmosta az arcát, egy csattal összefogta a haját, és most valami egész fantasztikusan nézett ki. Persze ugyanilyen fantasztikusan nézett ki akkor is, amikor bement a fürdőszobába.

- Szép a hajad - próbálkozott Tim.

- A hajam? Épp arra gondoltam, hogy levágom.
- Olyan szép fényes és sötét, majdnem fekete.
- Nem festem.
- Nem, nem, persze, hogy nem. Nem is mondtam, hogy fested, vagy hogy paróka, vagy ilyesmi.
- Paróka? Olyan, mintha paróka lenne?
- Jaj, nem, nem! Mindennek kinéz, csak annak nem! Úgy döntött, inkább kimenekül a fürdőszobába.

A küszöbön még elkövette azt a hibát, hogy visszafordult, és így szólt:

- Csak azt akartam még mondani, hogy nem használom a fogkefédet.
- Eszembe sem jutott, hogy használnád.
- Gondoltam, igen. Már mint hogy esetleg eszedbe jutott.
- Na, hát most már tényleg.
- Ha kérhetek egy kis fogkrémet, majd használom az egyik ujjamat.
- A mutató lesz a legjobb - tanácsolta Linda.

Néhány perc múlva, mikor Tim kijött a fürdőszobából, Linda hanyatt feküdt a takarón, szemét lehunyva, kezét a hasán nyugtatva. A halvány fényben Tim azt hitte, alszik. Csendben ő is bemászott az ágyába, és hátát a támlának vetve felült.

- Mi van, ha Pete Santo nem tudja kibogarászni a nevek közül az igazit? - kérdezte Linda.
- Ki fogja. -És ha nem?
- Akkor megpróbálunk valami mást.
- Micsodát?
- Reggelig kiokoskodom. Hallgattak. Aztán Linda folytatta:
- Te mindíg tudod, mit kell tenni, mi?
- Most viccelsz?
- Jaj, ne már.

Csend támadt, majd Tim vonakodva beismerte: -Jó, hát úgy tűnik, nagy nyomás alatt általában megtalálom a jó megoldást, na.

- És most nagy a nyomás rajtad?
- Növekszik.
- És amikor nincsen?
- Akkor csak töketlenkedem.

Megszólalt a telefon. Tim felkapta az éjjeliszekrényről, ahol éppen töltődött. Pete Santo kereste.

- Elég vicces dolog történt.
- Az jó. Rám fér egy kis röhögés. Várjál, kihangosítalak - letette a készüléket. - Oké.

- Na szóval, átfuttattam a neveket az állami és nemzeti adatbázisokon, hátha az egyik elég igazi ahhoz, hogy foglalkozás is legyen mellé. Szóval futtatom, futtatom, és akkor megszólal a telefon. Hitch Lombard volt. A főnököm.

- A főnököd, éjjél után?

- Most tettük le. Hallotta, hogy beteget jelentettem, és reméli, jól vagyok.

- Forró levest nem főz az embereinek? -Szóval, úgy tettem, mintha teljesen hétköznapi

dolog lenne, hogy ilyenkor hív, és mondtam, hogy csak a gyomrom rosszkodik. Erre megkérdezi, min dolgozom, mondom, három ügyön is, el is mondtam, melyik hármon, mintha nem tudná.

- Miért, tudja?

- Persze. Szóval, azt mondja, amilyen munkamániás vagyok, lefogadná, hogy most is épp dolgozom a számítógépen, még így betegen is.

- Ez durva.

- Ez olyan durva, hogy majd leestem a székről.

- De honnan tudhatja meg bárki, hogy épp Kravet személyiségei után kutakodsz?

- Ez be van építve a szoftverbe. Ha bárki Kravet vagy valamelyik másik neve után keresgél, akkor beriaszt. Valaki értesül róla.

- Kicsoda? - ült fel az ágyon Linda.

- Valaki, aki sokkal fölöttem van a táplálékláncban

- felelte Pete. - Még Hitch Lombardnál is feljebb, annyira, hogy utasíthatja őt a leállításomra, mire Hitch csak annyit mond, hogy „igenis uram, rögtön, de ha megengedi, előbb még megcsókolnám a seggét”.

- Milyen ember ez a Lombard? - kérdezte Linda. -Nem olyan rossz, mint ahogy hangzik. De ha az ember kint van az utcán, örül, hogy ő bent maradt az irodában. Azt mondja, hogy ha jobban leszek, és visszamegyek dolgozni, ad nekem egy megbízást, amin teljes időben kell dolgoznom.

- Ez azt jelenti, hogy a mostani ügyeidet elveszi? -érdeklődött Tim.

-De most rögtön.

-Azt hiszi, hogy valamelyik ügygel kapcsolatban botlottál bele Kravetbe.

- Hát ezt nem mondta, de igen. Kravetről egy szót sem szólt, de ez lehet a dolog mögött.

- Lehet, hogy a nevét nem is tudja - mondta Linda.

- Meg a többi nevét sem, sőt azt sem, hogy miről is van szó tulajdonképpen.

-Benne van a diótörőben - helyeselt Pete. - És össze is törik, ha nem állít engem félre. Elég, ha ezt tudja, azt nem kell neki tudni, miért állítson le. Beszélgetés közben Tim a kezét nézegette. Durva volt és kérges. Mire ennek vége, talán még durvább lesz, és képtelen a gyengéd érintésre.

- Sokat segítettél, Pete - mondta. - Ezt nagyra értékelem.

- Még nem végeztem.

- Dehogynem, hát rád szálltak.

- Csak taktikát kell változtatnom.

- Nem, komolyan, nincs több dolgod. Ez már olyan, mintha leugranál egy szikláról.

- Arra valók a sziklák. Különben is, ez ugyanúgy az én ügyem, mint a tied.

- Dehogyis! Hogy lenne már a tied?

- Nem emlékszel rá, hogy együtt nőttünk fel?

- Elég gyorsan történt, nem sok minden volt, amit elfelejthettem.

- A semmiért jöttünk onnan idáig?

- Remélem, hogy nem.

-Egész biztosan nem azért, hogy megint a sok köcsög győzzön.

- Pedig általában ők győznek.

- Általában. De egyszer az életben lássák már ők is, hogy egyiküknek letépik a tökrét, és álljanak már meg gondolkodni, hátha mégis van isten.

- Ezt már hallottam.

- Persze, te mondtad.

- Hát, magammal csak nem fogok vitatkozni. JÓ, akkor most pihenjünk egy kicsit.

-Holnap esetleg elmesélhetnéd végre, mi ez az egész.

- Esetleg - mondta Tim, és kinyomta.

Linda ismét kinyújtózott az ágyon, feje a párnán, keze a hasán, aztán megszólalt:

-Költészet.

- Mi van vele? - kérdezte Tim, majd miután a nő nem válaszolt, ő folytatta: - Azok a dolgok... szóval, amik miatt elkezdted emésztő könyveket írni...

- A bánat az emésztő bennük.

-Jó, akkor az. Szóval... biztos vagy benne, hogy azoknak a dolgoknak nincs közük ehhez?

- Átgondoltam már vagy huszonhatszor, és...

- Gondold át huszonhetedszer is.

Kivette Linda retiküljéből a pisztolyt, és a keze ügyébe tette.

- Itt fogunk meghalni? - kérdezte Linda csukott szemmel.
- Azon leszünk, hogy ne így legyen.

Tizenkilenc

A harmadik emeleti hotelszoba olyan volt, mint a westernfilmek zsákutcába vezető kanyonjai, ahonnan, ha felbukkan az ellenség, csak rajta keresztül lehet kijutni.

Egy átlagos bérgyilkos, már ha van ilyen, valószínűleg nem próbálna pont egy szállodában végezni a célpontjával. Inkább az utcán, ahol sokkal többféle menekülési útvonal adódik. Tim azonban, a gyilkos pupillájában tükröződő kielégíthetetlen éhségre gondolva semmi átlagosat nem tételezett fel Kravetről. Annak az embernek nincsenek korlátai. Bármire képes.

Még mindig ülve figyelte a behunyt szemmel fekvő Lindát. Szerette nézni, különösen, ha a nő nem boncolta fel élve a pillantásával.

Sok szebb nőt látott már. De olyat egyet sem, akire ennyire jó lett volna ránézni.

Nem tudta, miért van ez, de nem is igen próbálta kitalálni. Az emberek annyit töprengenek az érzéseiken, hogy lassanként már nem is marad min töpren[^] geni.

Bár a hotelszoba könnyen válhatott menedékből csapdává, biztonságosabb helyet nem tudott. Pillanatnyilag a világ csupa zsákutcából állt.

Az ösztöne azt súgta, hogy minél többet vannak mozgásban, annál kevésbé fenyegeti őket a veszély. De muszáj volt pihenniük valamennyit. Semmi értelme nem volt a végkimerülésig vezetni.

Amilyen halkan csak lehetett, fölkelt, odaállt Linda ágya mellé, egy percig nézte a nőt, majd suttogva megszólította:

-Alszol?

-Nem. Te?

- Két percre kimegyek a folyosóra. -Miért?

- Körülnézni.

- De miért?

- Nem is tudom. Itt a pisztoly az éjjeliszekrényen.

- Nem lölek ám le, amikor visszajössz.

- Merem remélni.

Kilépett a szobából, és halkan becsukta az ajtót. Ellenőrizte, hogy tényleg becsukódott-e. A folyosó mindkét végén vörös KIJÁRAT felirat égett, a lépcsőházat jelezve. A lift az északi végében volt.

A nyugati oldalon az övéktől balra még hat szoba nyílt. Négy kilincsen lógott a *Ne zavarj* feliratú táblácska. Jobbra is volt még négy ajtó, de csak a legközelebbi kettőre tették ki a táblát. A déli lépcsőház ajtaja halk nyikorgással tiltakozott, amikor kinyitotta. Hallgatózott a csigalépcső tetején, de csak a tenger mormolását hallotta. Lesétált a földszintre. Bal kéz felé itt is szobák voltak, jobbra pedig egy ajtó nyílt a szálloda elejéhez vezető kivilágított útra. A hotel és a háromszintes parkoló közötti utat hibiszkuszbokrok szegélyezték. Vörös virágaik mintha dühösen felé kapkodtak volna a szélben. Tim kiment az Explorerhez.

A hotelbe érkezők autóit az időpontra való tekintet nélkül a szálloda alkalmazottai parkolták le. Tim azonban nem akarta odaadni a kulcsokat valaki másnak, nem akarta ezzel is korlátozni saját mozgékonyását. Éjfélből hatig csak egy alkalmazott volt szolgálatban, és ő sem a szokásos helyén, hanem úgy kellett csöngetni érte.

Hát Tim nem csöngetett. Ott parkolt, ahol akart.

Most, nem sokkal egy óra előtt, kivette az Explorer-ből a zseblámpát, és egy becipzározott nejlontasakot, benne a szerszámkészlettel.

A szél sóhajtozva fújt át a parkolóház nyitott oldalain, a betonbarlang belsejéből pedig kísérteties suttogás hallatszott: hasbeszélőt játszott a szél.

Miután visszatért a szobába, Tim becsukta az ajtót, és bezárta. Helyére akasztotta a biztonsági láncot is, noha az láthatóan nem bírt volna ki egy egészséges rúgást. Ha két-három másodpercet nyernek vele, az is az életüket mentheti meg.

Linda ágyához lépett. A nő ugyanúgy feküdt, mint amikor itt hagyta. - Alszol?

- Nem - suttogott Linda. - Meghaltam.

- Feljebb kell vennem a világítást.

-Nosza.

- Meg akarok nézni valamit.

-Nézd csak.

- Próbálok nem nagy zajt csapni.

- Nekem mindegy, meghaltam.

Tim csak állt és nézte. Néhány pillanat múlva Linda, még mindig csukott szemmel, megszólalt:

- Ennyire szép a hajam?

Tim otthagyta a szépséges hajával együtt, feljebb vette a fényerőt, és az erkélyajtóhoz ment. Elkedvetlenítette a tükörképe az üvegen. Olyan volt, akár egy medve. Egy nagy, ormótlan, lomha, ostoba medve. Nem csoda, hogy Linda nem nyitotta ki a szemét. Mindkét üvegtábla körülbelül egy méter széles volt. A jobb oldalt rögzítették, csak a másikat lehetett elcsúsztatni. Mivel a szálloda a város előkelő részén volt, ügyeltek a részletekre. A tolóajtó keretét nem kívül rögzítették, hanem beleépítették a falba. Még a csavarok sem zavarták a látványt, ugyanis az ajtót belülről nem biztosították velük. Néhány centire kinyitotta az ajtót. Kíváncsi szellő szaglászott be rajta, ahogy a kilincset próbálgatta.

A hotel régen épült, és az ajtó azóta itt volt. Azok ártatlanabb idők voltak, na és az erkély vagy tizenöt méter magasan volt, így nem szereltek rá komoly zárat. Ahhoz, hogy csukva maradjon, egy egyszerű kilincs is elég volt. Ez azonban a legkisebb nyomásnak is megadta volna magát.

Tim megfordult, hogy segítséget kérjen Lindától, és ekkor vette észre, hogy ott áll a háta mögött, és őt figyeli.

-Mi az, feltámadtál?

-Csoda történt. Mit csinálsz?

-Kipróbálom, hogy tudom-e ezt úgy csinálni, hogy nem ébresztek fel senkit.

-Én ébren vagyok. Eddig is ébren voltam, emlékszel?

-Alvászavaraid lehetnek.

-Ezt még átgondolom.

-Szóval úgy értettem, azt nézem, ki tudom-e nyitni az ajtót úgy, hogy a szomszéd szobában lévőket nem ébresztem fel. Kizárnál az erkélyre?

-Naná.

Tim, kezében a lámpával és a szerszámokkal, kilépett az ajtón. A szél már nem simogatta olyan szelíden. Mintha zavarta volna a jelenléte. Linda a helyére tolta az ajtót, és bezárta. Tim integetett neki, ő pedig visszaintett. Timnek ez nagyon jólesett. Más nő azt mutogatta volna neki, hogy igyekezzon, vagy csak állt volna csípőre tett kézzel. Az a fapofa is tetszett neki, amit Linda mindeközben vágott. Felmerült benne, hogy esetleg megint integet, de visszafogta magát. Még egy ilyen kivételes nőnek is véges a türelme.

Az ajtó rögzített szárnyával kezdte. Ha szerencséje van, a másik tábla zárjával nem is kell foglalkoznia. A lámpa segítségével megtalálta a két-két csavart a keret felső és oldalsó részén. Kiválasztotta a

szerszámkészletből az egyik csavarhúzó. Elsőre eltalálta a megfelelő méretet.

Az ajtó nem volt magasabb két méternél. Elegendő erőt tudott kifejteni úgy is, hogy a feje fölé kellett emelnie a kezét. Úgy számított, hogy a csavarok elfáradtak a több évtizedes korróziótól, és nem is csálódott. A csavar feje letörött, nyaka pedig csörögve hullott a padlóra. A másik is elpattant, a keret oldalán lévők azonban, tiltakozó csikorgással ugyan, de elfordultak. A hangjuk még egy kóros álmatlanságban szenvedő Borsószem királykisasszonyt sem zavart volna.

A tolóajtókat a keret rögzítése után emelik be a sínbe. Következésképpen könnyedén ki is lehet őket emelni belőle. És mivel ez az ajtó az ártatlanság korában készült, még fogódzó is volt rajta, hogy megkönny-nyitse a beszerelést végző munkás dolgát.

Szélesebb üveglappal nem boldogult volna egyedül, de ez csak egyméteres volt, ő meg ugyebár egy nagy, ormótlan medve. Megemelte a táblát, mire a felső sín besüppedt az erre kialakított mélyedésbe. Ha akarja, egyben kiemelhetne volna az üveget. De csak azt próbálta ki, hogy el tudná-e távolítani csendben, így visz-szaerestette a sínre, amelyen, most, hogy nem volt rögzítve, ugyanúgy el lehetett csúsztatni, mint a párját

Összeszedte a szerszámaikat, meg a lámpát, és jelezte Lindának, hogy kinyithatja az ajtót. Bent a szobában az órájára pillantott.

- Kábé négy perc.

- Képzeld el, mi mindent tudnál itt szétkapni egy óra alatt.

- Feltéve, hogy alszol...

- Gondolni sem tudok rá.

-...talán be tudtam volna jönni úgy, hogy nem ébresztelek fel. A szomszéd szobában meg biztos nem hallottak volna semmit.

- De Kravet csak akkor tudna felmászni az erkélyre, ha ő volna a Pókember gonosz ikertestvére.

- Ha itt is olyan gyorsan megtalál, mint a kávézóban, akkor így vagy úgy, de értünk jön, nem fog a parkolóban várni. Akkor lennének a legsebezhetőbbek, ha kimennénk az Explorerhez, a sok autó meg oszlop közé.

- Ma éjjel már nem talál meg.

- Ebben nem vagyok biztos.

- Nem varázsló.

- Az nem, de hallottad Pete Santót. Vannak kapcsolatai.

- De kocsija nincs.

- Az sem lepne meg, ha tudna repülni. Na mindegy, azért most egy kicsit jobban érzem magam. Nem vagyunk egérfogóban.
- Nem értesz, de nem baj - Linda ásított. - Bújjunk ágyba.
- Ez jól hangzik.
- Nem úgy értettem.
- Én sem -nyugtatta meg Tim.

Húsz

Az üvegajtó előtt össze volt húzva a függöny. Az éjjeliszekrényen álló lámpa a leghalványabb fokozaton égett. Az ágy mellett a padlón ott állt Linda kerekas bőröndje bepakolva, arra az esetre, ha gyorsan kellene indulniuk.

Linda most a takarót félrehajtva hanyatt feküdt az ágyon. A cipőjét sem vette le.

Tim egy karosszékre fészkelődött be. Ülve akart aludni. A szoba ajtajához közel helyezkedett el, hogy jó eséllyel bármilyen zaj felébressze a folyosón. Onnan, ahol ült, rálátott a függönnyel takart erkélyajtóra. Nem akart töltött pisztollyal a kezében elaludni, így a fegyvert csövével lefelé bedugta a fotel ülőpárnája és karfája közé, hogy szükség esetén gyorsan előránthassa, mint egy pisztolytáskából. Az éjjeliszekrényen a digitális óra 1:32-t mutatott.

Ebből a távolságból és szögből nem látta, vajon Linda szeme nyitva van-e vagy csukva.

- Alszol? - kérdezte Tim.

-Aha.

-Mi lett a dühöddel?

- Mikor voltam dühös?

- Te mondtad, hogy pár éve tele voltál haraggal meg keserőséggel. Linda hallgatott. Aztán mégis megszólalt.

- Egy pár részes tévésorozatot akartak csinálni az egyik könyvemből.

-Kicsodák?

- A szokásos pszichopáták.

-Melyikből?

-*Szívféreg*.

- Na, erről nem is hallottam.

- Szóval néztem a tévét...
- Nincs is tévéd.
- De ez az egyik csatorna székházában volt, a recepción. Egész nap a saját ipúsorukat adják.
- Vajon hogy bírják ki?
- Gyanítom, hogy gyakran cserélődnek a recepciósok. Én egy megbeszélésre mentem oda. Ilyen beszélgetős műsor ment éppen.
- És nem tudtál csatornát váltani.
- Sem hozzávágni valamit a tévéhez. Ott a recepción nem volt semmi súlyos tárgy. Nyilván sejtetd, miért.
- Van egy tippem.
- Szóval a műsorban minden vendég dühös volt. És a kedvükért a műsorvezető is.
- De miért?
- Mert áldozatok voltak. Az emberek kiszúrtak velük. A családjuk, a rendszer, az ország, az élet úgy, ahogy van, kiszúrt velük.
- Én inkább jó régi filmeket nézek - vetette közbe Tim.
- Szóval fortogtak, hogy ők áldozatok, de közben meg valójában ebből éltek. Nem is tudtak volna mások lenni, csak áldozatok.
- „Tűsarok alatt születtem, ott is éltem mindig” -idézte Tim.
- Ezt ki mondta?
- Valami költő, nem emlékszem a nevére. Egy lány, akivel jártam, azt mondta, hogy ez az ő mottója.
- Egy olyan lánnyal jártál, aki ilyeneket mondogatott?
- Nem sokáig.
- Jó volt az ágyban?
- Nem mertem kipróbálni. Szóval nézted a dühös embereket a tévében.
- Aztán hirtelen rájöttem, hogy a sok harag mögött igaziból önsajnálát van.
- A tied mögött is az volt?
- Azt hittem, hogy nem. De aztán láttam azokat az embereket a tévében, és rájöttem, hogy igen, az én dühöm mögött is az van, és rosszul lettem tőle.
- Nem semmi pillanat lehetett.
- Hát nem is. Azok az emberek imádták a maguk dühét, mindig csak dühösek akartak lenni, és amikor meghalnak, az utolsó szavukkal is csak magukat fogják sajnáltatni. És egyszer csak baromira megijedtem attól, hogy én is úgy fogom végezni, mint ők.
- Á, az ki van zárva.

- Akkor nem volt. A legjobb úton voltam felé. De akkor ott helyben leszoktam a haragról.

- Ilyet lehet?

- A felnőttek meg tudják csinálni. Aki örökre kiskamasz marad, az nem.

- Megcsinálták végül a sorozatot?

- Nem. Végül is be sem mentem a megbeszélésre. Tim csak nézte Lindát a szoba másik végében.

A beszélgetés alatt a nő meg sem mozdult. Nem egyszerű nyugalom volt az övé: egy olyan nő higgadtsága, aki felette áll vésznek és viharak, vagy legalábbis nagyon szeretne.

Hangja viszont kimeíültségtől súlyos volt, amikor újra megszólalt.

- Hallgasd a szelet.

A szél szakadatlanul fűjt odakint, de nem volt hangos és gonosz, hanem lágy és ringató, mintha egy nagy, végtelen csprda vonulna.

- Mintha szárnyak suhognának, amik hazavisznek -mondta alig hallhatóan Linda.

Tim egy darabig hallgatott. Aztán suttogva megkérdezte:

-Alszol? Linda nem felelt.

Tim oda akart állni az ágya mellé, és úgy nézni, de túl fáradt volt, hogy felkeljen.

- Benned tényleg van valami - mondta.

Őrködött az alvó nő fölött. Ő maga túl feszült volt ahhoz, hogy aludjon. Akármilyen néven is, de Richárd Lee Kravet odakint volt. És közeledett.

Talán valami drogtól olyan tág a pupillája. De hogy lát így rendesen?

Maga mellett a pisztollyal, miközben a folyosón töretlen volt a csend, a szél pedig sötétségbe fújta a világot, Tim elaludt.

Virágos rétről álmodott, ahol kisfiúként játszadozott, majd egy félhomályos varázserdőről, amelyet még sosem látott, aztán Michelle-ről, akinek bal szeméből fényes szilánkok álltak ki, és bal karja csonkja vérzett.

Huszonegy

3 óra 16 perckor Krait leparkolt a Pacific Coast autópálya szélén, néhány saroknyira délre a szállodától. Miután SMS-ben adatokat kért

Timothy Carrier legutóbbi hitelkártya-használatáról, különös tekintettel a szálló nevére, kinyitotta az új autóval együtt kapott diplomata táskát.

A táska habszivacs bélésébe ágyazva egy személyre szabottan tervezett Glock 18-as géppisztoly, és négy teli tár lapult. Helyet kapott mellette két csúcsfejlesztésű hangtompító és egy vállöv is.

Krait csodálta ezt a fegyvert. Lőgyakorlatokon kilőtt már belőle néhány ezer töltényt. A Glock 18 különösen jól kezelhető volt, főleg ahhoz képest, hogy percenkénti ezerháromszázas sebességgel lötte ki kilencmilliméteres töltényeit.

A speciálisan kialakított táruk egyenként harminchárom löszert tartalmaztak. A lehető legjobban lehetett kihasználni velük az automata fegyverben rejlő képességeket. Be is tett egyet a géppisztolyba.

Az egyénileg tervezett fegyver csövét meghosszabbították és menettel is ellátták, így könnyedén fel tudta csavarni rá az egyik hangtompítót.

Valamiféle testvériséget érzett a géppisztollyal. A fegyvernek nem voltak emlékei a gyártásáról, ahogyan Krait sem emlékezett az anyjára és a gyerekkorára. Mindketten tiszták voltak, kérlelhetetlenek, és mindketten a halált szolgálták.

A módosított Glock 18-as volt a Föld uralkodó hercegének varázskardja.

Egy utcai lámpa alatt állva kibújta a zakójából. Levette a pisztolytáskát, és a SIG P245-össel együtt a vezetőülés alá dugta. Aztán feltette az új fegyverövet, amelyet a hangtompítóval meghosszabbított Glockhoz alakítottak ki. Ellenőrizte, kiszállt a kocsiból, néhányszor megrángatta a vállát és elégedetten állapította meg, hogy az öv tökéletesen illik rá.

Kihalászta a zakót az autóból, és visszavette. A tokjába tette a Glockot, amely kényelmesen simult a bal hóna alá. Ezen a kései órán még a Pacific Coast autópályán is csak a szél járt. Krait mélyeket szívott az, éjszakai levegőből. Tiszta volt, mentes a tolongó járművek kipufogóbűzétől.

Ebben a pillanatban egészen hihetőnek tűnt, hogy az úton soha többé nem gurulnak járművek, és senki ember nem teszi a lábát a parti dombokra, sem sehová a földön. Mikor az elbukottak utolsó reménye is elszáll, a szél és az eső elmos mindent, amit nem a Természet alkotott, a föld pedig elnyeli az elátkozott csontokat, elrejtje őket a nap és hold elől. Magány terül majd el a hideg csillagok alatt, amely mentes lesz minden vágytól, várankozástól és reménytől. Sosem töri meg a csendet nevetés. De ez a csend nem az áhítaté lesz, hanem az ürességé. És akkor a mű bevégeztetik.

Krait a sötét kocsiban ülve várt a kért információra. 3:37-kor megkapta a kódolt SMS-t.

Timothy Carrier az elmúlt tizenkét órában kétszer használta a kártyáját. Először tankolt egy benzinkútnál, majd szűk három és fél órával ezelőtt bejelentkezett a közeli szállodába.

Mivel a hotel egy országos lánc része volt, amely számítógépen tárolta a vendégek adatait, Krait forrása azt is ki tudta deríteni, hogy Mr. és Mrs. Timothy Carrier a 308-as szobában szállt meg.

A *Mr. és Mrs.* meglepte. Ezek gyorsan összegabalyodtak.

Amikor elgondolta, hogy azok ketten egy szobában alszanak, Kraitnek eszébe jutott, hogy a megbízás értelmében meg kell erőszakolnia a nőt.

Meg is akarta erőszakolni. Nála kevésbé vonzó nőkkel is megtette már. Soha nem okozott gondot, ha a megbízója erre kérte.

Ezenkívül a szobája faláról leszedett reprodukciót is be akarta tuszkolni az összes főbb testnyílásába.

Sajnos megváltoztak a bevetés körülményei. Tapasztalatai szerint, bár nem sokszor fordult elő vele ilyesmi, a meglepetés előnyének elvesztését csak a mindent elsőprő erő könyörtelen alkalmazásával lehetett kompenzálni.

Ahhoz, hogy elkapja a nőt, valószínűleg végeznie kell Carrierrel is. Pulakodás közben a nőt is eltalálhatja egy kósza lövedék. És ha sikoltozik és védekezik, akkor is le kell lőnie megerőszakolás nélkül.

Ezzel sem volt probléma. Jelen körülmények között örülnie kellett annak is, ha ennyit elér. Hogy két halottal közelebb jut az üres utakhoz és a semmi csendjéhez.

Krait kiszállt a kocsiból, és bezárta az ajtót. Nem a becsületességkorátéljük.

Először nem egyenesen a szállóhoz ment, hanem a parkolóházhoz. Az Explorer ott állt, ahol gondolta: a legalsó szint délnyugati csücskében.

Ha őrizte is valaki a parkolóházat, az most egy másik szinten járt. De valószínűbb volt, hogy a szálloda a biztonsági kamerákra hagyatkozik, amelyekből Krait többet is kiszúrt. Nem nagyon zavartatta magát miattuk. Az elektronikus felvételek könnyen elveszhetnek. Bármikor összeomolhat a rendszer. Ebben a valóságtól napról napra jobban elszakadó világban egyre többen fogadják el valóságosnak a virtuálist, és ami virtuális, az alakítható is egyben.

Nem aggódott az ujjlenyomatok és a DNS miatt sem. Megfelelő nyomás alatt a szakértők is hajlamosak félreértelmezni, netán

megváltoztatni az ilyesfajta bizonyítékokat. Az amerikaiak pedig feltétel nélkül bíznak a „szakértőkben”.

A parkolóházat nem a főbejáraton át hagyta el, ahol bejött, hanem a másik kijáraton, amely a szálló déli oldalához vezetett. Az utat szél rázta hibiszkuszok szegélyezték. A hibiszkusz nem mérgező.

Kraitnek alkalmanként mérges növényeket is igényb^a kellett vennie küldetéseihez. A maszlag, az oleander és a gyöngyvirág egyformán jól szolgált. De a hibiszkusz teljesen haszontalan volt.

Egy ajtóhoz ért, amely a lépcsőházba nyílt. Elindult a harmadik emelet felé.

Huszonkettő

Timet valami zaj verte fel nyugtalan álmából.

Régen megtanulta, hogy a túlélés kulcsa lehet, ha le tudja rúgni az álmot magáról, mint valami takarót. Egy pillanat alatt teljesen éber lett, felegyenesedett ültében, és előhúzta a pisztolyt a fotel karfája mellől.

Feszülten figyelt, de most nem hallott semmit. Előfordult, hogy egy álmában hallott zajra riadt fel, mert ugyanaz a hang volt, ami után a való életben látott már meghalni valakit.

A digitális óra világító számai szerint 3 óra 44 volt. Úgy két órát alhatott.

Az erkélyajtóra pillantott. A függöny rezzenéstelenül lógott.

Meghallotta a szél zúgását. Nem tombolt vagy kavargott, mély volt, ritmikus és megnyugtató.

Rövid csend után megszólalt Linda, és Tim ekkor eszmélt rá, hogy az ő hangjára riadt fel az előbb.

- Molly - nyögte. - Jaj, Molly, ne!

Szavai kétségbeeséstől és hiánytól voltak súlyosak.

Álmában az oldalára fordult. Magzati pózban feküdt, szorosan magához ölelve a párnát.

-Ne... jaj, ne, ne... - nyöszörgött, majd a szavak elfűltak valami alig hallható, panaszos, vékony hangban, ami nem sírás volt, hanem valami sokkal rossz-szabb.

Tim rájött, hogy nem mindenféle zavaros rémálmokkal küzd, hanem a múltba repült vissza, ahol Molly valódi volt, és Linda valószínűleg elvesztette őt.

Mielőtt bármi más is kiderült volna, valami más zaj törte meg az alvó szálloda csendjét, és ez alkalommal a folyosóról jött.

Tim egyik fülét az ajtó réséhez tapasztotta. Mintha a zsanérok halk nyikorgását hallotta volna a déli lépcsőház bejárata felől.

Aprócska, hűvös fuvallat játszadozott a füle hajlatai közt.

A folyosó ismét elcsendesedett, de ez már várakozó, felborzolt szőrű csend volt.

Ha Tim jól hallotta, amit hallott, akkor most áll valaki a lépcsőház bejáratában, tartja az ajtót, és a folyosót fürkészi.

Ezt erősítette meg az újabb halk nyikorgás, ahogy valaki óvatosan becsukta az ajtót, vigyázva, nehogy becsapódjon. A szállóvendégek nem lettek volna ilyen figyelmesek a többiekkel szemben. Sőt, amilyen időket élünk, valószínűleg a személyzet sem.

Tim kinézett a kémlelőnyíláson. A nagy látószögű lencse eltorzította a folyosó képét.

Nem ez volt az a pont, ahonnan nincs visszatérés, azt Tim már korábban elérte. Amikor belépett Linda házába, és látta, hogy tévé helyett egy tévét ábrázoló poszter lóg a falon, ugyanolyan visszafordíthatatlanul elindult egy úton, mint Kolumbusz, amikor 1492 augusztusában felszedte a horgonyt.

Ahol most tartott, az az a pont volt, ahol eldől, elég éles-e az elme, hogy felnőjön a feladathoz, vagy tompa a párviadalhoz, ahol kiderül, hogy a szív irányítúként szolgál-e vagy meghátrál az úttól, amikor a siker elérhetővé válik vagy sem.

A kémlelőnyílás által eltorzított folyosón egy férfi állt. Csak a tarkója látszott, mert a szemben lévő szobák egyikének ajtaját tanulmányozta. Aztán megfordult. Tim a torzító lencsén át is felismerte a személyiségek légióját birtokló gyilkost.

A rózsaszín arcbőr. Az örökös mosoly. A feneketlen kútként ásító szem.

Egy kilencmilliméteres pisztolynál erősebb fegyver kellett volna, hogy az ajtón keresztül lelője Kravetet. Különben is, ha megöli, küldenek egy újat, és arról azt sem fogja tudni, hogy néz ki.

Megfordult, és az ágyhoz sietett, ahol Linda időközben elhallgatott.

A terve hirtelen sokkal inkább szerencsejátéknak tűnt, mint stratégiának.

Mikor Linda vállához ért, a nő azonnal magához tért, mintha ugyanott tanulta volna a túlélést, ahol Tim. Miközben felkelt, Tim csak ennyit mondott neki: - Itt van.

Huszonhárom

Ha igazán elkezdődtek a dolgok, Krait már-már istennek érezte magát, kételyek és fenntartások nélkül. Mindig tudta, mit kell tennie, azt is, hogy mit akar, és az ilyen pillanatok mind a szükségleteit, mind a vágyait kielégítették.

Miután kilépett a folyosóra, és becsukta a lépcsőház ajtaját, előhúzta hóna alól a Glock 18-ast. Leeresztve tartotta maga mellett.

Jobbra voltak a páratlan, balra a páros számú szobák. Utóbbiak közül az ötödik a 308-as. A szálloda adatbázisa szerint Carrier és a nő három és fél órája jelentkezett be. Kraittel ellentétben ők nem készültek fel az éjszakára, és nem aludtak délután négyig. Fáradtak, és azt akarják hinni, hogy biztonságban vannak.

Krait azt a tényt használta ki, hogy az emberiség képtelen túl sok valóságot elviselni. Akkor közelített, amikor mások az álmaikba menekültek, és nem voltak hajlandók észrevenni őt, mert valódi volt.

Útban fölfelé megállt a másodikon, hogy kitapasztalja az ajtók zárjait. A régi szerkezeteket lecserélték, ezek már mágneskártyával működnek. Kedves zár-

nyitó pisztolyának itt nem vehette hasznát, de erre a lehetőségre is felkészült.

A lépcsőházba visszatérve elővett a tárcájából valamit, ami első ránézésre egyszerű bankkártyának tűnt, de valójában egy szkennert volt, amely bármely elektronikus zár kódját képes volt leolvasni és visszaadni.

A LockAid-del ellentétben ezt a szerkezetet még a rendvédelmi szerveknek sem árulták. Nem lehetett megvenni. Csak ajándékba kapni, különleges kegyként.

A 308-as ajtóhoz érve Krait egyből berakta a kártyát a zárba. Nem húzta ki, amikor a jelzőfény zöldre váltott, így nem lehet majd bezárni az ajtót.

A zárnyitó pisztoly alig adott hangot munka közben. A szkennert azonban még ennyit sem.

A pisztoly oldalán egy kapcsolóval lehetett választani a félautomata és az automata üzemmód között. Krait általában az egyszerű taktikát és az egyszerű fegyvereket szerette, de most automatikus tüzelésre állította a Glockot.

Két kézzel megmarkolta a fegyvert, majd, feltételezve, hogy a biztonsági lánc a helyén van, hátralépett, és olyan erősen és magasan rúgott az ajtóba, amenny-nyire csak tudott.

A láncot tartó fémlemez kiszakadt az ajtófélfából, az ajtó kivágódott, Krait pedig sebesen, kissé összegörnyedve behatolt a szobába, karját maga elé nyújtva, kis nyomást helyezve a ravaszra, balra, majd jobbra fordítva a fegyver csövét, és ellépve az ütközőjéről visszapattanó ajtó útjából.

Két ágy. Az egyik kisé összekuszálva. A másikon a takaró visszahajtv. Az éjjeliszekrényen egy lámpa.

A párocskának semmi nyoma. Lehet, hogy ébren voltak, és hallották a lépcsőház ajtajának nyikorgását.

Csak két menedék. Az erkély és a fürdőszoba.

A fürdőszoba ajtaja félig nyitva. Odabent sötétség.

Szorosan markolva a Glockot, figyelembe véve a hangtompító súlyát, beküldött a résen egy rövid sorozatot, összetörve egy tükröt, talán néhány csempét is, cserepekkel borítva be a padlót, és egyszer átlukasztva az ajtót is. A fegyver alig rúgott vissza, mintha a hangtompító ezt is csökkentené. Ha aludt volna valaki a szobában, fel sem ébreszti a zaj. Torkolattűz sem villant.

A fürdőszobából nem hallatszott kiáltás. A tüzet sem vizsgonozták. Nincs bent senki. Hagyjuk későbbre.

Az erkélyajtót függöny takarta. Kraitnél fegyver volt. Úgy döntött tehát, hogy megtisztítja az erkélyt, mielőtt a függönyt félrehúzza.

Előre bánva a rendetlenséget, újabb rövid sorozatot lött ki. A függönyök megrándultak, az üvegajtó darabjaira esett, és valami fémesen csattant. Félrehúzta a függönyt, és kilépett. Üvegszilánkok ropogtak a lába alatt.

Odakint, a sós tengeri szélben, a korláthoz lépett és lenézett. Alatta néhány szikla volt, majd a tengerpart következett, végül a megtörő hullámok. Vagy tizenöt méter magasan volt. Ez túl sok ahhoz, hogy sértetlenül leugorhassanak innen.

A forrásaitól kapott információ hitelességét egy pillanatra sem kérdőjelezte meg. Erre soha a legcsekélyebb okot sem adták.

Egyéb magyarázat után kutatva zsákmánya eltűnésére, Krait oldalra pillantott. Erkélyek. Teljesen egyforma, üres erkélyek. Legalábbis most üresek.

Egy méter sem volt két erkély között. Aki nem félti a mélységtől, könnyedén átjuthatott egyikről a másikra.

Az üvegszilánkokon taposó Krait úgy érezte, mintha az erkélyajtó egy tükör lett volna, és átlépve rajta most! ott lenne, ahol előtte csak Alice járt.

Visszatérve a 308-as szobába, felfigyelt egy fontos részletre, amely elsőre elkerülte a figyelmét: a szemé-; lyes tárgyak teljes hiányára.

A fürdőszobában nem talált sem halottat, sem sebe* sültet. A törülközők egy részét használták, de a mosdó fölötti polcon nem állt semmilyen tisztálkodószert.

Carrier és a nő nem az ajtó nyikorgására oldott kereket a szobából. Sokkal korábban kerestek egy üres szobát, és a vezetőség értesítése nélkül odaköltöztek.

Krait visszatért a folyosóra, kivette a szkennert a zárból, és zsebre rakta.

Az ajtó berúgása és az üvegcsörömpölés felébresztett néhány vendéget. Egy alsónadrágos és egy pizsamás férfi lépett ki a folyosóra. Krait mosolyogva rájuk emelte a Glockot

A férfiak visszaugrottak a szobáikba, és bezárták az ajtót.

Mostanra már a recepción is szólhatott valaki, hogy gond van. És legalább az egyik férfi, akire ráijesztett, biztosan hívja a 911-et.

Krait szívverése nemigen emelkedett percenkénti hatvannégyes átlaga fölé. Nyugodtnak látszott, és az is volt.

Azt, hogy a nyugodt külső, vagy maga a nyugalom volt-e régebbi tulajdonsága, ugyanolyan nehéz lett volna eldönteni, mint hogy a tyúk vagy a tojás volt-e előbb. Jellemének eredete a múlt kódéba veszett, és nem is érdekelte egy szikrányit sem. A legtöbb kaliforniai városhoz hasonlóan itt is elégtelen volt a rendőrség létszáma. Hacsak nincs a közvetlen közelben egy járőrautó, legalább öt perc, mire ideérnek. Mellesleg akkor is csak ketten, legfeljebb négyen. Egy ekkora játéktáblán, mint ez az épület, könnyedén kisakkozhatja őket, és elérheti a kocsiját. Ha pedig túl gyorsan ideérnek, megöli őket. Ezzel szemben sem voltak fenntartásai. Tizenegy szoba nyílt a folyosó nyugati oldalán. A 308-astól északra lévő hatból négynek az ajtaján ott volt a *Ne zavarj* tábla. Nem volt oka azt hinni, hogy a két másik szoba üres, sem azt, hogy a zsákmánya ott rejtőzik az egyikben. Carrier is kirakhatta, vagy akár le is

vehette a táblákat, csak, hogy összezavarja Kraitet. A 308-as szobától délre még négy ajtó volt, és az utolsó, a 300-as előtt a padlón hevert a *Ne zavarj* feliratú tábla. Krait hosszasan bámulta. Aztán a csukott ajtót vette szemügyre.

Majdnem teljesen biztos volt benne, hogy amikor néhány perce először járt itt, ez a táblácska még nem volt a padlón. Talán akkor sodorta le valaki, amikor sietősen kifelé igyekezett. A 300-as szoba csak három lépésre volt a déli lépcsőház ajtajától. Krait érezte, hogy meglepően intelligens célpontjai már kimenekültek az épületből, úgyhogy nem pazarolta az idejét arra, hogy benyisson a szobába és körülnézzen, hanem maga is elindult lefelé.

Már a parkolóban álló Explorer felé szaladnak. Vagy el is érték.

Krait most sem rohant, mert a pánikszerű viselkedés nem volt a kenyere, de azért némiképp meggyorsította lépteit lefelé menet.

Huszonnégy

Másodpercekkel azután, hogy a 308-as szoba ajtaja beszakadt, Tim és Linda kirozott a 300-asból, és lerohant a lépcsőn. Szél rázta a vörös hibiszkuszokat, lépteik zaja visz-szaverődött a parkolóház alacsony plafonjáról, az Explorer felvillantotta lámpáit és felpityegett, ahogy Tim futtában kinyitotta. Bemászott a vezetőülésre, és átadta a pisztolyt a bőröndjével a kocsiba evickélő Lindának.

A 300-as szoba valóban üres volt, amikor korábban kicsavározta a tolóajtót, és belépett az erkélyről. Beengedte Lindát az ajtón, és kiakasztotta a kilincsre a táblácskát.

Ezután aludt két órát, bár inkább olyan volt, mintha zavaros álmoktól zsúfolt országúton araszolt volna.

Most beindította a motort, felkapcsolta a reflektort, kihajtott a parkolóházból és délnek indult az autópályán. Az első leágazásnál balra fordult, a szárazföld belseje felé.

- Na jó - szólalt meg Linda. - Most már ki vagyok akadva.

- Nem úgy nézel ki.

Linda megfordult, és kinézett a hátsó ablakon.

- Pedig hidd csak el. Úgy érzem magam, mint Richárd Dreyfuss a Cápában, amikor a képébe ugrik az a dög. Hogy talált ránk ez a pasas?

- Gondolom, a hitelkártya miatt.
- Ne már, csak mert zsarú, nem tartja minden MasterCard-os tökét a markában.
- Visa - helyesbített Tim, miközben jobbra fordult. -És ez a fickó jóval több egy sima zsarunál.
- De akkor is, nem kell az ilyesmihez valami engedély, vagy végzés, vagy mittudomén?
- Tizenhárom éves gyerekek is fel tudnak törni számítógépes rendszereket engedély nélkül.
- Szóval a szuperzsarunak van egy ilyen pattanásos kis unokaöccse, aki napi huszonnégy órában tud neki követni egy hitelkártyát?
- Lehet, hogy egy egész épület tele van ilyen fickókkal, akik pattanásos kiskamasz korukban tévétársaságok rendszerét törték fel, hogy malac üzeneteket hagyjanak Nikki Coxnak. Most tizenöt évvel idősebbek, és átálltak a sötét oldalra.
- Egy épület? Szerinted mégis ki akar elkapni minket?
- Fogalmam sincs.

Domb kapcsolódott dombhoz, és Tim emelkedett, nem egyenesen, hanem cikcakkban járva az utcákon, a házak között, amelyeket, bár külsőre eltértek egymástól, egyformán megült valami csendes rettegés.

- Na figyelj - mondta Linda. - Arra már rájöttem, hogy te tudsz egy pár dolgot.

- De nem azt, hogy mi folyik itt. Ez nem az én terepem.
- Nem úgy vettem észre.
- Eddig mázlim volt.
- Te így hívod?

Szél dúlta borsfák álltak az utcai lámpák fényében, és az aszfalton pattanásig feszült idegekként tekeregtek az ágak árnyékai.

- Ki az a Nikki Cox? - kérdezte Linda.
- Színésznő. Mindenféle sorozatokban szerepelt. -Ja, vagy úgy.
- Tizenévesen, amikor a fülemből is hormonok jöttek, mindig csorgó nyállal néztem.
- Édes leheztél.

Háztömbönként két-három ablakban fény ragyogott. Mikor Tim még Nikki Coxot nézte, ilyen későn harmadennyi lámpa sem égett volna. Az álmatlanság évtizede ez - vagy évszázada.

- Hova megyünk? - kérdezte Linda.
- Még nem tudom.
- Mindenesetre egyvalamiben egyezzünk ki. -Igen?

- Nem beszélünk többet erről a nyavalyás Nikki Coxról.
- Pedig valamelyik sorozatában volt egy Mr. Floppy nevű nyúl is.
- Róla beszélhetsz.
- Azt hiszem, biztonságosabb, ha mozgásban maradunk. Ennyit a szállodákról.
- Azért örülök, hogy nem estél le az erkélyről.
- Annak én is. Szóval most megyünk egy darabig, és átgondoljuk a dolgot.
- Azt hittem, le fogsz esni. És az az én hibám lett volna.
- Na, ez hogy jött ki?
- Nem lennél itt, ha valaki nem akarna megölni engem.
- Hát talán szokj le arról, hogy olyasmit csinálsz, amiért meg akarnak ölni. -Igyekszem.

Ahogy utcáról utcára haladtak, Tim egyre inkább egy tátongó mélység fölé rozsdás kampókra kifeszített, gyöngé kis zsinórként látta jelenlegi biztonságukat, ami ráadásul kezd is kioldódni. Folyton a visszapillantó tükörbe bámult, üldözőjük felbukkanását várva.

- Van egy barátnőm - mondta Linda. - Teresának hívják, és Dana Pointban lakik, de erre a hétre elutazott. Tudom, hol tartja a pótkulcsot.

Az út menti csatornában ideges patkányokként rohangáltak a szélfűtta, húsos magnólialevelek.

- Tim! Nem megyünk el Teresához?

Bár óránként ötven kilométerrel sem ment, Timnek azt súgta az ösztöne, hogy már így is túl gyorsan hajt, és veszélybe kerül, mielőtt észrevenné. Szépen lelassított harmincre, majd huszonötre.

- Mi az? - kérdezte Linda, az éjszakát fürkészsze.

- Te nem érzed?

- Azt érzem, hogy te érzel valamit, de nem tudom, mi az.

-Kő.

-Kő?

- Képzeld el egy nagyon magas sziklafalat.

Az észak-déli irányú utcák olyanok voltak, mint a fésű fogai. Ugyanabba a kelet-nyugati irányú gerincbe futottak bele. Tim kihajtott erre a gerincre - és azt kellett tapasztalnia, hogy az utolsó észak-déli utcánál véget ér.

- Sziklafalat? - emlékeztette Linda a félbemaradt párbeszédre.

- Egy magas sziklafalat, aminek nem is látod a tetejét, mert felhőben van. De nemcsak magas, hanem föléd is tornyosul, mint egy hullám. Na, és mi ennek a tövében élünk.

Balra fordult, az utolsó utcára. Mindkét oldalon házak. A lámpa fénye végigsöpört néhány, az útpadkán álldogáló autón.

- És néha a sziklafalról leválik egy nagy kődarab -folytatta Tim. - Olyan magasan, hogy nem is lehet hallani.

Lelassított tizenöt kilométer per órára.

- Szóval nem hallani, hogy esik a kő, de valahogy... összenyomja a levegőt maga alatt, vagy valami, és azt meg lehet érezni.

A fésű összes foga három háztömbnyi hosszú volt, mindkét oldalukon házak álltak. Az utolsó utca második és harmadik tömbjében azonban csak a bal oldalon. Jobbra sötét park volt, sportpályákkal.

A hangtalanul zuhanó kő, a saját hangját lehangzó, és ezért csendes lökéshullám, a hirtelen kitörés felé törekvő föld...

Tim régi, kifinomult veszélyérzéke az elmúlt órákban visszatért. Mostanra pengeéles volt.

A beborult égből és az egyre erősödő szélből lehetett sejteni, hogy vihar közeleg. Mégis, amikor az első villámok széthasították a felhőket, úgy meglepték Timet, hogy majdnem a fékbe taposott.

A házak, fák és autók mintha meghátráltak volna az éles fény elől, amint az újra és újra felvillant.

Bár az árnyak zűrzavara csak erősödött, a villám mégis felfedett valamit, ami rejtve maradt a ritkásan álló utcai lámpák fénye elől. Sötét ruhás férfi állt egy terebélyes banyanfa alá húzódva, hátát a törzsnek vetve.

Ahogy kissé előrehajolt, hogy lássa az Explorert, a villám beezüstözte az arcát, amely így festett maszknak látszott. Kravet volt az és Krane és Konrád és ki tudja, ki még; mintha nem is egyetlen, száznevű ember lett volna, hanem száz egyforma férfi, azonos elmével és küldetéssel.

Linda nem tudta levenni a szemét a villámmal összhangban eltűnő és újra felbukkanó szellemarcról.

- Ez nem lehet - suttogta.

Hogy hogyan volt mégis lehetséges, azon most nem értek rá gondolkozni. A túlélés fontosabb volt.

Tim jobbra kapta a kormányt, és felgyorsított.

A gyilkos fegyverét felemelve kilépett a fatörzs takarásából, mintha egy gonosz szellem volna, akit a villám keltett életre föld mélyi álmából.

Huszonöt

A legkisebb tétoház más, véresebb végkifejlethez vezetett volna, de az Explorer épp akkor ugrott meg a járdaszegélyen, amikor Kravet előlépett a fa mögül. Mielőtt teljesen felemelhetné volna a fegyvert, hogy tüzet nyisson, hátra kellett ugrania, nehogy elüssék.

Ha Tim elhajt a gyilkos mellett, vagy eltolat előle,; éppen a szélvédőt és az utas oldali ablakot teszi ki a tűznek. Még úgy reménykedhetett a leginkább, ha egyenesen nekimegy.

A hátráló Kravet megtántorodott és elesett. Tim felé kanyarodott, remélve, hogy elkapja, és eltöri a lábát, vagy legalább valamijét. De a bergyilkos elke- \ rülte a kerekeket, és Tim berobogott a parkba.

Betonpadok és asztalok. Mászókák, libikókák. A szél szellemgyerekeket löködött a hintákban.

A hátsó ablak összetört, és Tim érezte, hogy a golyó az ő ülésének támlájába csapódik. Mielőtt szólhatott volna neki, hogy bukjon le, Linda már meg is tette.

Újabb lövedék csendült a fémén, és az Explorer mintha egy harmadik találatot is kapott volna, de a mennydörgés ágyúlövészerű robaja kioltotta a kisebb fegyver hangját.

Már kiérték a pisztoly hatótávolságából, csak óriási szerencsével találhatta el őket. A fegyvernek kibővített tára volt, és talán hangtompítója is, ami tovább csökkentette a lőtávolságot.

Kravet nem fog csak ott állni és vaktában tüzelni. Ez a fickó folyton mozog.

Olyan gyorsan hajtva a terepjárót, amennyire ismeretlen terepen csak merte, Tim kijáratot keresett a parkból.

Az újabb villám fénye üres lelátókat, drótkerítést és egy baseballpályát világított meg.

A mennydörgés robbanása úgy hangzott, mint ami bármilyen gátat képes átszakítani, egyelőre mégsem eredt el az eső.

Linda kiegyenesedett, és próbálta túlkiabálni a törött ablakon besüvítő szelet.

- Tíz perce jöttünk el a szállóból, és már megtalált?

- Akármit csinálunk, megtalál.

- De hogyan itt várt?

- Fedélzeti számítógépe lehet. Nem is akármilyen.

-Számítógép? Várjál, várjál, én még a bólogató kutyánál tartok.

- Egy kijelző a műszerfalán. -Térkép?
- Az. Láta az utcákat, gondolta, hogy valószínűleg ide fogunk kilyukadni, és ide is lyukadtunk.
- Átbukkantak egy fűvel benőtt vízelvezető árkon.
- Nyomon tud követni?
- Most jutott csak eszembe. Ebben a kocsiban van egy jeladó. Arra az esetre, ha ellopnák. Akkor a rendőrök műholdról tudnák követni.
- Jó, de akkor is szabad nekik, ha nincs a koci ellopva?
- Nem, de bérgyilkolni sem szabad nekik, hogy tudják fizetni a rezsit. Az árok egy lankás emelkedő tövében ért véget, amelyen Tim felfelé indult, miközben a villám időnként elsápasztotta a fű zöldjét.
- De hát ebbe csak nem megy bele az, aki a megfigyelést végzi! Be kell jelentened, hogy ellopták a kocsit, és csak akkor kapcsolják be a jeladót!
- Hát valószínűleg nem kérdezte meg, hogy bele mennek-e.
- Hanem?
- Nyilván megint a felnőtté vált pattanásos kiskamaszokat vette igénybe. Szépen feltörték a rendszert és továbbítják Kravet kocsijának a jelet.
- De utálok őket.
- Az emelkedő lapos tetején futballpályát alakítottak ki. Tim utcai lámpákat pillantott meg a távolban, és százra gyorsítva feléjük indult.
- Szóval nem tudjuk lerázni - állapította meg Linda,
- Nem nagyon.
- A szélvédőnek nekiverődtek az első esőcseppek, olyan zajjal, mintha páncélos bogarak volnának.
- Akárhogyan megállunk, tudni fogja, hogy ott vagyunk és odajön.
- Vagy - mondta Tim - előre megnézi a térképen, hogy valószínűleg merre fogunk menni.
- És már ott vár majd.
- Engem ez aggaszt jobban.
- Hol az a jeladó? Nem tudunk megállni, és kiszedni?
- Nem tudom, hol van.
- De hova tehetnék? - töprengett Linda.
- Akárhova, esetleg több helyre is, hogy megnehezítsék a tolvaj dolgát. Újabb adag betonasztal, betonpad és betonkuka között száguldottak el.
- Ennyi betont - jegyezte meg Tim. - Mintha a Gulagon piknikezne az ember.
- Kislánykoromban még fából voltak a padok.
- Csak aztán elkezdték lopkodni őket.
- A beton meg nem kell senkinek.

- De kell. Csak nem tudják elvinni.

Elérték a park végét, átrobogtak a járdán és kivágódtak az úttestre.

- Nyertünk egy kis időt - mondta Tim. - Ha olyan kocsival jött, mint először, és nem terepjáróval, nem fogja megkockáztatni, hogy átvág a parkon. Meg kell kerülnie.

- És most?

- Most még több időt akarok nyerni.

- Én is. Vagy ötven évet.

- És lefelé sem akarok menni. Befordulunk egy sarkon, ami mögött elállta az utat a kocsijával, és annyi. Úgyhogy fölfelé megyünk.

- Ismered ezt a környéket?

- Bár ismerném. Te?

- Nem nagyon.

A kereszteződésnél Tim jobbra fordult. Az emelkedő, nedves úttest visszatükrözte az ég villanását.

- Fel akarok menni a dombtetőre, ki a házak közül, és át a dombok másik oldalára - magyarázta Tim. - Hátha van valami országút, amin gyorsan délnek tudunk menni.

- A túloldalon valószínűleg bozótos van.

- Akkor hátha van út is a tűzoltóknak.

- Miért pont délre megyünk?

- Igazából nem az a fontos, hanem hogy gyorsan. Szeretném, ha volna legalább öt perc előnyünk, amikor kiszállunk a kocsiból.

- Miért, ki fogunk szállni?

- Muszáj. Ha addig megyünk, amíg valakinek elfogy a benzinje, valószínűleg mi leszünk azok. És akkor nem választhatunk, hogy honnan folytatjuk gyalog.

-A szállodában még azt hittem, lesz annyi nyugtunk, hogy kitaláljunk egy tervet.

- Addig semmi nyugtunk nem lesz, amíg ez véget nem ér. Ezt már most látom. Korábban rá kellett volna jönnöm. Itt most pengeélen tancolás lesz végig.

- Hát ez nem nagyon tetszik.

- Azt elhiszem.

- Mintha minden összeesküdött volna ellenünk.

- Nem lesz semmi baj.

- Ez nagyon jól hangzik, csak láthatólag nem igaz. Tim nem akart hazudni a nőnek.

- Jobban szeretnék, ha azt mondanám, hogy végünk van?

- Csak ha úgy is gondolod. De akkor mondd azt.
- Nem gondolom úgy.
- Na. Ez is valami.

Huszonhat

A reflektorok fényében ezüstszalagok csokrának tűnt az eső, de valahogy nem támadt karácsonyi hangulatuk tőle. Tim egyre-másra száguldott el a stop táblák mellett a szánkópálya síkosságú úton.

Kravit nyilván számított arra, hogy eszükbe jut a jeladó. Igyekszik a sarkukban maradni, nehogy elveszítse őket, amikor kiszállnak az Explorerből.

- Ugye újratöltöttél? - kérdezte Tim.
- Teli a tár.
- Azon kívül van még löszered?
- Nem sok. Négy töltény. Talán hat.
- Nem akarok lövöldözésbe keveredni. Ha jól láttam, géppisztolya van.
- Ez nem hangzik jól.
- Harmincvalahány golyója lehet a tárban. És pár pillanat alatt ki tudja löni az összesét.
- Akkor nincs lövöldözés.
- Hacsak nem feltétlenül muszáj.
- Eszembe jutott valami, de elég durva.
- Azért csak mondd.
- Egész biztos, hogy szabadúszó ez a Kravit?
- A kocsmában annak tűnt. Az alkalmazottak fizetési csekket kapnak, nem borítékokat.
- De ha egy csomó pattanásos hacker, meg Isten tudja még, kicsoda segít neki, akkor magát a munkát miért egyedül végzi?
- Valakik felbérelték, hogy a megölésedet ne lehessen kapcsolatba hozni velük. Segítik, ahogy tudják, de a saját embereiket nem küldik ki. Ők csak mozgatják a bábokat.
- Jó, ez lehetett így, amíg azt remélték, hogy a megölésem sima kéjgyilkosságnak fog tűnni. De most már biztos, hogy nem fog.
- Hát igen, kicsit zajos lett az ügy.

-De ha látják, hogy a dolog kicsúszott a kezük közül, akkor Kravet esetleg erősítést kap. És akkor mi van?

- Akkor nekünk lóttek.

- Lehet, hogy néha mégiscsak hazudhatnál.

Az út egy T-elágazásban ért véget. Északnak vagy délnek lehetett továbbhaladni, a hegygerinc mentén.

Tim délnek fordult, és felgyorsított, nagyobb és; díszesebb házak előtt száguldva, mint az eddigiek. Két sarok múlva zsákutcába jutott.

-Hát ez szívás - jegyezte meg Tim, megkerülve a forduló közepén álló korallfát. Elindult visszafelé, tudatában annak, hogy milyen sok időt veszítenek.

A kereszteződés után három sarokkal az északi út is zsákutcában végződött.

Ha lemennek a gerincről azon az úton, amelyiken jöttek, épp szembetalálják magukat Kravettel, aki ráadásul előre látja, hogy felé közelednek.

Tim megkerült egy újabb korallfát, kihajtott a fordulóból, lehúzódt az út szélére, kikapcsolta a fényszórót és leállította a motort.

- Add a pisztolyt.

- Mit csinálsz?

- És a plusz töltényeket is. Gyorsan.

Linda a retiküljébe túrt, és öt golyót talált. Tim zsebre vágta őket.

- Úgy kábé két percünk van. Kapd a bőröndöd, a retikült, meg a lámpát.

- De miért nem dudálsz? Verd fel a környéket.

- Nem. Gyerünk.

- De ha elég sok szemtanú van, akkor nem fog löni!

- De fog - ellenkezett Tim. - És nem akarjuk, hogy az itt lakókat is megölje.

Kiszállt, és a zivatarban visszagyalogolt a fordulóhoz. Néhány lépés után bőrig ázott.

Dél-Kaliforniában májusban ritkák az ilyen nagy viharok. Az eső nem volt meleg, de nem is fázott tőle.

A fordulóban álló öt ház hasonló stílusban épült, csak némelyikben a modern jelleg dominált, másokban a klasszikus toszkán stílus.

Kétméteres falak választották el a hátsó kerteket egymástól és az elülsőktől. A kapujuk valószínűleg zárva van.

Ilyen időben a kutyát sem verték ki, hogy megugassa és elárulja őket. Az ilyen hárommillió dolláros házaknál a kutya egyébként is családtagnak számít, és odabent él.

Öt kert. Kravet nyilván egyesével végignézi mindet. Kicsik, öt perc alatt végigjárhatja az összesét.

A zsákutca egy kanyon végénél volt. A kertek után meredek, indákkal és bozóttal benőtt lejtők kezdődtek.

Az ilyen városszéli kanyonokban csörgőkígyók, pré-rifarkasok és hiúzok élnek. A pumák ritkán merészkednek ideig, de azért a gyilkos macskáknak sem ismeretlen a terep.

Tim nem akarta használni a zseblámpát, mert félt, hogy Kravet meglátja. Abba viszont bele sem mert gondolni, hogy vakon ereszkedjen le a lejtőn.

A kertek csak látszólag nyújtottak biztonságot, és a maga módján a kanyon is zsákutca volt.

Linda odaért mellé. Teljesen elázott. Gyönyörű volt.

Hatalmas recsenéssel kettétört az ég. Éles fény zuhant le belőle. Fényszilánkok táncoltak a pocsoltyákban.

Tim szinte érezte a csuklóján, ahogy órájának másodpercmutatója falja az időt. Az egyik modernebb ház előtt ELADÓ feliratú tábla állt. Az összes ablakon le volt húzva a redőny, ami arra utalt, hogy a ház üresen állhat.

A levélszekrény fölött egy kis keretbe lehetett becsúsztatni a cédulát a névvel és a házszámmal. A házszám ott is volt. De a név hiányzott alóla.

A ház ajtaja ugyan nem volt lelakatolva, de ez nem jelentette azt, hogy lakik is itt valaki. Lehet, hogy a házi ugyan üres, de a tulajdonosok szívesen mutatják meg az előre bejelentkező érdeklődőknek.

Tim átadta a pisztolyt Lindának, aki szó nélkül elvette. Aztán nekiállt kirángatni a táblát a földből. Két acélrúdon állt, amelyek tizenöt-húsz centire mélyedtek a földbe.

A szomszédban kanyargós mészke út vezetett a hagyományos toszkán stílusú házhoz. Tim ez elé szúrta le a táblát, amely könnyedén behatolt a neves talajba. Kissé ferdén állt, de ennyi még elment.

Kétháznyira a valóban eladó épülettől egy kint felejtett gyerekbicikli hevert a pázsiton. Tim felkapta, és a tábla eredeti helyére vitte.

Linda szó nélkül figyelte, a táblára írt egyenletet tanulmányozó jó tanuló érdeklődésével. Tim kezdett rájönni, hogy nagyon könnyen bele tudna szeretni Vagy talán már meg is történt.

Mielőtt visszakérte volna a pisztolyt, Linda már nyújtotta is.

-Gyerünk - mondta Tim, és a reményeik szerint üresen álló házhoz siettek.

Az állig felfegyverzett égbolt fényes dárdákat hajított a földre, a levegőnek égett szaga volt, és az éjszaka beleremegett a csapásokba.

A hátsó kertbe vezető kapu csak egy riglivel volt bezárva. Kis utacska vezetett a ház háta mögé, ahol kis, fedett udvar nyújtott menedéket az eső elől.

Azokon az ablakokon, amelyek mögött valószínűleg a konyha és az ebédlő lehet, le volt eresztve a redőny a többit pedig függöny takarta. Kicsit odébb az üvegajtót viszont semmi. Linda bevilágított rajta a lámpával, és bútorozatlan szobát látott.

Tim a csövénél markolta meg a pisztolyt, várt, amíg a villám ismét kivillantja fehér fogát, majd az ezt követő dörgéssel egy időben törte be az üveget. Benyúlt, és belülről kinyitotta az ajtót.

Linda követte a házba, becsukta az ajtót, majd mindketten füleltek, de a bútorok hiánya is elárulta, hogy nem lakik itt senki.

- Ilyen helyen mindig van riasztó - mondta Tim. - Biztos kikapcsolták, hogy ne zavarja az ingatlanosokat. Úgy sincs mit ellopni.

Linda kinézett az üvegajtón, túl az udvaron, a kanyonon, túl az alacsonyabb dombok utcai lámpáin, túl a város ragyogó fényeiben.

- Hogy történhet ez velük pont itt? Ezekben a luxusvillákban, e fölött a gyönyörű tengerpart fölött...

- Te mondtad, hogy a civilizáció törékeny.

- Lehet, hogy még rosszabb. Lehet, hogy csak káprázat az egész.

- Mindig vannak olyanok, akik ki akarják oltani a fényt. Csak általában bujkálnak.

Linda elfordult, mintha fájna neki a látvány.

- Biztonságban vagyunk itt?

-Nem.

- Úgy értem, egy kis ideig.

- Nem. Egy pillanatig sem.

Huszonhét

Krait elhajtott az üres Explorer mellett. A fordulj közepén, a fa tövében parkolt le, ahol tilos volt.

Bosszantotta az eső. Hogy fog kinézni a ruhája?

De hát nem tehetett ellene semmit. Vonakodva; ugyan, de már régen belátta, hogy nincs hatalma az időjárás fölött.

Egy ideig úgy sejtette, hogy képes befolyásolni az elemeket, ugyanis feltűnően gyakran volt éppen olyan az idő, amilyenre szüksége volt egy-egy gyilkosság elkövetéséhez.

Elolvasott néhány könyvet a pszichokinézisről, az elme hatalmáról az anyag felett. Egyesek kanalakat tudnak hajlítgatni anélkül, hogy hozzájuk érnének. A paranormális jelenségek szakértői szerint az ember tárgyakat mozgathat egyik helyről a másikra, pusztán erős koncentráció segítségével.

Egyszer Krait is meghajlított egy kanalat, igaz, nem az elméje erejével, csak dühében, amikor úgy nem sikerült. Viszont ő csomót is kötött rá. Úgy tervezte, hogy meglátogatja a pszichokinetikus képességek fejlesztéséről szóló könyv szerzőjét, és lenyeleti vele a megcsomózott evőeszközt. Szeretett olyan dolgokat lenyeletni másokkal, amiket senki sem szeretett volna lenyelni. Nem tudta, miért, de semmi más nem okozott ekkora örömet. A tárgyak különös formája és mérete miatt, egyik-másik áldozata még nyelés közben meghalt. Ezért úgy döntött, nem ezzel a legpompásabb dologgal kezdi a látogatást, hanem a végére tartogatja.

Az emberekkel semmit sem lehet kezdeni, ha már egyszer meghaltak.

A szerző a jövőmondásról is írt könyveket. Lehet, hogy azok hasznosabbak voltak, mint a kanál-hajlítgatós, de Kraitet nem érdekelték. Tudta a jövőt. Ő csinálta.

A legtöbb embernek nem tetszett volna, ha ők is tudják, de ő már alig várta, hogy eljöjjön. Tudta, hogy imádni fogja azt a világot.

Kiszállt az autóból, és megállt az esőben. Tiszta égboltra gondolt, csillagokra, és persze az eső szakadt tovább, ahogy számított rá, de egy próba nem kerül semmibe.

Ő nem az időjárással meg kanalakkal, hanem emberi lényekkel dolgozott. Velük bármit megtehetett, amit akart, és ebben a pillanatban épp meg akart ölni közülük kettőt.

Az elektronikus térkép adatai szerint az Explorer egy perccel és negyven másodperccel azelőtt állt meg itt, hogy ő befordult volna a T-elágazásnál. Ennyi idő alatt nem juthattak messzire.

Ebben a sötétben és viharban a kanyonba nem mehettek le. Ha délnek futnak az úton, azt látnia kellett volna.

Krait a korallfa ágai alól szemügyre vette a házakat. Egyetlen ablakban sem égett lámpafény.

Épeszű ember manapság nem nyit ajtót, és enged be a házába két idegent hajnali 4:10-kor.

Minden ház mellett kapu vezetett a hátsó kertbe. Remélte, hogy nem kell mindet végignéznie.

Maga mellett lógatva a hangtompítós Glockot elindult. Sorban megvizsgálta mindegyik házat és telket, árulkodó jelek után kutatva. Bebörtönzött fény szökött ki az égből, és a felvillanó aszfalton futott tova.

Krait régóta vágyott rá, hogy lássa, amint valakibe belecsap a villám. Ha képes irányítani az időjárást, ő maga is végbevitt volna néhány ilyen látványos hamvasztást. Egyszer ugyan agyoncsapott árammal egy üzletembert a fürdőkádjában, de az nem volt ugyanaz. Sem a szemgolyói nem olvadtak meg, sem a haja nem fogott tüzet, se semmi ilyesmi.

A felvillanó fény egy ELADÓ feliratú táblára terelte a figyelmét egy toszkán stílusú ház előtt, amely nem volt elég egyszerű az ő ízlésének. A táblát rendetlenül szúrták a földbe. Nem egyenesen az utca felé nézett, ráadásul az egyik széle magasabban volt, mint a másik.

Az emeleti ablakok egy része el volt függönyözve, de a földszintieket nem takarta semmi. Nem látott a sötétben egyetlen sápadt arcot sem, amely őt nézte volna.

A szomszédban egy modern stílusú ház állt, amelyik már inkább tetszett neki. Itt eltöltött volna egy hétvégét, amikor a lakók nincsenek itthon, hogy megismerhesse őket, álmaikat, vágyaikat és titkaikat. Feltéve, hogy tiszták.

A pázsiton egy bicikli hevert. Ez nem sok jót ígért a ház belsejét illetően. Ha a kölyküket nem bírják rendre nevelni, biztosan a szülők is slamposak.

De valahogy azt érezte, hogy akik az építészetben az ilyen tiszta vonalakat kedvelik, azoknak az élete sem lehet rendetlen.

A ház minden ablakát redőny takarta.

A ház előtt elegáns mészkö virágtartó állt, amelyben valami szép törpefának vagy évelő virágoknak kellett volna lenniük, de üres volt. Krait az ablakokat vizsgálgatta, majd megint a virágtartót. Aztán a biciklit. Majd az ELADÓ táblát a szomszédos ház előtt.

Az eső a ruházatát ugyan tönkretette, de őt magát megnyugtatta, és kitisztította a fejét. Baljával megragadta a biciklit a kormányánál fogva, és félrehúzta.

Két halvány foltot vett észre a pázsiton. Leguggolt, hogy közelebbről megnézzé, és látta, hogy két, nyolc-tíz centi átmérőjű körben elhalt a fű.

A két kör közepén egy-egy sötétebb folt is volt. Odanyúlva érezte, hogy ezek lyukak a földben. Körülbelül olyan messze voltak egymástól, mint a szomszédban leszúrt tábla lábai.

Timothy Carrier tudta, hogy ha ez a ház nyilvánvalóan üres, Krait egyenesen idejön. Kőműveshez képest szokatlanul jól működtek az ösztönei.

Ahogy Krait visszament a járdára, rálépett valamire, ami ki akart gurulni a talpa alól.

Az ég szaggatott fénye végigsiklott a járdán, gyengéden megsimítva, és egy pillanatra beüzüstözve egy sárgarézből készült tárgyat. Mikor lehajolt, a következő villám megmutatta neki, hogy hever mellette még egy ugyanolyan. Két kilencmilliméteres lövedék volt az.

Ez is azon pillanatok egyike volt, amikor biztosan tudta, hogy felsőbbrendű az embereknél. Valóban álruhás uralkodó volt, amit a sors úgy ismert el, hogy elébe hozta ezt a két löszert, bizonyítva, hogy zsákmánya itt rejtőzött el.

Még azt is lehetségesnek tartotta, hogy amikor Carrier minden más tőltényét ellőtte, épp ez a két golyó lett volna az, amely súlyosan megsebesíti, netán meg isj öli őt. A sors nemcsak azt adta tudtára, hogy jó nyomon jár, hanem azt is, hogy sebezhetetlen, legalábbis ezen éjszaka erejéig, de az is lehet, hogy sosem hal meg.

A villám és dörgés mintha őt ünnepelte volna.

Zsebre tette a két tőltényt.

Ha minden rendben megy, és lesz elég ideje, ezeket lenyeleti a nővel, mielőtt azt a plakátot ledugná a torkán.

Azt nem kockáztathatta meg, hogy Carriert is élve elkapja. A kőműves túl erős volt, és egyéb módon *iát* veszélyes.

De ha netán sikerül súlyosan megsebesíteni, mondjuk egy gerinclövéllel, vele is megetet valamit. Például valamelyik testrészét.

Huszonnyolc

Mivel sem idejük, sem megfelelő szerszámuk nem volt,; Carrier és a nő biztosan a ház háta mögé ment, hogy feltűnés nélkül betörhessenek egy ajtót vagy ablakot, Miután bejutottak, valószínűleg az emeletre mentek, ahonnan előnyösebb pozícióból védhetik a lépcsőt.

De előfordulhat, hogy célba vették az ajtót vagy ablakot, ahol behatoltak, remélve, hogy le tudják löni, amikor követi őket. Mintha ő csak úgy be szokott volna sétálni ilyen helyekre.

A garázsajtónál Krait hangtalanul igénybe vette imádott zárnyitó pisztolya segítségét.

Odabent villanyt gyújtott. A garázsban három járműnek volt hely, de jelenleg nem volt benne egy sem. A fal mellett takaros szekrénysor állt. Kinyitott néhány ajtót. Üres polcok. Most már nyilvánvaló volt, hogy nem él itt senki.

A garászból a házba vezető ajtó valószínűleg valami mosókonyhába vagy folyosóra nyílik. Nem valószínű, hogy Carrier és a nő pont itt rejtőzött volna el.

Krait megint a LockAid-et használta. Az apró katta-násokat elnyelte a vihar moraja. Visszatette az eszközt a tokjába.

A garászból beeső fény mosókonyhát világított meg, amely olyan arányosan volt kialakítva, hogy elfért benne egy varró- és egy ajándéksomagoló asztal is, utóbbi mögött padlótól a plafonig érő polc, tele díszes csomagolópapírral.

A helyiség másik ajtaja zárva volt.

A mosókonyhába belépve a falon felfedezett egy érintőképernyőt. Amint az egy ilyen kaliberű ingatlanhoz illik, a ház komputerizálva volt.

Megérintette a képernyőt, mire az kivilágosodott, és egy menü jelent meg, amelyből kiválaszthatta az irányítani kívánt rendszert: BIZTONSÁG, VILÁGÍTÁS, ZENE és így tovább. A világítást választotta, mire egy listát kapott a ház helyiségeiről és a kültéri zónákról, Innen, vagy a házban lévő bármelyik másik panelről az összes világítótestet kezelhette.

Az utolsó két opció a MINDEN BELSŐ BE, illetve a MINDEN KÜLSŐ BE volt. Zsákmányai arra számítanak, hogy sötétben érkezik, így menekülési tervüket is úgy dolgozzák ki, hogy felhasználják a sötétség nyújtotta előnyöket. Mivel Krait mindig próbálta azt tenni, amire ellenfele nem számított, most egy mozdulattal a ház összes belső lámpáját felkapcsolta.

A mosókonyha belső ajtaja folyosóra nyílt. Krait a Glockot két kézre fogva elindult rajta.

Bútorozatlan nappaliba jutott, ahol egy óriási plazmatévé alakítottak át egészfalas szórakoztató központtá. Jól mutatott a gránit bárpult is.

Az üvegajtó egyik tábláját kitörték. Üvegcserepek borították a padlót.

Kraithez hasonlóan Carrier és a nő is bőrig ázott. Rengeteg esővíz folyt róluk a mészko padlóra, amely elsötétedett, ahol beszívta azt.

Krait feszülten, jobbra-balra fordítva a fegyvert és felkészülve minden apró mozgásra, átment a konyhába, amely egybenyílt egy újabb szobával. Még több mésző és víz.

Az étkezőben sem voltak bútorok, fehér padlószőnyeg viszont igen. Krait azonnal észrevette, hogy piszkos.

A pároska kettőt lépett befelé az ebédlőbe, majd jó erősen beletörölték a lábukat a szőnyegbe. Krait nem értette, miért volt muszáj ennyire durván összepiszkolniuk ezt a finom gyapjút.

Mire egy boltív alatt átért az ugyanolyan padlószőnyeggel borított másik nappaliba, rájött, hogy azért, mert így nem hagynak olyan feltűnő nyomokat. A víz önmagában nem látszott a szőnyegen, így többé nem tudta követni, merre mentek.

Jobbra, egy újabb boltíven túl volt az előszoba. Utána újabb szobák sorakoztak. Lépcső is vezetett az emeletre.

Balra, a nappali északi oldalán, kétszárnyú ajtó nyílt valahova.

Krait biztos volt benne, hogy a zsákmány az emeletre menekült. De nehezere esett volna otthagyni a felfedezetlen területet, így aztán kinyitotta az ajtó egyik szárnyát. Fegyverét előreszegezve a könyvtárszobába lépett be, amelyből a könyvek és a behatolók egyaránt hiányoztak.

Kiment az előszobába. Vízcseppek csillogtak a parkettán, de túl messze voltak egymástól ahhoz, hogy követhető nyomvonalat alkossanak.

Az egyik ajtó házi konditerembe nyílt, amelybe minden szükséges gép befért volna. Most nem volt benne egy sem, de három falat teljes egészében tükör borított.

Ekkora tükröző felületet Krait nem tudott csak úgy otthagyni.

A minden képet megfordító tükrök mintha ablakok lettek volna egy másik világra, ahol minden ismerősnek tűnt, de amely valójában mélységesen különbözött a miénktől.

Talán ami itt gonosznak számít, az a túloldalon jó* Az igazság ott hazugság és a jövő megelőzi a múltat.

De ezek a tükrök jobban felizgatták, mint korábban bármelyik másik, hiszen egymásban tükröződve nem egy, hanem számtalan másik világot fedtek fel, amelyek mindegyike benne volt a többiben, és mindegyik a tökéletes hatalmat ígérte, amelyre úgy vágyott, de amelyre a tükörnek ezen az oldalán nem tehetett szert.

Számtalan Krait állt előtte, mind a saját Glockjávaf, és nem is tükörképeknek tűntek, hanem másolatoknak, akik a saját dimenziójukban valamennyien saját tudattal rendelkeznek. Légióvá vált, érezte a sokaság

erejét, a falka vadságát, a raj kegyetlenségét, és a lelke szárnyalt, elméje pedig beleborzongott az érzésbe.

Aztán egy pillanat alatt le is lombozódott, amikor a tudatára ébredt annak, hogy néz ki. Ruhái eláztak, egyáltalán nem látszott már rajtuk, milyen minőségi darabok. Nedves haja a fejére tapadt.

Akárki összetéveszthette volna egy hajléktalannal. Megalázta magát ezzel a külsővel.

Ez az érzés eszébe juttatta a szállodában érzett zavart, amikor Carrier átverte a szobacserével.

Minden egyes Krait egyszerre szólalt meg, de mindegyiknek a hangját csak a saját világában lehetett hallani, így a mi világunkban is csak egyetlen Krait hangja hallatszott, míg a többiek némán mozgatták a szájukat:

- Már megint.

Krait visszalépett az előszobába.

Nem ment fel az emeletre. Nem érdekelte, mi van ott. A kőműves meg a ribanc nincsen, és nem is volt soha.

Elmenekültek, amint felgyulladtak a lámpák.

A bejárati ajtó nem volt bezárva. Persze. Hogy is zárhatták volna be kívülről.

Kinyitotta az ajtót, amin bevert az eső. Be sem csukta maga mögött, úgy sétált ki az utcára.

Az Explorer eltűnt.

A szél még erősebben fújt, mint korábban. Az esőcseppek megcsípték az arcát.

Bár az ég már elcsendesedett, fénylő kard szelte át az éjszakát, és Krait összerándult. Azt hitte, eltalálják.

A biciklire nézett. Aztán az ELADÓ táblára.

Zsebéből elővette a két töltényt. Túl szép volt ez a plusz részlet. Ezeket a golyókat nem leejtették a járdára, hanem *odatették*. Visszatette őket a zsebébe. Jól fognak még jönni. Visszament a forduló közepére. A sötétkép Chevrolet ott állt, ahol hagyta. Körbejárta a kocsit, és miután meggyőződött róla, hogy az abroncsok sértetlenek, beült a kormány mögé, és kizárta a vihart. A motor elsőre beindult. Pedig arra számított, hogy nem fog. A műszerfal kivilágosodott, de nem annyira, mint eddig. Carrier szétlőtte a fedélzeti számítógép kijelzőjét.

Krait SMS-ben elmagyarázhatta volna a helyzetet, és a technikus csapat lenyomozhatta volna az Explorert, hogy eligazítsa őt, de hiábavaló lett volna. Carrier nyilvánvalóan csak a közelből menekül el a terepjárával.

Perceken belül otthagyja, és átszáll egy olyan járműbe, amelyet éppen talál.

Ez nem azt jelenti, hogy Krait kudarcot vallott. Még csak most kezdte el. Egy alacsonyabb rendű ember már megadta volna magát az érzelmeinek, a dühnek, a kétségbeesésnek vagy a félelemnek. Krait egyiket sem engedélyezte magának. Máris túltette magát a megaláztatáson, amit akkor érzett, amikor rájött, mi történt. A *megaláztatás* nem is volt jó szó. Inkább csak enyhe bosszúság.

Megkerülte a fát, és kihajtott a zsákutcából.

Valójában a *bosszúság* is túl erős kifejezés volt arra, amit a felismerés pillanatában érzett az edzőteremben. Inkább csak zavart lett egy kissé. Zavarba jött a gondolattól, hogy hagyta magát félrevezetni két elejtett tölténnyel.

Az érett személyiség minden helyzetnek a pozitív oldalát keresi, tökéletesen negatív tapasztalat ugyanis nem létezik. A legújabb események arra készítették, hogy átgondolja, mit tanulhat az elmúlt kilenc óra történéseiből. A tanulás pedig mindig jót tesz.

Miközben jobbra fordult a T-elágazásban, és leereszkedett a gerincről, úgy határozott, hogy a *zavar* sem a megfelelő kifejezés annak az érzésnek a leírására.

Csalódott volt. Igen, ezt a szót kereste. Nem magában csalódott, hanem a világmindenségben, amely ma időről időre úgy szervezte energiáit, hogy keresztbe tegyen neki.

Ahhoz, hogy mindebből leszűrjön valamit, szüksége volt egy nyugodt helyre, ahol lazíthat. A kocsmákat, büféket, kávézókat sosem szerette. Az otthon nyugalma kedvelte, és ehhez bármilyen otthon megfelelt neki, amely elég tiszta volt az elvárásaihoz.

Huszonkilenc

Miután tájékoztatta Timet Hitch Lombard hívásáról, Pete Santo két órát szunyókált, majd folytatta az on-line kutatást a bérgyilkos valódi személyazonossága után.

A szegénylős Zoey nem ugrott fel az ágyra, hogy a lábnál aludjon, hanem maradt a saját fekhelyénél a sarokban. Pete már ebből is sejthette, hogy nem lesz könnyű az álma. Talán az alvást megelőzően végbemegy valami finom változás az emberi biokémiában, amelyet a kutyák a miénknél sok

ezerszer erősebb szaglással érzékelnek. Vagy talán Zoey bírt látnoki képességekkel.

Pete félig hátradőlt a párnáira, és szolongatta a kutyát.

- Na gyere! Gyere fel!

Zoey felemelte a fejét. Értelmes barna szeme mintha hitetlenkedve méregette volna Pete-et. Vagy inkább sajnálkozva.

- Jaj, nem lesz rémálmom, megígérem! Hazudott már neked apu? Csak hunyok egyet!

Zoey mellső lábai közé hajtotta a fejét, hogy nagy, lelógó felső ajka szétterült a mancsain, és lehunyta a szemét.

- A lábam különösen jó szagú ma éjjel - próbálkozott Pete. - Imádnád.

A kutya felvonta az egyik szemöldökét, de a szemét nem nyitotta ki. Megnyalta a száját. Visszaengedte a szemöldökét. Ásított. Aztán sóhajtott. Meghívás elutasítva.

Pete ismerte ezt a gesztust. Visszasóhajtott, és leoltotta a lámpát.

Azonnal elaludt. Ahogy mindig. Az elalvás sosem volt probléma. Annál többet szenvedett azzal, hogy utána ne ébredjen fel.

Persze álmodott. A kutyák ezt jobban tudják.

Madarak pusztultak el röptükben és zuhantak a földre, levágott csecsemőfejek énekeltek valami édesbús dallamot, miközben egy nő tövestül kitépte a haját,

hogy azt ajánlja fel valakinek, mert semmi más nem volt, amit odaadhatott volna.

2:48-kor riadt fel, és azonnal felkapcsolta a lámpát, mert muszáj volt fényhez jutnia.

Zoey szomorú arccal figyelte a sarokból. Pete lezuhanyozott, felöltözött és főzött egy kanna olyan méregerős kávét, hogy már-már a főzöt is szétmarta.

3 óra 22-kor az asztalánál ült, fürkészte az internetet, itta a tintafekete főzetet, és anyukája csokis-diós sütijét eszegette.

Az anyukája rettenetesen főzött, és még annál is rosszabbul sütött. Az íze még csak elment a sütinek, de majd a foga tört belé, olyan kemény volt. Azért; megette. Anyukája, büszkén nem létező konyhaművészetére, egy egész tálcával hozott neki. Csak nem dobhatta ki. Mégiscsak az anyja sütötte. Most, hogy elmúlt az álomveszély, Zoey odasündör-gött hozzá, a lábára heveredett, és ott aludt tovább. A sütiből nem kért. Tényleg okos kutya volt. Hitch Lombard hívásának nyilvánvalóan az volt az oka, hogy Pete Kravet neveit próbálta összevetni a nyilvántartásban szereplő rendőrökével. Ezúttal tehát távol tartotta magát a rendőrség

adatbázisaitól, amelyekben megszólal a riasztó, ha ezeket a neveket beírja, és könnyen bajba keverheti.

Minden névre ráguglizni, és a találatokat összefésülni viszont kemény feladat volt. Róbert Krane-nek például rengeteg embert hívtak.

Valamilyen kulcsszavakat kellett a nevekhez csatolnia. Figyelembe véve, hogy Krane, és a többi személyazonosság nagy része, ha hamis is volt, kaliforniai jogosítványhoz kötődött, Pete beírta, *hogy Kalifornia*. Tim elég szűkmarkúan bánt az információval, de hát, ha bármilyen adatot kiad arról a nőről, valószínűleg még nagyobb bajba sodorja. *Papagáj, bögre, pudín-gospite ...* ezekkel a szavakkal nem sokra ment volna. Akárki is volt a soknevű ember, logikusan arra lehetett következtetni, hogy így vagy úgy, de köze van a rendőrséghez. Ezért aztán Pete a *rendőrség* szót is hozzáadta a listához, majd elindította a keresést. Néhány névvel később, 4 óra 7 perckor kapcsolatot talált a hírhedt „tejszínes-cukros” gyilkosságokkal Negyvennyolc óra erejéig egy San Franciscó-i férfi, bizony Roy Kutter került a rendőrség látókörébe, amely kifejezés a *gyanúsított* elnevezés politikailag korrekt, mindenfajta hangsúlytól mentes pótléka. A mosolygó férfi névkészletében is ott szerepelt Roy Lee Kutter. Ahogy Pete egyre jobban beleásta magát a „tejszínes-cukros” gyilkosságok ügyébe, éles érzékei jeleztek. Nem volt szüksége egy kutya szimatára ahhoz, hogy érezze, valami bűzlik. Kopóvére vadászni hívta, és ő boldogan munkához látott, aprólékosan szemügyre véve minden hírt és fényképet.

4:38-kor egyszer csak megszakadt az internetkapcsolat.

A szolgáltatója megbízható volt. Az ilyen szüneteknek általában hamar vége szakadt.

Várakozás gyanánt kiment könnyíteni magán, majd a konyhában feltöltötte a kávésbögréjét.

A főzőtől elfordulva észrevette, hogy Zoey utána jött.

A kutya felemelt feje és aggodalmas tekintete arra utalt, hogy szeretne kimenni a hátsó kertbe. A farkát azonban nem csóválta, pedig ez mindig szerves része volt nála a pisilésre kéredzkedésnek. Letette a bögrét, és hozott a fürdőszobából egy törölközőt, hogy azzal szárítgassa meg a kutyát, ha majd bejött az esőről. Kinyitotta a hátsó ajtót.

- Na, gyerünk, kislány, irtsd a füvet.

A kutya megállt a küszöbön, és csak bámult kifelé a kertbe.

- Zoey!

Zoey felemelte a fülét. Kitágult orrlyukai a levegőt szimatolták.

A villámlás és mennydörgés már abbamaradt, és különben sem félt tőle. Az esőt a legtöbb retrieverhez hasonlóan imádta - de nem most.

- Prérifarkas?

A kutya elhátrált az ajtóból.

- Mosómedve?

Felkapcsolta a külső lámpát, és kilépett a tornácra. Semmi különösét nem látott, és hallani is csak az esőt hallotta. Mikor visszament, Zoeyt az elülső ajtónál találta. Azt is kinyitotta neki, de a kutya megint megállt a küszöbön, és nem volt hajlandó kimenni.

Mély torokhangot hallatott. Már szinte morgás volt. Zoey sohasem morgott.

Megszólalt a telefon. Hajnali 4 óra 46-kor, Zoey fülét-farkát magasra emelve vágtatott át a nappaliba. Pete követte.

Újra csörgött a telefon. Csak állt és nézte. Rejtett számról hívták.

A negyedik csörgésre bement a hálósobába. Fegyveröve és szolgálati pisztolya a szekrény polcán hevert. Volt ott egy tártáska is, két teli tárral. Ahogy felöltötte az övet, elhallgatott a telefon. Visszament a dolgozósobába, és leült az asztalhoz.

Zoey nem akart visszamászni a lábához, ahol pedig az imént még olyan jól érezte magát. Megállt az asztal mellett, és feszülten nézte őt. Mintha megint rémálom közeledtét érezné. Az internetkapcsolat még mindig nem állt helyre.

Pete kikapcsolta a számítógépet. Néhány pillanatig a „tejszínes-cukros” gyilkosságokon töprengett.

Ismét megszólalt a telefon.

Tárcája és igazolványa az asztalon feküdt. Eltette őket a farzsebébe. A szekrényből elővett egy kapucnis szélzsekit, és belebújt. Zoey követte a konyhába, ahol Pete összeszedte a kulcsait.

A telefon abbahagyta a csörgést.

-Öltözz! - mondta már a garázsban Zoeynek, aki erre azonnal odajött, hogy feltehesse rá a nyakörvet. Rácsatolta a póráz is. Kinyitotta a Mercury Mountaineer hátsó ajtaját, amin a kutya azonnal beugrott. Bezárta a garázs és a ház összes ajtaját, de a lámpákat nem kapcsolta le.

Mindezt egyre gyorsabban és gyorsabban mozogva végezte. Mostanra felvette az utazósebességet. Talán elég fürge lesz majd.

Harminc

A dél felé battyogó távolsági busz valami bioüzem-anyag szagát permetezte szét az esős éjszakában. Ebben a hónapban talán valamilyen etanolkeverékkel, mógyoróolajjal, gyorséttermek újrahasznosított zsírával, esetleg valamilyen génkezelt, mutáns szójabab kivonatával ment.

Tim megelőzte a behemótot, majd ötuteányi száguldás után leparkolt egy étterem előtt, és kiszállt az Explorerből, ezúttal talán örökre.

Három buszmegálló előtt is elhajtott. Most Lindával két háztömbnyit rohantak vissza északra, hogy elérjék új, illatozó járművüket.

A szél beverte az esőt a fedett megállóba, és egyenesen az arcukba csapta.

Így hajnal felé újra felerősödött a forgalom. Az autók gumija jegesen surrogott a nedves aszfalton, mintha szánkók suhannának a hó kérges tetején.

Felszálltak a buszra, megkérdezték, elmegy-e Dana Pointig, majd ahogy a sofőr bólintott és indított, lehuppantak az ülésre.

Ez volt az egyik első busz, és alig néhányan utaztak rajta, leginkább munkába igyekvő nők. Miután hoztak magukkal esernyőt, az összes utas száraz volt. Egyesek szánakozva, mások gúnyos kis mosollyal méregették Timet és Lindát. Linda hátravezette Timet, jó messze a többi utastól, hogy ne hallja őket senki.

- Ez most mi volt? - kérdezte.

- Micsoda mi volt?

- Nem tudtunk volna közelebb leparkolni a buszmegállóhoz?

- Nem.

- Mert nem szeretnéd, ha rájönne, hogy busszal mentünk tovább?

- Nem szeretném, ha azonnal rájönne. Előbb-utóbb úgyis kitalálja.

Dana Pointban lakott Linda barátnője, Teresa, de épp most utazott el egy hétre New Yorkba a barátnőihez, így egy kis ideig nála szándékoztak megszállni.

- Miért, szerinted a buszt is tudják követni? És kikérdezik a sofőrt?

- Szerintem igen.

- De nem fog ránk emlékezni - vélekedett Linda.

- Nézz már ránk. Mint két ázott macska.

- Persze, hát esik.

- Emlékezni fog.

-De miután leszállunk, nem tudja, hogy hova megyünk. Utána akárhol is lehetünk Dana Pointban.

- Hát esetleg a pattanásosok hozzáférnek a telefonszolgáltatók számítógépeihez is. Mikor hívtad utoljára Teresát?

Linda elkomorult.

- Ó. Meg tudják nézni, milyen Dana Point-i számokat hívtam.

- Meg bizony.

- És abból kinyomozzák a címet.

- Ki. És legközelebb nem rázzuk át ilyen könnyen Kravetet, ha a közelünkbe jut.

- Nekem eddig sem tűnt könnyűnek.

-Nem is volt. Úgyhogy jobb, ha nem engedjük a közelünkbe, míg fel nem készültünk.

- Miért, fel tudunk készülni? -Nem tudom.

- Fogalmam sincs, hogy lehetne rá felkészülni. Tim nem felelt. Egy darabig csöndben ücsörögtek.

-Még mindig nem tudom, mit csinálhattam - szólalt meg aztán Linda. - Töröm a fejem, de nem értem.

- Nem azért van, mert csináltál valamit.

- Azért nem lehet.

- Hanem mert tudsz valamit - mondta Tim. Linda zöld szeme újra működésbe lendült, próbálta felnyitni Timet, mint egy konzervdobozt

- Olyasmit, amivel ártani lehetne valami fejесnek -magyarázta Tim.

- Évek óta mást sem csináltam, csak a rémregényeimet írtam. Nem tudok én senkiről semmit.

- Vagy legalábbis nem tudsz róla, hogy tudnál.

-Az biztos.

- De láthattál vagy hallhattál valamit. Ami akkor nem is tűnt fontosnak.

-Mikor? Tim vállat vont.

- Mit tudom én, múlt hónapban. Vagy tavaly. Vagy akármikor.

- Hát ennyit elég nehéz lesz újragondolni.

- Ne is gondold. Ha akkor jelentéktelennek tűnt, most is annak fog tűnni.

- Olyanért akarnak megölni, ami annyira jelentéktelen, hogy nem is emlékszem rá?

- Nem jelentéktelen. Csak neked tűnik annak, nekik nagyon fontos. Majdnem biztos vagyok benne, hogy erről lesz szó. Azóta ezen agyalok, hogy elrohantunk a szállodából.

- Azóta agyalsz valamin, hogy találkoztunk.

- Azt mondtad, ekkora fejben, mint az enyém, csak van elég agy. Fázol?

- Nagyon. De nem azért, mert vizes vagyok. Szorul a hurok, igaz?
- Hát - válaszolta Tim -, akármilyen szoros a csomó, a kötelet mindig el lehet vágni.
- De ha nagyon nagy dologról van szó, akkor lehet, hogy nincs is kiút.
- Az mindig van. Csak elég gyakran nem kellemes. Linda halkan felkuncogott.

Megint inkább hallgattak.

Tim ökölbe szorítva tartotta a kezét az ölében, Linda pedig egy idő után a bal kezét a jobb öklére tette. Tim szétnyitotta a tenyerét, megfordította, és megfogta a nő kezét.

A busz időnként megállt, és ilyenkor többen szálltak fel, mint le. De egyikük sem úgy nézett ki, mintha gyilkolni akarna.

Harmincegy

Pete Santo a Mercuiy Mountaineer volánja mögött gubbasztott, egysaroknyira a házatól.

Amikor kikapcsolta a fényszórót és leállította a motort, Zoey a csomagtérből előremászott az anyósülésre. Most együtt nézték az utcát. Pete időnként megvakargatta a kutya nyakát vagy fülét.

A legközelebbi utcalámpa is messze volt ahhoz, hogy megvilágítsa a terepjárót. A mellette álló mandulafenyő ágai még napkelte után is árnyékba borították volna egy ideig.

Pete még egy órája sem gondolta volna, hogy valaha meg kell figyelnie a saját otthonát. Ez még úgy is elég paranoiás dolognak tűnt, hogy hivatásszerűen foglalkozott az erőszakkal.

Arra számított, hogy még jóval hajnal előtt társaságot kap, de már tíz perccel az után megjelentek, hogy elfoglalta helyét a fa alatt.

A Chevrolet Suburban pontosan a ház előtt állt meg, egy utcai lámpa alatt, ellenkező irányba nézve, mint az utcában parkoló többi autó. A látogatóknak nyilvánvalóan nem volt szükségük diszkrécióra.

Három ember szállt ki a Suburbanból. A távolság és az esőkabátjuk ellenére is elég jellegzetes látványt nyújtottak. Ahogy közelebb értek a házhoz, eltűntek Pete látóteréből, de úgy tippelt, hogy a hátsó udvarba tartanak.

Akármilyen igazolványuk is van ezeknek, biztos üti az övét, legyen az FBI, a Nemzetbiztonsági Hivatal, vagy akármelyik másik titkosszolgálat igazolványa.

Lelki füleivel hallotta, hogy otthon megszólal a csengő. Valószínűleg az igazolványuk pont ugyanolyan hamis, mint Kravet jogosítványai. Ha Pete otthon marad Zoeyyal, úgy kellett volna szembenéznie ezekkel az emberekkel, mintha azok volnának, akiknek mondják magukat. Mert lehet, hogy azok is. De akárkik is voltak, egyértelmű üzenettel jöttek: szállj le a mosolygó, soknevű emberről. És a „tejszínes-cukros” gyilkosságokról is. Azt mondanák, hogy egy nagyon kényes szövetségi nyomozásba piszkált bele. Vagy nemzetbiztonsági ügybe. De mindenképpen olyasmibe, ami nem egy sima rendőr hatáskörébe tartozik. Röviden, ha otthon marad, ez a banda komolyan akadályozta volna abban, hogy segítsen Timnek és Lindának.

Valamikor most csöngetnek be újra, és vitatják meg, hogy mi legyen a következő lépés.

Zoey idegesen lihegni kezdett.

- Jól van - nyugtatgatta Pete. - Jó kutya.

Nem hitte, hogy harmadszor is becsöngetnek.

Elmúlt egy perc. Kettő. Három.

Nem olyan srácok voltak ezek, akik leülnek a tornácon a hintaszékekbe, és baseballról traccsolnak, amíg várják, hogy Pete hazaérjen. Bementek a házba. Akármit mondtak volna magukról, biztosan nem azok voltak. Lehet, hogy elkobozzák a merevlemezét, megnézni, mivel foglalkozott még, mielőtt elkezdett Kravetre vadászni. Esetleg drogot rejtenek el ott, ahol ő sem találja meg. Aztán később, ha irányítani akarják, csak házkutatást tartanak, és lefoglálnak annyi kokaint, hogy már dílernek számítsen. - Jól van. Jó kis kutya.

Beindította a Mountaineert, megfordult, és a fényszórót bekapcsolva elhajtott.

Az eső úgy sistergett az aszfalton, mint az olaj a serpenyőben.

Két sarokkal arrébb megszólalt a mobilja. Az óvatosság arra intette, hogy ne vegye fel. De azért kinyitotta a telefont, hátha Tim keresi. A kijelzőn Hitch Lombard neve állt, aki ezúttal biztosan nem az egészségi állapota felől akart érdeklődni.

Pete összecsukta a telefont. Zoey abbahagyta az aggodalmas lihegést, és kibámult az ablakon. Szeretett autókázni. Az ő számára egész jól alakult az éjszaka.

Lehet, hogy a behatólók a merevlemezzel együtt elviszik az anyja csokis-diós sütijét is. Pete még ebben a korban is hitt benne, hogy a jogos büntetés utoléri a bűnösöket.

Harminckettő

Krait megfelelő otthont keresett. Nem kellett neki luxus, vagy szép kilátás. Akármilyen szerény, de takaros házikó megfelelt. Sokan vannak, akik Los Angelesben dolgoznak, de sokkal szívesebben laknak a jóval barátságosabb Orange megyében. Közülük egyeseknek korán be kell érniük a városba, így már hajnali öt körül elindultak otthonról. Egy elbűvölő kis utcácskában elegánsan öltözött fiatal párra lett figyelmes. Széles esernyőjük alatt egy kicsi, de helyes háztól igyekeztek Lexusuk felé. Mindketten aktatáskát cipeltek. Láthatóan nem hagyták, hogy az eső elmossa lelkesedésüket már a dolgos munkanap elején. Amolyan irodai bérabszolgának tűntek, akik a sarkon lévő irodáról és céges részvényekről álmodnak. Habár nem állhatta az ilyenek materializmusát és kicsavarodott értékrendjét, Krait úgy döntött, most mégis részesíti őket abban a kegyben, hogy meglátogatja az otthonukat. Követte őket egy darabig. Amikor már biztos volt benne, hogy az autópályára tartanak, visszafordult, és leparkolt a házuk előtt.

Nem hagytak égve egy lámpát sem. Ahhoz túl fiatalok voltak, hogy kamasz gyerekeik lehessenek, kisgyereket pedig még az ő kapzsi fajtájuk sem hagyott volna otthon egyedül. Úgy tűnt tehát, hogy gyermektelenek, és ez viszont már tetszett Kraitnek.

Egyenesen az ajtóhoz sétált, és kinyitotta. Miután egy percre állt a sötét előszobában, és hallgatózott, de semmit nem hallott az eső dobolásán kívül, már tudta, hogy egyedül van. Azért szépen felkapcsolta a lámpákat, és átkutatta a házat. Valóban, gyerek sehol. A vendégszobában sem ágyaztak meg. Tehát nem alszik náluk senki más.

Krait meztelenre vetkőzött, és tönkrement ruháit a fürdőszobaszekrényben talált szemeteszsákba tette. Olyan forró vízzel zuhanyozott le, amilyet még épp el bírt viselni, és bár előzőleg úgy ítélte, hogy a szappan nem felel meg az elvárásainak, mégis felfrissült tőle. Borotválkoznia nem kellett. Elektrolízis segítségével végleg eltávolítottatta

a szakállát. Az ember semmitől nem tűnhet olyan ápolatlannak és mocskosnak, mint a borostától. A szekrényből kiválasztott egy kasmír férfi fürdőköpenyt. Illett rá a méret.

A házban citromos légfrissítő illata terjengett, de Krait nem érzett semmilyen kellemetlen szagot, amit el akartak volna fedni vele. Minden megfelelően tiszta és rendes volt. Mezítláb is elegánsan fogta a ruháit tartalmazó nejlonzsákot, a Glockot, a zárnyitó pisztolyt, meg többi holmiját, és a konyhába vitte. A Glock és a mobilja kivételével mindent a sarokasztalra pakolt. A géppisztolyt az egyik székre helyezte, hogy a keze ügyében legyen. A reggelizőasztalnál ülve SMS-t írt, amelyben új ruházatot kért, beleértve a cipőt is. A méretét és az ízlését ismerték.

Új kocsit, ép térképpel nem igényelt. Carrier nem fogja még egyszer megkockáztatni, hogy így a nyomára bukkanjon. Lekérte viszont annak a helynek az adatait, ahol az Explorer legutóbb állt öt percnél hosszabb ideig. Ezután begyűjtötte a felbontatlan leveleket a sarokasztalról, és nekiállt átböngészni őket, információt gyűjtve házigazdáiról. Bethany és James Valdorado volt a nevük. Mindketten egy befektetési tanácsadó cégnél, a Leeward Capitalnél dolgoztak. Lexusukat részletre vették, elegendő pénz volt a bankszámlájukon, és az *O* magazint járatták. Kaptak egy képeslapot a barátaiktól, Juditól és Frankie-től, akik éppen Franciaországban jártak. Kra-itnek nem tetszett a lapból áradó kulturális érzéketlenség, de Judi és Frankié épp nem volt elérhető a számára. Mire végigolvasta a postát, elfogta a forró csokoládé utáni vágy. Minden szükséges hozzávalót megtalált, ráadásul a kakaó különösen jó minőségű volt.

Ez felséges lesz. Egyre mélyebb nyugalmat érzett. Kellett ez a kis pihenő, hogy gondolkodni tudjon. Bethany és Jim kenyérpirítója akár muffin vagy gofri sütésére is alkalmas volt, de Krait nem tudott ellenállni a fahéjas-mazsolás kenyérnek, amit talált. Elővette a hűtőből a vaját, és a konyhapultra tette, hogy megpuhuljon.

Amikor megérezte a fahéjas-mazsolás pirítás ínycsiklandó illatát, egy lábosba friss tejet töltött, és felrakta a gáztűzhelyre melegedni.

Otthon. Ebben a kalanddal és tapasztalattal teli világban mindenhol jó, de a legjobb mégiscsak otthon. Egészen felderítette az otthon érzete, és épp rágyújtott egy vidám kis dalocskára, amikor megszólalt mögötte egy női hang:

-Jaj, bocsánat, nem tudtam, hogy a gyerekeknek vendégük van!

Krait még mindig mosolyogva, de már nem dudorászva megfordult.

A jövevény hatvan év körüli, csinos asszony volt, haja olyan fehér és puha, akár a galamb szárnya. Szeme enciánkéken ragyogott. Bő fekete nadrágot, és szeme színéhez illő, a nadrágjába tűrt kék selyemblúzt viselt. A szabónál készült, tökéletes élű nadrágon egyetlen rojtocska sem volt. Az esernyőjét nyilván a tornácon hagyta, és a saját kulcsával jött be. Mosolya kevésbé volt természetes, mint Kraité, de éppolyan rokonszenves.

- Cynthia Norwood vagyok.

- Bethany édesanyja! - mondta Krait, és látta, hogy jól tippelt. - Micsoda öröm! Sokat hallottam már önről. A nevem Romulus Kudrow, és most eléggé zavarban vagyok. Ön úgy néz ki, mintha most lépett volna ki egy divatlapból, én meg itt állok egy szál semmiben - rángatta meg a fürdőköpenyt. - Most biztos azt gondolja, „úristen, miféle vadállatot engedtek be Bethanyék az otthonukba!"

-Jaj, nem, dehogyis! - sietett megnyugtatni Cynthia. - Én kérek elnézést, amiért így rátörtem önre!

-Ön képtelen rátörni valakire, Mrs. Norwood. Olyan könnyű léptekkel jött, mint egy balerina.

-Tudtam, hogy a gyerekek ma nagyon rohantak munkába menet, és megnéztem, nem hagyták-e égve a villanyt.

- Gondolom, nem először történt volna. -Inkább úgy századszor. Képzelem, micsoda villanyszámlájuk lenne, ha nem itt lakták szemben!

- Nagy rajtuk a nyomás a munkájuk miatt - mondta Krait. - Annyi minden kavarog a fejükben. Nem is értem, hogy bírják.

- Nagyon aggódom értük. Az a sok munka!

- De hát szeretik. Imádják a kihívásokat.

- Igen, úgy néz ki - bólogatott az asszony.

- Az pedig áldás, ha valaki azt csinálhatja, amit szeret. Olyan sokan vesztegetik el az életüket olyan munkára, amit nem szeretnek, és az valami borzasztó.

Elkészült a pirítós.

-Jaj, nem akartam reggelizés közben zavarni! -mondta Cynthia.

- Nem hiszem, drága, hogy a fahéjas-mazsolás pirítós és a forró csoki reggelinek számítana. Egy táplálkozás-szakértő jól az orromra koppintana érte. Velem tart?

-Jaj, nem lehet.

- Még a nap sem kelt fel. Kizárt, hogy ma már evett. -Nem, nem is, de...

-Nem fogom kihagyni az alkalmat, hogy meghallgassam, miket rosszkodott össze Bethany kislánykorában. Jimmel annyi sztorit tudnak

az én marhaságaimról, hogy muszáj lesz most már viszonznom valamivel!

- Hát ebben az időben jól esne egy csésze forró csokoládé, de...

-Kérem szépen, tartson velem - mutatott egy székre Krait. - Üljön le, beszélgessünk egy kicsit!

- Készítse el a csokoládét, addig én megvajazom a piritóst - adta be a derekát Cynthia.

Ha megkerüli az asztalt, észreveszi a géppisztolyt a széken.

- Nem, nem, üljön csak le! Éjjel estem be, és már így is olyan rendesek voltak. Mindig rendesek. De most már nem tudnék a tükörbe nézni, ha Bethany anyukájával csináltatnám meg a reggelimet. Gyerünk, leülni. Ragaszkodom hozzá!

Cynthia leült a felajánlott székre.

- Úgy örülök, hogy Bethanynek nevezi. Senki nem hívja a teljes nevén.

- Pedig milyen gyönyörű név - mondta Krait, miközben alátéteket és szalvétákat vett elő egy fiókból.

- Az bizony. Malcolmmal annyit gondolkoztunk a nevén. Elvetettünk vagy ezret.

- Mondtam is neki, hogy a *Betfi* úgy hangzik, mint a *szesz*.

- Szerinte olyan komoly üzletasszonyos.

- Vagy mint a *kecmec*. Cynthia nevetett.

-Milyen vicces ember maga, Mr. Kudrow!

-Kérem, hívjon Romulusnak vagy Rommynak. Csak az anyám szólít Mr. Kudrow-nak. Cynthia újra elnevette magát.

- Jaj, úgy örülök, hogy itt van! Ráfér a gyerekekre egy kis móka.

- Jim régebben sokat viccelődött.

- De jó, hogy Jimnek hívja!

- Azt a nagyképű *Jamest* hagyja csak az üzletembereknek - mondta Krait.

- Én ismertem már akkor, amikor csak simán Jim volt, hát nekem mindig is Jim marad.

- Akkor boldogulunk legjobban az életben, ha nem felejtjük, honnan jöttünk, és nem bonyolítjuk túl a dolgokat - felelte Cynthia.

- Hát nekem fogalmam sincs, honnan jöttem. De abban igaza van, hogy legjobb az egyszerűség. Szeretem az egyszerűséget. És ezt a házikót is. Egész otthon érzem magam itt.

- Igen, nagyon aranyos.

- Az otthon nagyon fontos nekem, Mrs. Norwood.

- Az ön otthona hol van, Rommy?

- Az otthon - felelte Krait - ott van, ahol be kell engedjék az embert, ha bekopog.

Harminchárom

A busz eső áztatta ablakain át úgy tűnt, olvad a világ; mintha az ember és a természet műve lassan eltűnne egy lefolyóban az univerzum alján, örök űrt hagyva maga után, és a benne haladó buszt, míg végül szétfolyik majd az is.

De Tim kezét fogva Linda leláncolta magát valamihez, ami nem olvad el.

Régóta nem kellett senkibe sem kapaszkodnia. De nem is mert.

Nem mintha, még régebb óta, nyújtotta volna neki valaki a kezét, főleg ilyen meggyőződéssel és eltökélten. Csak tíz órája ismerte Timet, de már úgy bízott benne, ahogy gyerekkora óta senkiben. Nem sokat tudott róla, de úgy érezte, jobban ismeri, mint bárki mást, hogy megértette a lényegét, felismerte a szívében élő lélek formáját, amely elméje iránytűje volt. Ugyanakkor a férfi rejtély is volt a számára. És bár egy része szeretett volna mindent megtudni róla, remélte, hogy bármilyen kapcsolat is alakul ki kettejük között, valami rejtélyes marad is benne mindig. Ahhoz, hogy megtegye érte, amit tett, kellett, hogy legyen benne valami mágikus, valami transzcendens.

Ha ezek után kiderülne, hogy nem Merlin, a mágus volt a mestere, hanem egy tanár, hogy a bátorsága nem abból fakad, hogy oroszlánok nevelték, hanem abból, hogy képregényeket olvasott gyerekkorában, akkor a jósága hirtelen ugyanolyan banálissá válna, mint a gonosz. Magát is meglepte ez a vágya a titok megtartására. Azt hitte, már legalább tizenhat éve kihalt belőle a romantika.

Amikor Dana Point első házaihoz értek, Tim megkérdezte: -Ki az a Molly?

Linda összerezte a meglepetéstől, és elképedve bámult rá.

- A szállodában beszéltél álmodban.
- Nem szoktam álmomban beszélni.
- Sosem aszol egyedül?
- Mindig egyedül alszom.

- Akkor honnan tudod?
- Mit mondtam?
- Csak ezt, hogy Molly. Meg hogy „ne”. Azt mondtad, „ne, ne”.
- Kutya volt. Az én kutyám. Olyan szép, és annyira drága.
- De történt vele valami. -Igen.
- Mikor volt ez?
- Akkor került hozzánk, amikor hatéves voltam. És tizenegy éves koromban vitték el. Tizennyolc éve, de még mindig fáj.
- De miért vitték el?
- Nem tarthattuk meg. Angelina nem bírta a kutyákat, és különben sem volt pénzünk kajára meg állatorvosra.
- Ki az az Angelina?

Linda kinézett a szétfolyó világra.

-Bizonyos értelemben ez a legrosszabb az egészben. Molly kutya volt. Nem értette. Imádott engem, én meg elküldtem magamtól, és nem tudtam neki megmagyarázni, mert csak egy kutya volt.

Tim várt. Sok más jó tulajdonsága mellett azt is tudta, mikor kell várni, ami ritka adomány volt.

- Nem tudtuk hol elhelyezni Mollyt. Gyönyörű volt, de nem mehetett sehová, mert ő nemcsak egy kutya volt, hanem a mi kutyánk.

A bánat nem örökké az ajtó fölött ülő holló. A bánat éles fogú ragadozó, amely visszavonul bár, de előjön, amint kimondjuk a nevét.

-Még mindig magam előtt látom, hogy nézett Molly, mikor elküldtem. Zavart volt. Félt. Könyörgött nekem. Nem fogadta be senki, ezért a menhelyre vitték.

- Valaki befogadta onnan.

- Azt sosem tudtam meg. -De biztos.

- Annyiszor elképzeltem, ahogy fekszik a ketrecben a többi szomorú kutya között, és nem érti, mit tett, amiért már nem szeretem..

Linda összekulcsolt kezükre nézett.

Valahogy gyengeségnek tűnt, hogy kapaszkodik valakibe, és Linda sohasem volt gyenge. Inkább lett volna halott, mert ebben a világban vadásznak a gyengékre, néha szórakozásból is. Ugyanakkor furcsa módon mégsem érezte ezt gyengeségnek. Inkább valami dac volt benne.

- Milyen magányos lehetett Molly - mondta. - És ha mégsem fogadták be... vajon rám gondolt, amikor beleszúrták a tűt?

- Nem, Linda. Nem. Nem szúrták belé.

- De, valószínűleg igen,

- És ha igen - mondta Tim akkor sem tudta, hogy ez mit jelent. Hogy mi jön utána.
- De tudta. A kutyák tudják. Nem akarok hazudni magamnak. Attól csak rosszabb lesz.
A légfékek felszisszentek, és a busz lassított.
- Ez volt a legrosszabb, ami valaha történt velem. Senki más nem várta el tőlem, hogy megmentsem, hiszen gyerek voltam. De szegény Mollynak nem. Őneki a legjobb barátja voltam, én voltam az egész világ. És cserbenhagytam.
- Nem hagytad cserben - vigasztalta Tim. - Szerintem inkább a világ hagyott cserben mindkettőtöket.

Több mint tíz év után Linda most először volt képes beszélni erről. Mostanra minden dühét beleölte a könyveibe. Most bármit képes lett volna elmondani.

A busz felcsapta a vizet az út szélén felgyűlt pocsolyából, ahogy beállt a megállóba. Nyíltak az ajtók, és ők leszálltak, ki az esőre. A szél követte a villámlást és dörgést keletre. Az esőcseppek függőlegesen hulltak, ezüstösen csillogtak a levegőben, hogy aztán hozzászürküljenek a föld mocskához. Közeledett a hajnal, amelyről Linda azt hitte, sosem látja többé.

Harmincnégy

- Izlik a forró csoki, Cynthia?
- Ilyen finomat talán még nem is ittam.
- Egy icipici vanília a titka.
- Milyen okos ötlet.
- Felvágjam önnek a pirítóst? - ajánlkozott Krait.
- Köszönöm, Rommy.
- Imádok tunkolni.
- Én is.
- *Jamesnek* persze biztosan nem tetszene.
- Hát majd nem mondjuk el neki.

A konyhaasztal két átellenes sarkánál ültek. Kavargatták a forró csokoládét, és beszívták a bögréjükből felszálló pompás illatot.

- Szokatlan név ez a Romulus.
- Igen, még nekem is az. Tudja, a legenda szerint Romulus alapította Rómát.
- Hát akkor nehéz lehet megfelelni ennek a névnek. -Romulust és az ikertestvérét, Remust magukra hagyták a születésük után. Egy nőstényfarkas szoptatta, és egy pásztor nevelte őket, aztán Romulus, miután megalapította Rómát, megölte Remust. -Jaj, de borzasztó!
- Hát, Cynthia, a világ már csak ilyen, nem igaz? Mármint nem a farkasos részre gondolok, hanem a többire. Az emberek borzalmasak tudnak lenni egymással. Én nagyon hálás vagyok a barátaimért.
- Hogy ismerkedett meg Bethanyvel és Jamesszel?
- Jimmel - emelte fel dorgálón az ujját Krait. Cynthia mosolyogva csóválta a fejét.
- Egész átmosta már az agyamat.
- Szóval közös barátokon keresztül ismerkedtünk meg. Ismeri Judit és Fránkie-t?
- Hát persze, imádom őket!
- Ki nem?
- Csodálatos pár. Krait vágyakozva felsóhajtott.
- Ha én ilyen szerelemre találnék, Cynthia, én ölni is tudnék érte.
- Rá fog találni, Rommy. Mindenkinek van egy párja.
- Gondolom, egy nap majd belém csap, mint a villám. Szeretném már látni azt a villámot, elhiheti.

Csöndben eszegettek.

Piszkosszürke reggel virradt az ablakban, és a kinti világgal összevetve a konyha még meghittebb zugnak tűnt, mint eddig.

- Tudta, hogy most Párizsban vannak? - kérdezte Krait.
 - Judiék imádják Párizst.
 - Mindenki imádjá Párizst. Úgy volt, hogy én is velük megyek, de hirtelen nagyon el lettem havazva munkával.
 - Ó, pedig biztos jól érezte volna magát velük.
 - Velük mindig jól érzem magam. Egyszer voltunk együtt Spanyolországban. Futottunk a bikák elől.
- Cynthia kék szeme tágra nyílt.
- Hogy Judi és Frankié futott a bikák elől? Mint Hemingwaynél?*
 - Hát Judi nem, de Frankié ragaszkodott hozzá. És tudja, milyen Frankié, ha a fejébe vesz valamit.
 - Ez most nagyon meglepett. De hát... végül is elég sportosak.

-Néha nagyon ki tudnak fárasztani - helyeselt Krait.

- De nem veszélyes a bikák előtt futni?

- Még mindig jobb futni, mint hogy ők rohanjanak át az emberen. Alig éreztem a lábam a végére.

- Hát én csak úgy megyek bika közelébe, ha bélszínként van a tányéromon.

- Jaj, ez nagyon jó! - simogatta meg Krait az asszony karját. - Olyan jó így elbeszélgetni, nem?

- Igen, pompás. De sosem gondoltam volna, hogy Judi és Frankié belemenne ilyen veszélyes dologba. Nem ilyenek szoktak lenni.

- Judi nem is. De Frankié nagyon szereti az ilyesmit. Néha aggódok is a fiúért.

Krait evett tovább, de Cynthia keze a falat pirítóssal megállt félúton a szája felé, mintha most jutott volna eszébe, hogy diétázik, és most étvágy és önmegtartóztatás közt örlődne.

- Ön volt már Párizsban, Cynthia?

Az asszony lassan visszatette a darab pirítóst a tányérra.

- Valami baj van? - kérdezte Krait.

-Csak... dolgom van. Elfelejtettem. Találkozóm van valakivel. Felállt volna, de Krait a kezére tette az övét.

- Nem hagyhat csak így itt, Cynthia.

- Olyan már az agyam, mint a szita. Egész elfelejtettem...

Krait kicsit szorosabban markolta a kezét.

- De hát mi rosszat mondtam?

- Hogy mi rosszat mondott?

- De hisz remeg, drága! Nem tud színlelni. Szóval mi rosszat mondtam?

- Időpontom van a fogorvoshoz.

- Ilyen korán reggel?

Cynthia zavartan nézett a faliórára. -Cynthia... Cindy... tényleg nagyon szeretném tudni, hogy mi rosszat mondtam.

Az asszony még mindig nem vette le a szemét az óráról.

- F... Frankié nem fiú.

- És persze Judi sem. Értem én. Csodás *leszbikus* pár. Nincs nekem ezzel semmi bajom. Sőt, én mellettük vagyok.

Megveregette Cynthia kezét, és elvette a tányérról a megmaradt pirítóst. Belemártotta a csokoládéba. Cynthia most a tányért bámulta meredten.

- Bántotta őket?

- Már hogy Bethanyt és Jimet? Jaj, kedves, dehogyis! Elmentek szépen pedálozni a prémiumért. Én csak utána jöttem be.

Elrágcsálta a darab pirítóst.

- Elmehtek? - kérdezte Cynthia.

- Hadd magyarázzam meg. A ruhám tönkrement az esőben. Most várok az újra. A rendőrségre nincs időm.

- Csak szépen hazamegyek.

- Cynthia, én sosem tudtam bízni másokban. -Nem hívom a rendőrséget. Csak néhány óra

múlva.

- Mit gondol, meddig bírja ki, hogy ne hívja őket? Az asszony most felemelte a fejét, és a szemébe nézett.

- Ameddig akarja. Csak hadd menjek haza.

- On nagyon kedves asszony, Cynthia.

- Én mindig csak... - elakadt a szava.

- Mit csinált mindig csak, drága?

-Mindig csak azt akartam, hogy mindenkinek jó legyen.

- Hát persze. Tudom én. És tudja, mit? Azt is elhiszem, hogy azt tenné, amit mond.

- Azt is fogom.

- Szépen hazamegy, és órákig csak üldögél.

- Igen, a szavamat adom rá.

Krait oldalra hajolt, és felvette a székről a géppisztolyt. -Jaj, kérem...

- Ne ítéljen elhamarkodottan, Cynthia.

Az asszony megint az órát nézte. Krait nem értette, mit akar tőle. Az idő nem segít senkinek.

- Jöjjön velem, kedves.

- Miért? Hova?

- Csak egy pár lépés. Na, jöjjön szépen.

Az asszony megpróbált felkelni, de nem volt ereje hozzá. Krait odalépett mellé, és a kezét nyújtotta.

- Hadd segítsek.

Cynthia nem húzódott vissza, hanem jó szorosan megmarkolta a kezét.

-Köszönöm.

- Csak ide megyünk a mosdóba. Rögtön a konyha mellett. Nincs messze.

-Nem...

- Mit nem, aranyos?

-Nem értem.

Krait felsegítette.

-Hát persze, hogy nem. Annyi sok érthetetlen dolog van, nem igaz?

Harmincöt

A könyvtár zömök téглаépülete keskeny, rácsos ablakaival inkább erődre emlékeztetett, mintha előrelátó könyvtárosok már felkészültek volna az egyre közelítő napra, amikor a könyveket meg kell majd védelmezni a barbár hordáktól.

Pete Santo nem sokkal hajnal előtt parkolt le a bejáratnál. Februárban egy zaklatott fiatalember - legalábbis így hivatkozott rá a média - bújt el itt éjszaka. A könyvtár épp akkor kapott negyvenezer dollárt új könyvek vásárlására, és az illető úgy döntött, a jövőben ebből az összegből fog úri módon élni. Egy becsületes média természetesen agyatlan drogusként beszélt volna róla, de azzal esetleg megalázzák szegény gyereket, és anti-szociális viselkedést váltanak ki belőle. Az úgynevezett zavart fiatalember tizenennyolc éves kora ellenére nem fogta fel, hogy a pénz csekkek formájában hever egy bankban. Nem bízott a bankokban, mert „ottan pénzvámpírok vannak, akik el akarják szívni az embernek a pénzét”. Ő a készpénzt szerette, és meg volt róla győződve, hogy akinek van annyi esze, mint neki -netán több - az hasonlóképpen gondolkodik. Miután átkutatott mindent, de csak kevéske készpénzt talált egy fémdobozban, úgy döntött, megvárja, hogy a könyvtáros reggel bejöjjön kinyitni. Majd akkor jól pisztolyt fog a fejéhez, és követeli tőle a negyvenezer dollárt. Legnagyobb meglepetésére azonban reggel ötökör három takarító érkezett, hogy rendbe tegyék a könyvtárat. Így hát rájuk fogta a pisztolyát, és a tárcájukat követelte tőlük.

Talán véghez is viszi a rablást, ha a takarítók nem veszik észre a tönkretett könyveket. Nagyon felháborodtak. A zavart fiatalember ugyanis, miután feladta a kutatást a negyvenezer után, azzal ütötte el az időt, hogy összeszedte azokat a könyveket, amelyek szerinte -címükből és borítójukból ítélve - téveszmékkel voltak teleírva, és elpusztította őket. A takarítóbrigád nem lánglelkű könyvimádókból állt. Azért háborodtak fel, mert a fiatalember, ahelyett, hogy széttépte vagy elégette volna a könyveket, rájuk vizelt, amit nekik kellett volna feltakarítani. Elterelték a

figyelmét, rárontottak, elvették a pisztolyát, és ronggyá verték a fiatalembert. Aztán értesítették a rendőrséget. Pete akkor szigorú, de nem teljesen őszinte kiselőadást tartott nekik arról, mennyire nem javallott az önbíráskodás.

Most a bezárt kocsiban hagyta Zoeyt, és a főbejárat fölötti tető menedékébe rohant. Fényt látott odabent, így jó hangosan bezörgetett az ajtón. Egy takarító jelent meg. Pete felmutatta az igazolványát, de a férfi meg sem nézte, csak beengedte.

- Nahát, Santo nyomozó! Mit keres itt? Mára nem pisált a könyvekre senki!

- Hallotta, hogy a srác pereli a könyvtárat? - kérdezte Pete.

- Szerintem kaszálni fog vele pár milliót.

- Akkor jövök én is könyvre hugyozni.

- Majd ha kivárta a sorát.

- Figyeljen, tudom, hogy nincs még nyitva a könyvtár, de használnom kell valamelyik számítógépet.

- Mér, a zsernyákoknak nincsen sajátjuk?

- Ez személyes ügy. A kapitányságon nem intézhetem, az otthoni gépem meg bedöglött.

- Hát nyilván nem az én engedélyem kell hozzá. Maguk zsaruk azt csinálnak, amit akarnak, nem?

- Nos, az alkotmányban nem pont így van leírva, de majdnem.

- Azt tudj a, hol vannak a gépek?

- Igen, emlékszem.

Az írástudatlanság ördöge is megkapta a maga helyét a szavak szentélyében. Két könyvespolcot áthelyeztek, hogy hat munkaállomást létesíthessenek a helyükön.

Pete leült, felment az internetre, és újra elmerült a „tejszínes-cukros” gyilkosságokban.

Harminchat

Cynthia Norwood fiatalos hatvanas hölgy volt, egészen addig, amíg a bikafutásra nem terelődött a szó. Akkor viszont mintha húsz évet öregedett volna egyetlen perc alatt.

Addig csillogó szeme tompa lett. Minden báj eltűnt az arcáról, amely elernyed, mintha drog hatása alatt állna. Lába elgyengült. Mozdítani sem tudta. Még Kraitre támaszkodva is inkább vánszorgott, mint járt.

-Miért megyünk a mosdóba? - kérdezte vékony, erőtlen hangon.

- Mert annak nincs ablaka.

-Nincs?

- Nincs bizony.

-De miért?

- Azt én nem tudom, kedves. Én tettem volna rá.

- Úgy értem, miért megyünk oda? Miért nem maradunk itt?

- Nem kér már enni, ugye?

- Én csak haza szeretnék menni.

- Tudom. Mondtam, hogy szeretem én is az otthont.

- Semmi szükség rá, hogy ezt tegye.

- Valakinek meg kell tenni, Cynthia.

- Én nem csináltam soha semmit.

- Tudom. Elég hiba. Nagy hiba.

Ahogy betaszigálta az asszonyt a mosdó ajtaján, érezte, hogy reszket.

- Ma be akartam vásárolni - mondta Cynthia.

- Hol szeret vásárolni?

- Szinte mindenhol.

- Én nem nagyon szeretek.

- Kellene egy új nyári ruha.

- Nagyon jó az ízlése.

- Szeretem a ruhákat.

- Álljon oda, kedves, a sarokba.

- Ez nem vall magára, Rommy.

- Tudja, sokkal inkább ez vall rám.

- Tudom, hogy maga jó.

- Abban, amit csinálok, nagyon is.

- Nem, én tudom, hogy a szíve mélyén jó ember. A szíve mélyén mindenki az. - A sarokban állt, háttal Kraitnek. -Kérem.

- Forduljon meg, drága, és nézzon rám.

- Félek - rebegte az asszony.

- Forduljon meg.

- Mit akar csinálni?

- Forduljon meg.

Cynthia megfordult. Ömlött a könnye.

- A háborút is elleneztem.

- Melyik háborút, kedves?
- Malcolm mindig mellette volt, de én ellene.
- Nagyon megváltozott, Cynthia.
- És... és adományozni is szoktam mindenfelére!
- Az előbb még olyan öregnek látszott, olyan szomorúnak és olyan öregnek.
- A sasok meg a bálnák megmentésére meg az afrikai éhezők megsegítésére is...
- Most meg esküszöm, egy ránc sincs az arcán. Olyan, mint egy gyerek.
- Istenem...
- Meglep, hogy ezt csak most kezdi el.
- Jaj, Istenem, Istenem...
- Ehhez már késő, drága.

Krait a hüvelykujjával félautomatára állította a pisztolyt, hiszen csak egy golyóra volt szüksége. Aztán az ajtóból homlokon lőtte az asszonyt.

A végén valóban gyermeknek látta, igaz, ennek is vége volt már.

Kilépett a mosdóból, és becsukta az ajtót.

Csinált még forró csokoládét, megpirított két szelet kenyeret, és leült az asztalhoz. Ugyanolyan finom volt minden, mint eddig, de a meghitt hangulatot nem tudta többé felidézni. A falióra szerint még egy órát és húsz percet kellett várnia a ruháira. Eddig csak sebtében nézett körül a házban, de most lesz ideje egy alaposabb kutatásra is.

Váratlanul egy férfihang szólalt meg az előszobából:

- Cynthia! - Aztán újra: - Cynthia!

Léptek közeledtek.

Harminchét

A most éppen New Yorkban vakációzó Teresa Mendez egy Dana Point-i ikerház egyik felében lakott. A pótkulcsot egy cédrusfa szék aljára erősített szám-záras dobozban tartotta a hátsó udvaron. Linda lépett be először a hátsó ajtón. Elővette reti-küljéből a pisztolyt, és a konyhaasztalra tette. Böröndjét és retiküljét a mosogatóba rakta, hogy lefolyjon róluk az esővíz.

Tim rosszkedvűen nézte a lába körül gyűlő tócsát.

- Olyan vagyok, mint a fekete lagúna szörnye.
- Hozok törülközőt - Linda az egyik fémvázasszék támlájára terítette a dzsekijét, kibújt a cipőjéből, és kiment.

Tim esetlennek érezte magát, és nagyobbban a szokásosnál, mintha szivacsaként megszívta volna magát esővízzel. Linda mezítláb, fürdőköpenyben tért vissza. Egy takarót, és néhány törülközőt hozott magával, amelyeket a konyhapultra tett. Félrehúzott egy harmonikaajtót, amely mögül mosógép és szárító bukkant elő.

- Dobd a ruháidat a szárítóba - mondta. - És csavard magadra a takarót.

Aztán fogta az egyik törülközőt, és elkezdte szárítgatni a bőrdíjét.

- Magamra hagynál? - érdeklődött Tim.

- Gondolod, annyira izgat a pucér hátsód?

- Miért ne izgathatna? Alig ismerlek.

- Fölmegek, lezuhanyozom.

- Mégiscsak van bennem méltóság.

- Azt rögtön észrevettem, közvetlenül a nagy fejed után. Meddig vagyunk itt biztonságban?

- Két óránál tovább nem maradnék. De inkább másfél.

- Van lent is fürdőszoba, ha zuhanyozni akarsz. Aztán ki is vasalhatjuk az inged és a nadrágod, ha megszáradtak.

- Fura érzés ez.

- Nyugi, nem fogok leseledni.

- Nem az, hanem hogy csak így használjuk egy idegen házát.

- Nem egy idegenét, hanem a barátnőmet. - Nekem idegen. Ha ennek vége lesz, szeretnék'

valami nagy szívességet tenni neki.

- Mondjuk, kifizethetné a jelzáloghitelét,

- Az jó drága zuhany lenne.

- Remélem, nem vagy az a garaszkodó fajta. Olyan emberrel nem tudnék együtt élni.

Azzal fogta a holmiját, és kiment. Tim elgondolkodott a hanyagul odavetett szavakon: *együtt élni*. Érezte, hogy ha még mélyebben belegondol ebbe, a ruhái minden gépi segítség nélkül megszáradnak rajta is. Levetközött, bedobálta a gönceit a szárítóba, aztán feltörölte a padlót az egyik törülközővel, és elindult a maradék kettővel a fürdőszobába. Jólesett a forró víz. Tovább is alatta maradt volna, ha a lefolyóról nem jut eszébe Kravet kitágult, éhes pupillája, arról pedig a *Psycho*. Megszáritkozva és takaróba csavarva tért vissza a konyhába. Enni szeretett volna valamit, de nem volt szíve feltúrni a hűtőt és a

szekrényeket. Leült és várt, maga elé téve a takarót, mint egy szerzetesi csuhát.

Amikor este először meglátta Lindát, valami furcsa érzés kerítette hatalmába. Egyszerre volt lelkesítő és rémisztő, leláncolta és ugyanakkor felszabadította.

Akkor nem tudta a nevét. De arra rájött, hogy amikor meg tudja nevezni, azt is megérti, miért hagyta ott kényelmes életét ennek a veszélyekkel teli újnak a kedvéért. Most megtalálta a megfelelő nevet. *Életcélja* lett.

Egyszer volt már. Egyszer már elkötelezte magát valami iránt. De jó oka volt rá, hogy visszavonuljon az egyhangú munka, az ártatlan örömök és a lehető legkevesebb töprengés világába.

Akkoriban valami kimerültség telepedett a szívére, valami kiábrándultság és a hiábavalóság érzete, egyik sem tiszta és érthető, ráadásul egy csomó más érzéssel keveredtek, amiket meg sem tudott határozni. A pusztá fáradtságon, tiszta kiábránduláson vagy hiábavalóságon még erőt tudott volna venni, de ez a zavaros keverék teljesen elbizonytalanította.

Aztán mikor munkába és egyszerű örömökbe temetkezett, mikor legkomolyabb célja az volt, hogy köveket és téglákat rakjon egymásra, és bőven elég örömet okozott neki, ha megfejtett egy keresztrejtvényt, vagy a barátaival vacsorázott, elszállt a szívéből a fáradtság. Ebben a kisebb léptékű életben, ahol nem vállalkozott semmi nagyra, nem volt miből kiábrándulnia, és nem volt akkora kihívás, ami kétségeket ébresztett volna benne.

És este a kocsmában hirtelen véget ért a visszavonultság korszaka. Még mindig nem értette egészen, miért rombolta le a falakat, amelyek mögött olyan otthonosan érezte magát, de Linda fényképéhez lehetett valami köze.

Nem szeretett bele első látásra. Nem ilyen nőt keresett egész életében. Csak egy arcot látott a képen, vonzót, de nem különösebben elbűvölőt. Akkor el sem tudta képzelni, hogy valaha úgy fog iránta érezni, mint most.

Talán arról van szó, hogy míg a halálra kijelölt személy neve csak egy név, addig az arcára nézve el tudjuk képzelni a valódi erőszakot, mert ha van erőnk figyelmesen megnézni, minden arcon a saját sebezhetőségünket látjuk viszont.-

Mikor Linda visszatért, a bőrröndben magávalhozott kék farmerbe és fekete pólóba öltözve, a legkevésbé sem látszott sebezhetőnek. Felkapta Tim nedves bakancsát.

- Van egy gázkandalló a nappaliban, ott megszáradnak a cipőink. Addig ehethnénk is gyorsan valamit.

Az ablakon túl szürkén és erőtlenül virradt fel a tavaszi hajnal. A zápor szemerkéléssé szelídült. Mikor Linda visszajött, megjegyezte:

- Vidámabbnak látszol, mint ami érthető lenne.

Harmincnyolc

Magas homlokával, bozontos ősz szemöldökével, súlyos állkapcsával és cserzett bőrével a Cynthiát kereső férfi úgy festett, mint egy hajóskapitány valamelyik keményebb századból, aki becserkészte a fehér bálnát, megölte, és bálnazsírral meg ámbrával megrakodva tért meg a kikötőbe.

Megállt a küszöbön, és mogorván méregette az asztalnál ülő Kraitet.

- Maga kicsoda?

- Rudyard Kipling. Ön pedig biztosan Malcolm.

- Rudyard Kipling? Az valami író volt.

- Igen, róla neveztek el. De nem szeretem a műveit, egy-két versét kivéve.

A gyanakvás egybeforrasztotta a két busa szemöldököt.

- És mit keres itt?

- Beth és James hívott meg. Judi és Frankié jó barátja vagyok.

- Ők Párizsban vannak.

- Én is velük mentem volna, de közbejött valami. Reggelizett már, Malcolm?

- Hol van Cynthia?

- Együtt hódoltunk a szénhidrát bűnös élvezetének. Vajas fahéjas pirítóst ettünk forró csokival. A felesége remek társaság.

Kraitnek valahogy be kellett csalogatnia az öregembert a konyhába. A Glock ugyanazon a széken hevert, mint korábban. Ahogy akkor Cynthia, most Malcolm sem látta. De ha érte nyúlna, azt meglátná, kihátrálna a konyhából, és el is menekülne, amint észrevenné a fegyvert.

-De hol van? - kérdezte újra Malcolm, Cynthia-tányérját és bögréjét nézve. Krait a mosdó csukott ajtajára mutatott.

- Hívta a természet. Pont arról beszélgettünk, hogy meg akarja menteni a bálnákat. Csodálom őt ezért.

-Micsoda?

-Tudja, a bálnákat. Meg segíteni akar az afrikai; éhezőkön. Büszke lehet rá, hogy ilyen adakozó felesége van.

- Bethany és Jim sosem beszélt semmilyen Rudyard Kiplingről.

- Hát, tudja, az a helyzet, hogy nem vagyok túl érdekes ember, Malcolm. Minden ezredik Judi és Frankié-sztorira jut egy rólam.

Az öregember acélszürke pillantása éles volt, mint a penge.

- Valami nem stimmel magával - mondta.

- Hát igen - felelte Krait. - Nekem sem tetszik az orrom.

- Cynthia! - kiáltotta Malcolm.

Egyikük sem nézett a mosdó ajtaja felé. Le nem vették egymásról a szemüket.

Krait a Glockért nyúlt.

Az öregember nekiiramodott.

Krait olyan gyorsan ugrott talpra, hogy a székét is fellökte, automatikus tüzelésre állította a géppisztolyt, és az ajtóra szegezte, de addigra Malcolm már eltűnt onnan.

Krait utánaeredt.

Az öregember korához képest meglepő sebességgel rohant keresztül az étkezőn, de a nappaliban nekiment az asztalnak, és egy fotelbe kellett kapaszkodnia, hogy el ne essen.

Krait egy rövid sorozattal a derekától a nyakáig végigpásztázta a hátát. A hangtompító olyan kiválóan működött, hogy egy légpuska is nagyobbbat szólt volna, mint a géppisztoly.

Az öregember előrezuhant és fekvé maradt, feje oldalvást fordult. Szeme tágra nyílt, de a pillantása már nem volt olyan éles, mint eddig.

Krait odaállt fölé, és beleürítette a tárat. A test rángott, nem mintha még élt volna, csak a becsapódások erejétől.

Nem volt túl praktikus dolog húsznál is több golyót pazarolni egy halottra, de egyszerűen így kellett tennie.

Egy Kraitnél alacsonyabb rendű, gyengébb önuralmú ember új tárat tett volna a fegyverbe, és azt is kiüríti. Neki legfőbb erői közé tartozott a higgadság és a türelem, de most már ezeket is igen komolyan próbára tették az események.

Kinyitotta az ajtót, és megtalálta Cynthia esőkabátját a tornác korlátjára terítve. Esernyője Malcolmé mellett a földön hevert. Krait bevitt mindent, és becsukta az ajtót. Az esőkabátot az előszobaszekrénybe akasztotta, és odapakolta az esernyőket is.

Leült a konyhaasztalhoz, és a mobilján megnézte az e-mailjeit. Míg Cynthiával csevegett, üzenetet kapott, hogy az Explorer üresen áll egy étterem parkolójában. A környékről nem jelentettek be autólopást, de van, hogy csak órákkal később derül ki az ilyesmi.

Kraitben felmerült, hogy hátha buszra szálltak, és ezt meg is üzenté. Nem sok busz járhatott arra ilyen korán. Csak néhány buszvezetőt kell megtalálni és kikérdezni.

Töltőre tette a telefont, elmosogatott, és letörölte az asztalt.

A mosdóban és a nappaliban nem szándékozott feltakarítani. Cynthia és Malcolm azért jött át szaglászni, mert a lányuk és a vejük nem állította fel a szabályokat, és nem jelölte ki a határokat. Hát akkor foglalkozzanak ők a dologgal; családi ügy.

Miután rendet rakott a konyhában, felment körülnézni, vannak-e Bethanynek és Jimnek pornográf videói vagy szexjátékszerei.

Sem ilyesmit nem talált, se semmi mást, amiből képet kaphatott volna róla, hogy milyen emberek. Jim nem dugta egybe a zoknijait, csak összehajtogatta. Bethany néhány bugyiján a csípő fölött rózsaszín hímzett nyuszi díszelgett. Semmi falrengető.

Az egyetlen figyelemre méltó lelet a fürdőszobaszekrényben lévő sokféle - és egyáltalán sok - hashajtó volt. Ezek az emberek vagy egyáltalán nem ettek rostokat, vagy csak annyira működött a vastagbelük, mint a csatornázás a harmadik világban.

Bethany és Jim annyira unalmasak lehettek, hogy Krait nem is értette, mit eszik rajtuk a híres-neves Judi és Frankié.

Egy kék és egy rózsaszín fogkefét talált. A rózsaszínt használta, feltételezve, hogy az Bethanyé. A dezodorok közül viszont inkább a férfiét vette kölcsön.

Mindezek után a konyhában talált *O* magazinnal ütötte el a maradék időt.

7:15-kor kinézett az ajtón, és rámosolygott a tornácra helyezett utazótáskára. Megjöttek a ruhái.

Az eső is elállt már. A fákról csöpögött a víz. A nap sugarai áttörtek a felhők között, és a nedves utca gőzölgögni kezdett.

Tizenöt perccel később felöltözve nézegette magát a fürdőszobaajtó tükreben.

Mikor Bethany meztelenül állt itt, a tükörvilág lakói talán megcsodálták őt, anélkül, hogy tudott volna róla. Krait ugyan nem látta a fordított világ lakóit, csak saját magát, de ez nem jelentette azt, hogy a túloldalon lakóknak is ilyen korlátozott a látásuk.

Lement, és a bejárati ajtó felé indult, amikor kulcszörgést hallott, és az ajtó kinyílt.

Egy nő lépett be rajta, és halk, meglepett kiáltást hallatott.

- Jaj, de megijesztett!

- Ön is engem. Bethanyék nem mondták, hogy várnak valakit.

- Nora vagyok a szomszédból.

Karcsú, nagymellű nő volt, fiúsra vágott hajjal és kékre festett körmökkel, amitől Krait viszolygott.

-Olyan ez a ház, mintha valami tévésorozatban lenne - mondta Krait. -

Mindenki csak úgy besétál ide, kopogás, meg ilyesmi nélkül.

- Beth azért fizet, hogy megfőzzek heti öt vacsorát, és bepakoljam a mélyhűtőbe - magyarázta Nora. - Hétfőn bevásárolok, kedden főzök.

-Ó, akkor önnek köszönhetjük a tegnapi csodás vacsorát.

- Ja, maga most itt lakik?

- Néha be szoktam esni váratlanul, de Beth mindig úgy tesz, mintha örülne nekem. Richárd Kotzwinkel vagyok, de mindenki Riekynek hív.

Hátralépett, hogy beengedje a nőt, és egyben eltakarja előle Malcolmot a nappaliban.

- Jaj, Rieky nem akartam rátörni önre...

- Jaj, ugyan már, jöjjön csak be! Épp most reggeliztünk meg Cynthiával, miután a srácok elhúztak á napi robotba.

- Cynthia is itt van?

-A konyhában. Malcolm is beugrott, de... - lehalkította a hangját - őszintén szólva, eléggé be van sava-nyodva az öreg.

Nora belépett, és becsukta az ajtót.

- Tényleg fincsi volt?

- Micsoda? Ja, hogy a vacsora! Isteni volt! Isteni!

- Melyiket melegítette meg Beth?

Gyönyörű kék szeme volt, telt ajka és sima bőre.

- A csirkét - felelte Krait.

Fontolgatta, hogy esetleg megerőszakolja a nőt, de aztán egyszerűen csak megölte. A változatosság kedvéért ezúttal pusztá kézzel.

A megbízói nem nézték jó szemmel a járulékos veszteségeket, így igyekezett kívülállókat nem bántani a célpont levadászása során. De hát

megérthetik, hogy most muszáj volt. Ez jutott a szarból, ahogy mondani szokás.

Kifelé menet becsukta az ajtót, és bezárta Nora kulcsával, bár úgy tűnt, ez senkit nem tart vissza errefelé.

Harminckilenc

Ahogy megreggeliztek, telefonált Pete Santo. Tim kihangosította a mobilját, és az asztalra tette.

- Nem otthonról beszélek - kezdte Pete.

- Valami történt - értette meg rögtön Tim. - Mi?

-Rákerestem Kravet neveire a Google-lal. Találtam is valamit, beleástam magam, és erre elment a net.

- Talán csak véletlen egybeesés.

- Ja, és a Téliapó is véletlenül esik be mindig pont karácsonykor. És ha már itt tartunk, egy fél órával később, öt körül, hozzám is beesett három csávó.

- Gondolom, nem a háromkirályok.

- Inkább a három kismalac.

- Mit akartak? - kérdezte Linda.

- Nem tudom, az utcáról figyeltem őket. És jó ideig nem is megyek haza.

- De Zoeyt ugye nem hagytad ott?

- Persze, hogy nem.

- És mit találtál? - kérdezte Tim.

- Figyelj - mondta válasz helyett Pete. - Hitch Lombard tudja a mobilszámom, tehát ezek is tudják. Lehet, hogy a tiéteket is.

-Nem lehet, biztos. De hát csak nem gondolod, hogy ezt a beszélgetést is le tudják hallgatni?

- Ezek le tudják, ha akarják. Nagyon kemény cuccaik vannak.

- Egy mobilt nehezebb lenyomozni, mint egy vezetékes telefont - szólt közbe Linda -, de nem lehetetlen.

Tim rápillantott. Linda visszapillantott rá.

- Olvastam ezt-azt - mondta tömören.

-Vegyél egy eldobható mobilt - folytatta Pete. -Akkor lesz egy számod, amit nem ismernek. Aztán hívj fel egy olyan számon, amit szintén nem ismernek.

- És azt előtte jól elküldöd telepatikusan, nem? -Na, várjál. Emlékszel a srácra, aki Shreknek öltözve vesztette el a szüzességét?

- Akinek azóta öt gyereke van?

-Arra.

- Az ő száma sincs meg.

- Hívd fel a munkahelyén. Az benne van a telefonkönyvben. Kérd őt, majd kapcsolják. Egy óra múlva ott leszek.

Tim kinyomta a hívást, majd a telefont is kikapcsolta.

- Milyen srác? - kérdezte Linda.

- Pete unokatesója, Santiago.

- És mi volt ez a Shrek-dolog?

- Jelmezbál volt. Azt hiszem, mindenki rajzfilmfigurának öltözött. Én nem voltam ott.

- És a nő minek öltözött?

- Jessica Rabbitnek a *Roger nyúl a pácban-ból*. Az igazi neve Mina.

Összeházasodtak, és lett egy csomó helyes zöld gyerekük.

- Szerintem jobb, ha most már eltűnünk innen -kelt fel Linda.

Míg elmosogatott, Tim kivette a ruháit a szárítóból, és kivasalta őket. Átázott cipőik nem száradtak meg teljesen, de már fel lehetett venni őket.

A garázsban állt Teresa négyéves Honda Accordja. A repülőtérré egy útitársa kocsijával mentek. A kulcsokra Linda bukkant rá az egyik konyhai fiókban, de átadta őket Timnek.

- Ha megint autós üldözés lesz, mint éjszaka, jobb, ha te vezetsz.

Bár nem igazán volt benne hely a lábának, Tim szerette a Hondát. Nem volt feltűnő, és műholdról sem lehetett nyomon követni, mint az ő kocsiját.

Ahogy felemelkedett a garázsajtó, félig-meddig arra számított, hogy az éhes szemű gyilkos áll mögötte, lövésre kész géppisztollyal.

Napsugarak törtek át a felhők tépett szövetén, elúszva a világból az éjjeli vihar homályát.

- Hol szerzünk ilyenkor eldobható mobilt? - kérdezte Linda.

- A diszkontáruházak korán nyitnak. Az egyikben kedvezményem is van. Ami jó, mert nincs nálam túl sok pénz.

Linda vastag borítékot húzott elő a retiküljéből.

- Nálam viszont ötezer van, százasokban.

- Bankot raboltál, amíg nem figyeltem?

- Van otthon aranypénzem is, de a káfé jobb ötletnek tűnt, amikor hirtelen fel kellett kapnom valamit.
 - Nem bízol a bankokban?
 - A bankban is van pénzem. De ahhoz nem mindig olyan egyszerű hozzájutni. Ez a világvége-tartalékom.
 - Gondolod, hogy most van a világvége?
 - Hát az én világomnak este vége lett.
 - Igen, az igaz.
 - Sosem leszek többé kiszolgáltatott - jelentette ki komolyan Linda.
 - Hát azért kiszolgáltatottságról még nincs szó -vetette ellene Tim.
 - Most nincs - tette vissza a pénzt a retiküljébe Linda.
 - Ja, úgy érted, hogy... Molly, meg a többi?
 - Igen.
 - Akarsz beszélni a többiről is?
 - Nem.
 - De Möllyről beszéltél.
 - Már az is épp eléggé fáj.
- Tim felkanyarodott az autópályára. A sűrű, de folyamatos forgalom olyan környéken haladt, amely minden ingatlanhirdetésben paradicsomként szerepelt volna.
- A végén - mondta Tim - mind kiszolgáltatottak leszünk, ez a kőkemény igazság.
 - Szeretem a kőkemény igazságot. Viszont juszt sem vagyok még a végén.

Ezek után hallgattak az áruházhoz vezető lejáróig. Kellemes volt a csend. Tim érezte, hogy akármeddig is maradnak együtt, feszült csend nem lesz köztük többé. Kellemetlen helyzet már csak akkor adódhat, ha megnyilatkozik valamelyikük.

Negyven

Bethany és Jim háza előtt az autóból Krait kódolt SMS-t küldött, beszámolva a három halotról a házban. Nem javasolt semmilyen megoldást. Az ilyen döntések nem az ő hatáskörébe tartoztak. Ő csak jelzett.

SAJNÁLOM A FELFORDULÁST, DE ELKERÜLHETETLEN VOLT - írta, majd T. S. Eliotot idézve hozzátette: Az ÉLETET ELKERÜLHETED, DE A HALÁLT NEM.

Sosem találkozott a segédcsapat tagjaival, de úgy sejtette, legendás alak lehet köztük, hatalmasabb az életnél, hatalmas, mint maga a Halál. Szeretett hasonló idézeteket küldeni, hogy lássák, műveltsége ugyanolyan nagy, mint az ölésre való készsége, és még motiváltabbak legyenek arra, hogy megfelelően kiszolgálják.

Ha jár iskolába, azt gyerek- és kamaszkorban tette volna, de nem emlékezett rá, hogy tizennyolc éves kora előtt bármiféle oktatásban is részt vett volna. Viszont remek autodidakta volt, és rengeteget tanított magának.

Eliotot Krait nem szerette, de még egy ilyen következetesen helytelen életet élő embernek is lehet egy-két jó sora. Ha még élt volna, Krait biztosan megöli.

A segédcsapat most nyilván megvárja, amíg Bethany és Jim rátalál apu, anyu és a szomszédasszony holttestére, majd a nyomozás során teszi tönkre a Kraitre utaló bizonyítékokat. Ezenkívül szétszórtnak némi haját és egyéb DNS-t, hogy végképp zsákutcába vezessék a rendőröket.

Krait nem tudta a segédcsapatot működtető szervezet nevét, de magában csak Úriemberek Klubjának, vagy röviden Klubnak hívta. Nem tudta, micsoda az Úriemberek Klubja, mik a céljai, vagy miért akarják egyes emberek halálát, de nem is kellett tudnia.

Krait majdnem egy évtizeden át dolgozott szabadúszóként a köznép számára, és tette el számolatlanul láb alól a rokonokat, gazdag szülőket és a gondtalan élet egyéb akadályait. Hét éve aztán a Klub egyik tagja azzal a kéréssel kereste meg, hogy gyilkoljon ezután állandó jelleggel az ő megbízásukból.

A beszélgetés éjjel folyt, Chicagóban, egy hatalmas limuzin hátuljában. A belső világítást nem kapcsolták fel, így a Klubtag Krait számára csak egy sötét folt volt a kasmír ülészetén. A férfi a New England-i arisztokraták jellegzetes hanghordozásával beszélt, és modora is arra utalt, hogy a társadalom felső rétegébe tartozik. Bár társaira mindig csak „az embereinként” hivatkozott, Krait úriemberként gondolt rá, társaira pedig, mint az Úriemberek Klubjára.

Mikor az úriember leírta, milyen szintű támogatásra számíthat, Krait le volt nyűgözve. És tudta: ez is bizonyíték arra, hogy más fajba tartozik, mint az emberek, de legalábbis magasabb rendű náluk.

A legjobb az volt, hogy a segédcsoport akkor is a rendelkezésére állt, amikor más megbízóknak dolgozott. A Klub nem akart kizárólagosságot, ők azonban mindig ott voltak neki.

Két okból voltak ennyire nagylelkűek. Először is felismerték Krait egyedülálló tehetségét. Nem akarták, hogy holmi szabadságvesztés miatt ne tudjon a rendelkezésükre állni.

Másodszor is nem akarták, hogy Krait valamiféle rendszerszerűséget állapítson meg azok között, akiket meg kell ölnie, és ebből esetleg következtessen a Klub céljaira. Ezért készpénzben fizettek neki, olyan emberek révén, akiket nem lehetett megkülönböztetni a szokásos kuncsaftoktól: féltékeny férjektől vagy gazdag üzletemberek gyerekeitől.

A készpénz arra szolgált, hogy semmilyen kapcsolat ne maradjon köztük és bérnyilkosuk között, ha egyszer netalántán mégiscsak elbukna.

A chicagói limuzinózás után Krait soha többé nem találkozott senkivel, akiről biztosan tudhatta volna, hogy a Klub tagja.

Persze nem is igazán számított neki, kit küldött a Klub, és kit nem. Szeretett gyilkolni, jól megfizették érte, és úgy érezte, a feledékenység olyasmi, amivel minden megbízójának tartozik. Mindörökké kitörölte emlékezetéből azoknak az arcát, akik átadták neki a pénzt. Megvolt az a bámulatos képessége, hogy visszavonhatatlanul eltüntessen minden emléket, amit csak akart. Minden megbízó vagy megbízó által küldött futár arca elveszett számára, akár köldökszínóról leszakadt úrhajós, akit elnyel a végtelen.

Annival egyszerűbb az élete annak, aki a visszatérés kockázata nélkül kidobhatja az ürbe nem csupán mások arcát, de rettenetes eseményeket, vagy akár az idő hatalmas, elviselhetetlen emlékekkel teli tömbjeit is.

Sosem beszélt telefonon a Klub egyetlen tagjával sem. A kommunikáció szigorúan-kódolt SMS-ekre korlátozódott. A hangelemzést a bíróság elfogadta bizonyítéknak, de azt lehetetlen minden kétséget kizáróan bizonyítani, hogy ki írt meg egy üzenetet.

Amikor a Lámpagyújtogatóban összetévesztette Timothy Carriert a valódi megbízóval, azt gondolta, hogy e mögött a küldetés mögött most nem az Úriemberek Klubja áll. Ők nem adták volna neki a pénz felét azért, hogy ne öljön. Nem szokták meggondolni magukat. Ha ők azt akarták, hogy valaki meghaljon, azt úgy értették, hogy reménye se legyen a túlélésre, vagy a feltámadásra.

Krait még mindig kételkedett benne, hogy ez a Paquette-nő a Klub célpontja lenne. Egy senkinek tűnt. Gazdag és hatalmas úriemberek rá sem néznek egy ilyenre, nem hogy még lelövessék valakivel.

Miután elküldte az üzenetet, felment az autópályára, és az étteremhez hajtott, ahol Carrier az Explorert hagyta. Apróra átkutatta a járművet, de semmi használhatót nem talált.

Ahogy befejezte a keresgélést, elkezdett rezegni a telefonja. A segédcsoport jelentette, hogy egy buszvezető emlékezett egy párra, akik Dana Pointnál szálltak le, és a személyleírásuk illik Carrierére és Paquette-ére. Krait odaindult, miközben a csapat átvizsgálta a nő híváslistáját, hátha ismer valakit a tengerparti kisvárosban.

A felhők meghátráltak, kéken ragyogott az ég, a nap bearanyozta a parti dombokat, a strandokat és a pikkelyes hátú tengert.

Krait csodálatosan elevennek érezte magát, kohónak, amelyet megtölt a tűz, de nem emészti el. Akkor érzett így, amikor oszthatta a halált.

Negyvenegy

Az áruház ellenállhatatlan áron kínálta hatos csomag-baí a négyliteres majonézt, és egész barátságos összegért annyi téglalakú tofutömböt össze lehetett vásárolni benne, amennyiből kijön egy közepes nyaraló.

Mivel csak egy eldobható mobiltelefonért jöttek, Timet és Lindát nem érdekelték a bevásárlókocsik, amelyekben egy lesántult lovat is el lehetett volna szállítani. Mások bezzeg púposra pakolták őket vécépapírral, harisnyanadrággal és gyöngyhagymával.

Egy fiatal pár két kocsit tölt, amelyek hátuljában két elbűvölő, és teljesen egyforma hároméves kislány ücsörgött, mintha most vették volna őket egy „egyet fizet, kettőt kap” akció keretében.

Tim úgy sejtette, hogy az amerikaiak annyira hozzászoktak ehhez a bőséghez, hogy azt hiszik, mindig is az ellátottságnak ez a szintje volt a norma, sőt most is ez, még a világ legelmaradottabb csücskeiben is. Azok a társadalmak buknak el hirtelen, amelyek elfelejtik a múltjukat, és csak valami együgyű propagandaszöveget tanulnak meg történelmük valódi bonyolultsága és rettenetes szépsége helyett.

Vettek egy telefont, és egy villanyborotvát Timnek. A pénztáros, akit láthatóan sokkolt a mindössze két tételre rúgó számla, ezzel együtt csak

az egyik szemöldökét vonta fel, hogy jelezze, mennyire helyteleníti ezt az amerikaiatlan viselkedést.

Tim egy autószalonná felvette az irányt, Linda pedig a férfi mobiljáról felhívta az eldobható telefont, hogy aktiválja. Mivel előre kifizettek bizonyos beszélgetési időt, nem kellett hitelkártyaszámot vagy nevet megadnia a szolgáltatáshoz.

Ezt a rendszert a törvény még nem tiltotta be, pedig a segítségével a terroristák kényelmesen bonyolíthatnak lenyomozhatatlan hívásokat, vagy szerezhetnek be időzítőt a bombáikhoz. De szerencsére a becsületes polgároknak is jogában áll használni ezt a felhasználóbarát technológiát.

Az autószalonnán, a hozzá tartozó üzlettel és autószerelő műhellyel, a mellette elhaladó nyolcsávos autópálya szinte valamennyi járművét ki tudta volna szolgálni. Szélben lobogó zászlók, kifeszített transzparenszek hirdették az akciókat, és járművek ezrei álltak a kirakatként szolgáló parkolóban, mint bársonyba sülyesztett gyűrűk az ékszerész vitrinjében.

A „kirakat” mellett volt külön parkoló a javításra váró autóknak, és a vásárlók járműveinek. A bekötőút mentén kaptak helyet az alkalmazottak autói, a megszerelt, de még el nem vitt kocsik, és az új árba beszámított használt járművek.

Tim beállt egy kétéves ezüstsínű Cadillac mögé, aztán elővette Linda bőröndjéből a szerszámos tasakot.

Linda a kocsiban maradt, hogy megvárja, percek vagy órák múlva történik meg a hirdetésben megígért „azonnali aktiválás”. Tim, nem feltűnően, de nem is gyanúsán lopva, gyors, de nem kapkodó mozdulatokkal leszerelte a Honda rendszám tábláit, és bepakolta őket a csomagtartóba.

Egyetlen elhaladó autós sem fog megjegyezni egy autó körül szerszámokkal bűtykölő embert egy autószerelő műhely parkolójában. Ezenkívül a bemutatóterem is olyan messze volt a parkolótól, hogy az alkalmazottak nem láttak el a bekötőútig.

Tim a Cadillachoz sétált. Be volt zárva. Az ablakon belesve semmilyen személyes holmit nem látott. A kesztyűtartó nyitva állt, és üresnek tűnt.

Minden jel szerint ezt a kocsit egy új autó vásárlója hozta be, hogy beszámítsák az árba, és még nem esett át az újraeladást megelőző szervizen, így néhány napig még itt fog álldogálni. Kaliforniában a használt autón rajta marad a rendszám tábla, és az új járgány tulajdonosa rendszám nélkül jár addig, amíg postán meg nem kapja.

Ha úgy látja, hogy az autó egy alkalmazotté, Tim keresett volna egy biztosan használtat, hiszen annál később tűnik majd fel a rendszámtábla hiánya, minél később foglalkozik valaki a kocsival.

De most leszerelte a Cadillac rendszámtábláit, és feltette a Hondára.

- Még mindig nem működik - fogadta Linda, mikor visszaült a volán mögé. - Ha még mindig író lennék, egy pszichopatáról írnék, aki a szolgáltatókra vadászik, akik nem tartják be az azonnali aktiválást.

- És mit csinál azzal, akit megtalál?

- Deaktiválja.

- Egyébként még mindig író vagy. Linda megrázta a fejét.

- Már nem vagyok biztos benne. Márpedig ha én nem vagyok benne biztos, te hogy lehetsz?

- Mert azok vagyunk, amik vagyunk - felelte tömören Tim, miközben beindította a motort.

- Hú, ez mély gondolat. Ha valaha egyszer mégis írok még könyvet, ezt beleveszem.

- Én is azt hittem, hogy lehetek szimplán kőműves. Hát kőműves, az vagyok is, de az is vagyok, ami előtte voltam.

Ahogy elindult a kocsival, megérezte az arcát pásztázó zöld tekintetet.

- És előtte mi voltál?-kérdezte Linda.

- Apukám is kőműves, méghozzá nem is akármilyen. Ő sokkal inkább az, mint amennyire nekem sikerül, bármennyire is szeretném.

-Apád kőműves... - visszahangozta Linda szinte álmélkodva.

- Mi olyan fura ebben? Sokan örökítik át az ipart a fiukra, vagy legalábbis megpróbálják.

-Ez most hülyén fog hangzani. Szóval azóta, hogy beestél hozzám... olyan gyorsan történt minden, hogy még időm sem volt belegondolni, hogy egyáltalán van apád. Szereted?

- Hogy szeretem-e? Már miért ne szeretném?

- Hát apák és fiúk között előfordul az ilyesmi.

- Á, apám jó fej. A legjobb.

- Jaj istenem, most jut eszembe, anyád is van, ugye?

- Hát ugye, apukám nem osztódással szaporodott.

- Jaj, istenem - ismételte Linda halkán. - Mi a neve?

- Jaj, istenem, Mary.

-Maiy - mintha még sosem hallotta volna ezt a nevet, vagy jó érzés lett volna kiejteni. - Csodálatos nő, ugye?

- Már-már elviselhetetlenül.

- És apukádat hogy hívják? -Walter.

-Walter Carrier?
 - Nyilván.
 - Neki is olyan nagy a feje, mint a tied?
 - Nem rémlík, hogy kisebb volna.
 - Walter és Mary. Jaj, istenem!
 - Mi az? - pillantott rá elképedve Tim. - Mi olyan; vicces?
 - Eddig olyan voltál, mint egy idegen ország.
 - Milyen ország?
 - A sajátod: Egy ismeretlen, felfedezésre váró föld. De már nem vagy idegen ország.
 -Nem?
 -Egy egész világ vagy.
 - Most megint a nagy fejemmel szívatsz?
 - Van testvéred?
 - Egy bátyám - mondta Tim, miközben kifordult az útra. - Zach. Őt évvel idősebb nálam, és az ő feje normális méretű.
 -Walter, Mary, Zach és Tim - mondogatta Linda önfeledten. - Walter, Mary, Zach és Tim.
 -Nem tudom, számít-e, de úgy tűnik, minden számít, úgyhogy el kell mondanom, hogy Zach-nek van egy felesége, Laura, és egy kislánya, Naomi.
 Linda szemében mintha visszafojtott könnyek ragyogtak volna, de egyébiránt nem úgy nézett ki, Mint aki mindjárt elsírja magát. Épp ellenkezőleg.
 Tim érezte, hogy veszélyes vizekre evez, de azért megkérdezte:
 - És a te szüleid?
 Megszólt az eldobható telefon. Linda felvette.
 -Igen? - mondta. - Igen. Köszönöm.
 A készüléket aktiválták.

Negyvenkettő

A Teresa Mendez dolgozószobájában álló íróasztal tartalmából Krait arra következtetett, hogy nem szereti a nőt. Egészen rossz volt az értékrendje.

A legfontosabb, amit megtudott a harminckét éves, özvegy ápolónőről, az volt, hogy a naptára szerint jelenleg New Yorkban nyaral egy Glória Nguyen és egy Joan Applewhite nevű nővel. Vasárnap utazott el. A következő vasárnap jön majd vissza. Most kedd van.

A mosogató alatti szekrényben az ajtóra akasztva törülőrongy lógott. Nyirkos volt.

Mindkét fürdőszoba csempéjén vízgyöngyök csillogtak, és a fugát is elsötétítette a nedvesség.

A nappaliban a gáztüzelésű kandallót kora reggel begyújtották. A téglák most is langyosak voltak.

A garázs üresen állt. Mendez nyilván autóval ment a reptérre. De ha volt neki másik kocsija is, abban most Carrier és a nő ül. SMS-ezett a segédcsapatnak, hogy nézzenek utána a Mendez nevén lévő gépjárműveknek. Nem sokkal később, miután kíváncsian átnézte az özvegy mélyhűtőjét, megkapta a választ, miszerint Mendeznek csak egy Honda Accordja van. Megadták a rendszámot is, de az mit sem ért annak, aki mögött nem áll ott a törvény. Krait nem adhatott ki körözést. Egy időre ugyan nyomát vesztette a zsákmánynak, de nem izgatta magát fölöslegesen. Ez csak átmeneti állapot. Ez a világ Kraité. Álrúhás királyként járkal benne, azok ketten pedig egyszerű közemberek. Megtalálja őket, inkább előbb, mint utóbb.

Tizenhat ébren töltött óra után rádöbrent, hogy ez valójában szerencsés fordulat is lehet, hiszen a sors így alkalmat ad rá, hogy felfrissítse magát a végső leszámolás előtt.

Főzött egy kanna zöld teát. A szűk éléskamrában talált egy csomag egyszerű kekszet. Elrendezett hat szemet egy tányéron. A konyhaszekrényben imádnivaló asztali termoszra bukkant, kék volt, tetején és alján fekete-fehér csíkos. Mikor a tea elkészült, áttöltötte bele.

A jól megérdemelt pihenés, amelyet Bethany és Jim házában gondolt élvezni, itt várta, Teresa Mendez jóval szerényebb lakásán.

Felvitte a termoszt, egy bögrét, a tányér kekszet és két szalvétát a hálósobába. Az éjjeliszekrényre tett mindent.

Miután levetkőzött, és óvatosan kiteregette minden ruháját, nehogy meggyűrődjenek, két fürdőköpenyt talált az özvegy szekrényében. Egyik sem lehetett a néhai férjé. Az egyik rózsaszín volt, virágmintás és teljességgel stílustalan. Undorodva fedezett fel egy marék használt zsebkendőt és egy fél levél köhögés elleni cukorkát a zsebében. Szerencsére a másik, kék selyemből készült darab, bár kicsit kicsi volt, még ráment, és finom érzést nyújtott.

Miután megágyazott, és kényelmes háttámlát készített négy vastag párnából, a szekrényben egy kosár szennyes ruhára bukkant. A nő nem volt képes elvégezni a házimunkát, mielőtt elutazott.

Egy melltartótökét pólót és három bugyit talált a szennyesben. A felső párnára terítette őket, amelyre teázás közben akart dőlni, és amelyiken alvás közben majd az arcát pihenteti.

Az olvasnivalót kizárólag magazinok jelentették a hálósobában, amit Krait igen helytelenített. Emlékezett néhány könyvespolcra a dolgozósobában, és fényes selyembe burkolva lesuhogott, hogy szemügyre vegye őket.

Teresa láthatóan nem volt egy könyvmoly. A dolgozósobában is jobbára népszerű pszichológiai művek, önségítő könyvek, spirituális és orvosi tanácsadó kiadványok voltak. Krait laposnak és érdektelennek tartotta az ilyesmit.

Csak hat regény ígérkezett némileg érdekesnek. Kíváncsivá tette őt a címük. *Iszonyú az élet, A hullajelölt és a hulla, Szívféreg, Rothadás...*

A *Gyilkos kór* címe különösen tetszett neki. Leemelte a polcról. A szerző, Toni Zero nevének volt valami kellemes nihilista színezete. Nyilvánvalóan álnév volt, és mintha azt sugallta volna: „bolond vagy, ha megveszed ezt a könyvet, de tudom, hogy úgyis meg fogod venni”.

A borító elvont volt, brutális és sivár. Azt sejtette, hogy a könyv lesújtóan ábrázolja az emberiséget, mint szánalmas, értéktelen söpredéket.

Megfordította a könyvet, és döbbenten meredt a szerző fotójára a hátsó borítón. Toni Zero nem volt más, mint Linda Paquette.

Negyvenhárom

Tim megállt egy még zárva tartó bevásárlóközpont üres parkolójában, Linda pedig felhívta a tudakozót, hogy megkérdezze, mi a Santiago Jalisco, Pete Santo unokatestvére, alias Shrek éttermének száma.

Mikor bemondta Tim nevét, a recepciós azonnal kapcsolta Santiago Santo irodáját a konyhában, ahol Pete vette fel a telefont.

- Kihangosítalak - mondta Linda.

- Várjál, várjál, tudnom kell valamit!

- Micsodát?
- Mit gondolsz?
- Miről?
- Róla. Mit gondolsz Timről?
- Ehhez meg mi közöd?
- Jó, jó, semmi, de muszáj megtudnom. Tim kérdően felvonta a szemöldökét.
- Szerintem - mondta Linda Pete-nek - aranyos a feje.
- Aranyos? Ugyanarról a nagykutyáról beszélünk?
- Mit jelent már ez a nagykutyázás?
- Hangosítsd ki! - szólt közbe Tim türelmetlenül. -Hangosítsd ki!
- Linda engedelmeskedett, és szólt Pete-nek is.
- Adásban vagy.
- Lassan kezdem érteni, miért csak egy kitömött kardhal maradt a házasságodból - mondta Tim.
- Lehet, hogy csak egy döglött halam meg egy félős kutyám van, de ők legalább nem buzerálnak.
- Jaj, meg ne sajnáljalak már, szegény fiú. Nekünk mid van?
- Emlékszel a lagunai *Tejszín és cukor* kávézóra?
- Nem én.
- Én ismerem - mondta Linda. - Vagyis ismertem. Jártam oda. Nem volt messze a házamtól. Szép kerthelyiségük volt.
- És eszméletlen almás pitējük - tette hozzá Pete. -Mandulával.
- Összefut a nyál a számban. De hát a *Tejszín és cukor* úgy másfél éve porig égett.
- Olyan volt, mint a pokol - emlékezett vissza Linda. -A tűzoltóparancsnok azt gyanította, használtak valami gyúlékony anyagot, de nem a szokásos cuccokat, hanem olyasmit, aminek elég nehéz megállapítani az összetételét.
- Ja, megvan - mondta Tim. - Sose voltam ott. De mintha párszor elmentem volna mellette.
- Miután eloltották a tüzet - folytatta Pete négy összeégett hullát találtak.
- Charlie Wen-ching volt a tulaj - mondta Linda. -A világ legédesebb embere volt, soha senkinek a nevét nem felejtette el, és a törzsvendégekkel úgy bánt, mint a családtagokkal.
- A valódi neve Chou Wen-ching volt - vette át a szót Pete. - De már majd harminc éve a Charlie-t használta. Tajvanról vándorolt be. Nagyon értett az üzlethez, és jó ember volt.
- A két fia holtteste is ott volt - mondta Linda.

-Igen. Michael és Joseph. Családi üzlet volt.

A negyedik áldozatot Valerie-nek hívták, ő Charlie unokahúga volt.

Tim folyamatosan szemmel tartotta a még mindig teljesen üres parkolót, és a tükörbe is minduntalan belenézegetett. Idelent alig fűjdogált valami szellő, de magasan fent a szél tépett felhőket kergetett az égen, szellemhajók árnyai úsztak az aszfalton.

- Mind a hűtőkamrában haltak meg, ahol a tejet és a tésztát tárolták - mondta Pete. - A halottkém megállapította, hogy valamennyiüket agyonlőtték, mielőtt elégték volna.

- Na, ezért nem nézem a híreket - szólt közbe Tim. - Inkább rakosgatom a falakat.

- Forgalmas környék az, üzleti negyedben van, de senki nem hallott lövést.

- Profi - mondta Tim. - Megvan a felszerelése.

- Visszont ketten is láttak kijönni valakit a kávézóból, tíz perccel azelőtt, hogy kigyulladt. Átment a szemben lévő motelbe, leadta a kulcsát, és elment. Előző éjjel ott aludt, a 14-es szobában. Roy Kutter volt a neve.

- A monogram - mondta Linda. - Ez is Kravet álneve.

- Megvan a jogosítványképe is. San Francisco-i cím. Ugyanaz a mosolygó köcsög.

- De ha valaki látta... - kezdte Tim. -Negyvennyolc órán át érdeklődött is utána a

rendőrség. Ki akarták hallgatni. Meg is találták, ő meg kijelentette, hogy a tanúk rosszul látták. Azt mondta, nem jöhetett ki a *Tejszín és cukorból* mert be sem ment. Mármost be akart menni kávéért, de még zárva voltak, neki meg nem volt húsz perce, hogy kívárja a nyitást, mert valami fontos megbeszélésre kellett mennie.

- Milyenre? Mit mondott, miben utazik? - kérdezte Tim.

- Válságmenedzsment.

-Az mi?

- A jó ég tudja. Úgy néz ki, valami szövetségi ügynökségnek dolgozik, legalábbis ezt mondta.

- De melyiknek?

- Az nem derül ki a hírekből.

- És hittek neki? - kérdezte Linda. - Simán elengedték?

- Na, itt kezdtem el a sorok között olvasni. Látszik, hogy az ügyön dolgozó nyomozó, de még a főnöke is meg akarta szorongatni ezt a Kuttert, még bent tartani is megpróbálták.

- És miért nem sikerült?

- Lehet, hogy túl mélyre árok a sorok között, de nekem úgy tűnik, őket szorongatta meg valaki.

- Mint Hitch Lombardot - mondta Tim

- Pont úgy. És hipp-hopp, Roy Kutter már nem is érdekelt annyira a rendőrséget.

Néhány autó már beállt a parkolóba. A belőlük kiszállók a bevásárlóközpont alkalmazottai lehettek. Egyikük sem festett úgy, mintha érdekelné a Honda.

- Na de - mondta Linda -, miért olyan érdekes, hogy oda jártam kávézni? A tűz napján nem voltam ott. Sőt, akkor már legalább egy hete nem. Most azért akarnak megölni, mert a *Tejszín és cukorba* jártam?

Santiago Santo szerény kis konyhájából nyilván rendezettebbnek látszott a világ, mint idekint, ahol valami ismeretlen, sötét okból Kravet valószínűleg még most is Teresa Hondájára vadászik. Pete tehát így válaszolt:

- Szórakozol velem, kislány? Mi az, hogy meg akarnak ölni?

- Talán itt az ideje, hogy elmondjam, mi a helyzet - mondta Tim.

- Ja. Talán.

Tim gyorsan összefoglalta, mi történt este a kocsmában.

- Jaj, kis ajtónállóm...

- Szóval itt tartunk - mondta Tim. - Semmi bizonyítékunk rá, hogy mit tett, és ezek szerint, még ha meg is lenne videón, hogy ránk lő, akkor sem tudnánk elérni, még azt sem, hogy valaki azt mondja neki, hogy ejnye-bejnye.

- De valami azóta is történt - tippelt Pete.

- Ja, elég sok valami.

- Elmondod?

- Fáradt vagyok én most ehhez. Legyen elég annyi, hogy Lindával kiérdemeltük azt, hogy még élünk. De, őszintén szólva, azért meglep.

- Gondolom, nem mondok újat, de ha el is tudjátok intézni, semmit nem értek vele, hacsak azt is el nem intézitek, akinek dolgozik.

- Az a sanda gyanúm, hogy egyik sem az a könnyen elintézhető fajta.

- Es először is hova menjünk? - kérdezte Linda. - Olyanok vagyunk, mint két kiséger, akinek nincs hova bújni a héja elől.

Semmi félelem nem érződött a hangjából, nyugodtan és tárgyilagosan beszélt. Tim nem bírta felfogni, honnan merít ennyi erőt.

- Van még valami - mondta Pete. - Legalábbis remélem, hogy valami.

Van egy haverom a lagunai kapitányságon, Paco. Abszolút megbízható. Dumáltam vele, és kikérdeztem a „tejszínes-cukros” ügyről. Mondom,

tudom, hogy nincs lezárva, de aktív még? Azt mondja, nem. De beszélt Lily Wenchingről is, aki teljesen megőrült a gyásztól, és még mindig azt mondja, hogy nincs vége. Úgy gondolja, akárki végzett is a családjával, folytatja azt a sorozatot, aminek ez is a része volt.

- Lily Charlie felesége - magyarázta Linda. - Vagyis özvegye.

-Hogyhogy... folytatja a sorozatot? - értetlenkedett Tim.

- Lily szerint elég gyanús, hogy a *Tejszín és cukor* több törzsvendége is meghalt a tűz óta eltelt másfél évben - mondta Pete.

Linda megborzongott, mintha a májusba beszökött volna egy árnyalatnyi január.

- Meghaltak? - kérdezte Tim. - De kicsodák?

- Paco nem mondta, én meg nem faggattam, nehogy gyanút fogjon. Az tiszta, hogy nem veszik komolyan Lilyt. Amilyen veszteség érte szegény asszonyt, könnyű elhinni, hogy tényleg megőrült. De ti talán beszélhetek vele.

-Fogunk - mondta Linda. - Tudom, hol lakik. Ha el nem költözött azóta.

-Paco azt mondja, nem. Nem enged el semmit. Mintha azt hinné, visszakapja őket, ha elég makacsul ragaszkodik hozzájuk.

A zöld szemekben Tim a legteljesebb megértését látta ennek a csökönyösségnek.

-Adjátok meg a mobilszámot - mondta Pete. -Veszek én is egy eldobható telefont. Majd jelentkezem. Ezt a számot ne hívjátok többet. Ennyire sem kellett volna belekevernem Santiagót.

-Nem értem, mit tehetsz még értünk - mondta Tim.

- Ergya egy alak volnék, ha nem tudnék sokkal többet tenni, mint eddig. Na, ide azt a számot.

Linda megadta neki.

- És még valamit tudnod kell, bár valószínűleg már tudod.

-Mi az?

-Nem hozzád beszélek, ajtónálló, hanem a kis hölgyhöz. Figyel, kis hölgy?

- Figyelek, szentember.

- Szóval, valószínűleg már tudod, de jobb kezekben nem lehetnél, mint amikben most vagy.

Linda Tim szemébe nézett.

-Ezt azóta tudom, hogy este belépett hozzám, és közölte, hogy nem érti a modern művészetet.

-Ezt nyilván csak akkor érteném, ha ott lettem volna.

- Tulajdonképpen - magyarázta Linda - mondhatott volna akármi mást is, akkor is tudom, hogy biztonságban vagyok.

Negyvennégy

Krait úgy belemerült Toni Zero *Gyilkos kórjába*, hogy a teáról és a kekszről el is feledkezett. A nő stílusa erőteljes volt, nyugodt és átlátható. Pontosan tudta, mikor kell alkalmazni az elhallgatást, és mikor a drámai túlzást.

De leginkább az a kétségbeesés, az a mély reménytelenség és keserűség tetszett neki, amely semmilyen teret nem hagyott egy esetleges vitakozni próbáló optimistának. Örömvölgyi öcsém, a démontanonc könnyedén eltanulhatta volna a könyvből, hogyan fordítsa el az ártatlan lelkeket a fénytől, de még mestere, a vén Csúrcsavar is elleshetett volna belőle egy-két trükköt*

Kraitnek a nő dühe is tetszett. Mindig alá volt rendelve a kétségbeesésnek, de apró, lenyűgözően vad és bosszúszomjas adagokban itt-ott a felszínre szivárgott.

Egy ideig úgy gondolta, a nő lehet az évszázad írója, de az ő kedvence biztosan. Aztán fokozatosan kiderült, hogy a nőnek elege van a szándékos tudatlanságból, amely annyira az ember sajátja, és fel van háborodva a kegyetlenségtől, ahogy egyik ember a másikkal bánik. Reménytelennek látta a világot, de hitt benne, hogy nem lesz mindig az.

Mi több, vágyott egy olyan világra, ahol megtartják az ígéreteket, nem árulják el azt, aki hű, ahol számít a becsület, és a bátorság bátorságot ébreszt. Ezzel el is játszotta Krait csodálatát.

A könyvben ábrázolt kétségbeesés nem az volt, amit valóban érzett, hanem amiről, kemény tapasztalatoknak vagy professzorok magyarázatainak köszönhetően azt hitte, hogy éreznie kellene. A leírt harag ellenben valódi volt, csak nem elég heves Krait ízlésének, és túlságosan ritkán jelent meg a könyvben.

Most jutott eszébe, hogy amikor este átkutatta Paqu-ette házát, egyetlen Toni Zero-regényt sem látott a polcokon. Elzárta őket a szekrénybe vagy egy ládába, tehát valószínűleg ő is rájöhett saját tehetségtelenségére.

Tulajdonképpen a '39-es Ford, a más szerzők könyveiből álló gyűjtemény és a lakás dekorációja is idegesítően reményteljes lélekről tett tanúságot.

A fürdőszobába vitte a könyvet, majd a vécékagylóba dobta, és ráürítette a hólyagját. Nem húzta le a vécét, csak lecsukta a fedelét, hadd járja át a könyvet a vizelet.

Ezt az eljárást nem nagyon lehetett összeegyeztetni tisztaságimádatával, de szükség volt rá.

Visszatért az ágyba, és örömmel fedezte fel, hogy a termosz végig melegen tartotta a teát. A keksz is finom volt.

Úgy feküdt le két-három órát aludni, hogy a takaró alatt ott volt a Glock, kezében pedig lazán fogta a mobiltelefont. Tudta, hogy ugyanebben a testhelyzetben fog majd felébredni. Nem álmodott, és forgolódni sem szokott. Úgy aludt, mint a halott.

Negyvenöt

Míg Linda vezetett, Tim bedugta a villanyborotvát a szivargyűjtőba, és amúgy tükör nélkül megborotválkozott.

- Nem bírom ezt az érzést - mondta, mikor elkészült.

- Melyiket?

-A viszketést, amikor borostás vagyok. Érdekes, hogy a ruhámba akárhogy beleizzadhatok, nem zavar a szag.

- Talán zavarhatna.

- Tetvek, meleg, kicserepesedett ajak, penész, csótány... bármelyik inkább, mint a borosta.

- A legtöbb srác az első randin nem beszél arról, hogy szereti a csótányokat.

- A legtöbb első randi meg nem ilyen hosszú - tette vissza Tim a borotvát a dobozába.

- Szóval tényleg szereted a csótányokat?

- Addig örülj, amíg nem tudod. Milyen ez a Mrs. Wen-ching?

- Egy kicsike dinamó. A kávézóban dolgozott, mint a család többi tagja.

Általában ebédőtől kora estig volt ott. Azon a reggelen éppen nem dolgozott.

A modern stílusú Wen-ching-ház egy kanyon fölé magasodott Laguna dombjainak egyikéről. A pálmalevelek árnya hollószárnyként vetült a tarka, rombusz alakú kövekből kirakott kerti útra.

A csengetésre Lily Wen-ching nyitott ajtót. Ötvenes nő volt, de karcsú, régi elefántesont színére emlékeztető bőre pedig teljesen ráncatlan. Fekete selyemnadrágot és magas nyakú blúzt viselt, és úgy másfél méter magas lehetett, de valahogy nagyobbnak tűnt a valóságos magasságánál és súlyánál.

Mielőtt akár megpróbálhattak volna bemutatkozni, Lily megszólalt:

- Csak nem... Linda? Dupla eszpresszó citromkarikával?

- Pontosan - mondta Linda. - Hogy csinálja ezt? Főleg azután, ami történt.

-Az volt az életünk. És nincs is jobb, mint látni, hogy mások örülnek annak, amit adunk nekik.

Mézédes volt a hangja. Bármilyen beszéd zenészónak hangzott a szájából.

- Ön nem volt törzsvendég - fordult Timhez. - De ha csak egyszer is járt volna nálunk, akkor is emlékeznék, mit kért egy ilyen óriás. Hogy issza a kávé?

- Feketén, de akár intravénásán is.

- Biztos, hogy emlékeznék rá - mosolygott Lindára Lily Wen-ching.

-Olyan, mint egy hirtelen lezuhanó kő - felelte Linda.

- Milyen igaz.

Linda bemutatta őket egymásnak, majd Lilyhez fordult.

- Mrs. Wen-ching... -Lily.

- Köszönöm. Szóval Lily, remélem, nem fog örülni tartani, ha elmondom, miért vagyunk itt. A legtöbben annak hinnének. Valaki meg akar ölni... és azt hiszem, azért, mert a *Tejszín és cukorba* jártam kávézni.

Az özvegynek a frissen főzött kávéhoz hasonlóan sötét és tiszta szeme sem rebtent.

- Az bizony lehetséges.

Bevezette őket a nappaliba, amelynek mennyezete csak egy árnyalattal volt világosabb a barackszínű falaknál. Fényes bronzszínű függönyök lógtak az ablak két oldalán, amely a lila reggeli tengerre, a Catalina-szigetre és a néhány felhőpamacstól eltekintve teljesen tiszta égboltra nézett.

Linda és Tim sötét fából készül karosszékekben ülve, amelyeknek vörös huzatát rózsákat ábrázoló medálok díszítették, nézték a kilátást.

Házigazdájuk elnézést kért, és eltűnt. Papucsos lába sem a szőnyegen, sem a parkettán nem ütött zajt.

Rőt farkú ölyv emelkedett ki, egyre szélesedő köröket leírva, a ház alatti kanyonból.

A nappaliban a két tömjéntartón álló, köből vésett kiméra mintha Timet figyelte volna.

Súlyos csend töltötte meg a házat, és Tim úgy érezte, udvariatlan, sőt durva dolog volna megtörni.

Valahol egy kávéautomata állhatott a házban, különben Lily Wen-ching nehezen tudta volna ilyen gyorsan szervírozni a három kávé a vörösre lakkozott tálcán. Letette az alacsony, díszes asztalkára, majd leült az ablaknak háttal, a kanapénak használt kínai ágyra. A karfákon és a támlán vésett sárkányok tekeregtek, a bútor huzata pedig ugyanolyan vörös volt, mint a székeké.

Kortyolt egyet a kávéjából, majd megszólalt:

- Az a kedves Kevorkian doktor is törzsvendég volt.

- Néha el is beszélgettünk önöknél - mondta Linda.

-A Kalifornia Egyetemen tanított, Irvine-ban - magyarázta Timnek Lily. - Szegénykét fiatalon vitte el a szívroham.

- Milyen fiatalon?

- Negyvenhat éves volt. A tűz után három hónappal történt.

- Hát elég fiatal, de ilyen fiatal emberek azért már szoktak szívrohamot kapni.

- Meg az a drága Evelyn Nakamoto.

-Őt is ismertem - hajolt előre ültében Linda. -Galériája volt a Forest Avenue-n.

- Öt hónappal a tűz után - mesélte Lily - ellátogatott Seattle-be, és a zebrán ültette el egy autó, ami meg sem állt.

- De Seattle-ben - játszotta az ördög ügyvédjét Tim, aki úgy gondolta, hogy ha ezeknek a haláleseteknek közük volna egymáshoz, akkor mindnek Laguna Beach-en, vagy a közelében kellett volna történnie.

- Ha az otthonától távol hal meg valaki - mondta Linda -, akkor kisebb az esélye, hogy összekapcsolják a többiekkel. Ezért mehettek utána Seattle-be.

-Édes kis Jenny Nakamoto - dünnyögte Lily Wen-ching.

- Evelynnek volt egy lánya, gyakran kávéztak együtt - világosította fel Timet Linda. - Csinos lány volt.

- Ó, igen. És annyira drága. Ő is a Kalifornia Egyetemre járt, de Los Angelesbe. Westwoodban lakott, egy kis lakásban, valakinek a garázsa

fölött. Egyszer, amikor hazament, várta valaki. Megerőszakolta, és megölte.

- Rettenetes - mondta Linda. - Erről nem is hallottam. Mikor történt?

- Nyolc hónapja. Öt hónappal az anyja halála után. A csodálatosan finom presszókávé megkeseredett Tim szájában.

Lily letette a csészéjét a tálcára, összekulcsolta kezét az ölében, és folytatta:

- És van egy különösen ocsmány dolog Jenny meggyilkolásában.

A ragadozó madár zsákmányra lelve lecsapott a kanyonba, és az ég előlyvtelenedett.

Lily a kezét bámulva nagy nehezen kinyögte:

- Negyeddollárosokkal fojtották meg.

- Micsodákkal? - Tim nem volt biztos benne, hogy jól hallotta.

Lily továbbra is a kezét bámulta, mintha nem bírna a szemébe nézni, miközben ezt elmondja.

- Kezét-lábát megkötözték, lefektették az ágyra, és lenyomtak a torkán egy rolni negyeddollárost.

- Üristen - suttopta Linda.

Tim most már egészen biztos volt benne, hogy az utolsó, amit Jenny Nakamoto látott, mielőtt elhomályosult előtte a világ, egy vad, kitágult pupillájú szempár volt, fényre, az ő fényére éhező.

- Szóval egy szívroham, egy gázolás és egy megerő-szakolós gyilkosság - foglalta össze. - Hát a rendőrség lehet, hogy nem látja a kapcsolatot, de szerintem igaza van, Lily.

Lily most a szemébe nézett.

- Még ketten vannak. Shotsky ügyvéd úr és a felesége, ők is a törzsvendégeink voltak.

- Őket nem ismertem - mondta Linda. - De hallottam róluk a hírekben. Mr. Shotsky lelőtte a feleségét, aztán öngyilkos lett.

-Hát én ezt nem hiszem - jelentette ki Lily Wen-ching. - Mr. Shotsky hagyott egy búcsúlevelet, amiben azt írja, rajtakapta az asszonyt egy férfivel az ágyban, meztelenül. Az asszonyban találtak... már elnézést a kifejezésért... ondót, ami a rendőrök szerint nem a férjéé volt. De hát, ha Mr. Shotsky lelőtte a feleségét, azt a férfit miért nem? Őt miért engedte el? És most hol van?

- Nyomozónak kellene lennie, Lily - mondta Tim.

- Feleségnek és anyának kellene lennem, de már nem vagyok az.

Hangja megremegett az érzelmek hatására, de por-celánsimaságú arca és sötét szeme nyugodt maradt.

A gyász is erősíthette a házat uraló súlyos csendet, de az alapvető oka a sors hajlíthatatlan akaratába való belenyugvás volt.

A kimérák a fülüket hegyezték, mintha a szörnyszemű ember lépteit hallanák.

Negyvenhat

Az arany fűben, fekete bambuszok közt fekete lábú, nyakú és csőrű darvak álltak. A Lily Wen-ching nappalijában lógó hatosztatú festményt az arany árnyalatai uralták, amelyeket művészien szőtt át a fekete. A darvak teste és feje fehér volt, és a képek valami mélységes békét sugároztak.

- A rendőrség szerint - mondta Lily - ezek között a halálesetek között nincs semmi összefüggés. Az egyik azt mondta: „ne kombináljon már, Lily. Ilyen az élet, és kész.” Hát hogy mondhat ilyet valaki? Olyan az élet, hogy megölik az embert? Hogy lenne már a gyilkosság az élet része?

- A családja megölésének ügyében haladtak már valamit? - kérdezte Tim.

- Aki szarvasnyomokat követ, az nem halad a medvevadászatban. Tolvajt keresnek, de tolvaj nem volt.

- Nem vittek el pénzt? - érdeklődött Linda.

- Csak a tűz. Nem volt onnan mit ellopni. Nyitáskor mindig csak annyi volt a kasszában, hogy tudjunk visz-szaadni. Ki ölne meg négy embert negyven dollár apróért?

- Van, aki kevesebbért is öl - mondta Tim. - Gyűlöletből. Irigységből. Vagy csak az ölés kedvéért.

- És azok is ilyen alaposan előkészítik a tüzet? Úgy időztik a gyújtószerkezetet, hogy biztosan azután induljon be, miután szépen kísétáltak, és bezárták maguk mögött az ajtót?

- Találtak ilyen szerkezetet? - kérdezte Linda.

- Iszonyú hőség volt odabent. Nem maradt semmi, csak a gyanú, hogy volt ilyen. Most egymás közt vitatkoznak, hogy volt-e vagy sem. Az ablakon túl a végtelen kékségben szétoszlott az utolsó felhőfoslány is.

- Honnan tudja, hogy valaki meg akarja ölni? - kérdezte Lily. Linda Timre pillantott.
 - Egy ember el akart ütni, később meg ránk lőtt -válaszolta.
 - Szóltak a rendőrségnek?
 - Okunk van feltételezni, hogy az illető valamilyen módon oda tartozik - mondta Tim. - Többet akarunk tudni, mielőtt lépünk.
 - Nevet tudnak? - hajolt előre Lily a kanapén.
 - Igen, de az nem igazi.
 - És hogy jutott eszükbe, hogy hozzám jöjjenek?
 - Ez az ember álnéven egy ideig a rendőrség látóterében volt a családjá megölésével kapcsolatban.
 - Roy Kutter.
 - Igen.
 - De Roy Kutter igazi! Meg is találták!
 - De kiderült, hogy a személyazonossága hamis -mondta Linda.
 - Az itteni rendőrség tudja ezt?
 - Nem - felelte Tim. - És nagyon kérem, ön se mondjon el nekik semmit abból, amit tőlünk hallott. Ezen az életünk múlhat. '
 - Úgysem hallgatnának meg. Azt hiszik, meghibbantam.
 - Tudjuk. Hallottuk, hogy már próbálta meggyőzni őket. Ezért is jöttünk ide.
 - Hát nem hibbantam meg - mondta Lily. - Nem örült lettem a gyásztól, hanem dühös, türelmetlen és eltökélt. Igazságot akarok. Az igazságot akarom.
 - Hát, ha szerencsénk van, az igazat meg tudjuk majd mondani önnek - felelte Tim. - De az igazság elég ritka manapság.
- Lily felkelt a kanapéról.
- Minden este és reggel az én drágámért, a fiaimért és az unokahúgomért imádkozom. Mostantól önökért is imádkozni fogok.
- A két nő nyomában kifelé menet Tim még egyszer megnézte a hat részből összerakott, bambuszt és darvakat ábrázoló festményt. Megpillantott valamit, amit eddig nem vett észre: a fűben lapuló aranyszínű tigrist.
- Nem volt biztos benne, hogy így kell-e, de az ajtóban njeghajolt Lily Wen-ching előtt, és megölelte. Ő úgy gondolhatta, hogy így kell, mert lábujjhegyre állt, hogy arcon csókolhassa.
- Láttam, hogy nagyon nézi azt a festményt.
 - Igen. Nagyoji tetszik.
 - Mi tetszett rajta annyira? A darvak szépsége?

- Először igen. De most már inkább az, hogy milyen nyugodtak, pedig ott van a tigris.

- Nem mindenki veszi észre a tigrist - mondta Lily. - Pedig ott van. Mindig ott van.

Már a Hondában ültek, amikor Linda megszólalt:

- Öt embert gyilkoltak meg a tűz óta, olyasvalamiért, amiről nem is tudták, hogy tudják?

- Akkor kellett történnie valaminek, amikor mindannyian együtt voltatok a kávézóban.

-De ott soha nem történt semmi - ellenkezett Linda. - Semmi különös. Kávéztunk, és kész. Ettünk egy-két sutit vagy szendvicset. Újságot olvastunk, élveztük a napsütést, aztán hazamentünk.

- Ott volt a tigris, csak nem látta senki - mondta Tim, ahogy elindultak. A dombok közt leereszkedtek a tengerpartra.

- És most? - kérdezte Linda.

- Most nem tudom.

- Összevissza két órát aludtunk. Kereshetnénk egy motelt, ahol még nem feltűnő, ha készpénzzel fizetünk.

- Nem tudnék most aludni.

-Mondjuk, én sem. Akkor... akkor ülünk be egy kerthelyiségbe kávézni. Talán a napfény meg a forró kávé kiolvaszt belőlem valami emléket.

Negyvenhét

10 óra 44-kor, kicsivel több mint két óra alvás után Kraitet\ a még mindig a kezében szorongatott telefon rezgése ébresztette álomtalan álmából.

Azonnal magához tért, és a takarót félredobva Teresa Mendez ágyának szélére ült, hogy elolvassa a segédcsapat kódolt üzenetét, amely igencsak bosszantónak bizonyult.

Két kérdésük volt. Először is azt akarták tudni, miért ölte meg azt a három embert Bethany és Jim házában.

Soha korábban nem kellett még magyarázkodnia a járulékos áldozatok miatt. Felháborította ez a faggatózás, amely azt sugallta, hogy a segédcsapat szerint szükségtelenül semmisített meg valakit.

Első felindulásában azt akarta válaszolni, hogy jobb ez így, és jobb volna, ha mindenki, aki él, halott lenne, és nem terhelné tovább a földet, és ha már kérdezősködni akarnak, ne azt kérdezzék, miért ölte meg Cynt-hiát, Malcolmot és Nórát, hanem hogy miért nem irtott még ki mindenkit.

Azt is tudakolták, hogy Paquette üldözése során hogy keveredett a házba, ahol most a három halott fekszik. Erre nem is akart válaszolni, hiszen a magánéletébe való arcátlan betolakodás volt. Nem a tulajdonuk, egyszerű szívességet tesz nekik. Van neki élete is, amelyben gyakorolhatja a halál művészetét. Ha egyszer végül sikerül megtennie a szívességet - Paquette megölését - akkor mégis milyen jogon vonják felelősségre bármi másért? Hallatlan!

Egyébként már csak azért sem mondhatta el, miért ment oda, mert nem tudhatták meg, hogy saját otthona nincsen. Azt hitték, csupán titokban tartja a hollétét, ami érthető lett volna egy ilyen véres hivatást űző embertől.

Ha elmagyarázza szokatlan életmódját, meg sem értették volna. Megszakítják vele a kapcsolatot. Végül is csak emberek; egyikük sem a föld hercege, mint ő.

Neki nem egy otthona volt, hanem milliónyi. Általában olyan körültekintéssel szállt meg másoknál, hogy észre sem vették, hogy ott járt. Nagy néha persze olyan helyzetbe keveredett, amiből nem tudta kimagyarázni magát. Ilyenkor kigyilkolta magát belőle.

Az Uriemberek Klubja a múltban nem kíváncsiskodott az ilyesmi után. A különbséget ezúttal a mennyiség jelenthette: az egy helyen hagyott három járulékos áldozat.

Végül is úgy döntött, egyik kérdést sem veszi tudomásul, és egy Wallace Stevens-sorral válaszolt, amely tetszett neki, bár egyáltalán nem értette: A FAGYLALT CSÁSZÁRA AZ EGYETLEN CSÁSZÁR.

Wallace Stevenst olvasva Krait néha nemcsak mindenkit meg akart ölni, de még saját magát is. Ezt a költői nagyság csalhatatlan bizonyítékának tekintette.

A FAGYLALT CSÁSZÁRA AZ EGYETLEN CSÁSZÁR.

Hadd rágódjanak ezen. Ha van elég eszük, ebből rá fognak jönni, hogy túlzásba vitték a kérdezősködést.

Krait most már komolyan számításba vette azt a lehetőséget, hogy Paquette meggyilkolásával az Uriemberek Klubja bízta meg. Az, hogy ennyire ingerelte őket a három haláleset, azért is lehetett, mert aggódnak amiatt, hogy a zsákmánya újfent megszökött előle, ami még sohasem fordult elő.

Ha gyorsan megtalálja és elpusztítja a nőt, a Klub aggodalma is csillapodik. Amint Paquette meghal, ők is elfogadják Cynthia, Malcolm és Nora meggyilkolását járulékos Veszteségnek, és hamarosan el is felejtik.

Visszahelyezte Teresa alsóneműit a szekrényben lévő kosárba, és beágyazott. A bögrét, a termoszt és a kekszes tányért levitte a konyhába, elmosogatta és elpakolta.

A hálósobába visszatérve felöltözött. A Paquette hálósobájából elhozott reprodukció elázott az éjjel, így korábban kiteregette száradni a padlóra. Most összehajtogatta, és visszadugta a belső zsebébe.

Kezében a Glock géppisztollyal Teresa dolgozószobájába ment. Bekapcsolta a számítógépet, és felment az internetre.

Eddig nagyon jól jött neki az a szabály, hogy nincs kérdés. Minél kevesebbet tudott a Klub célpontjairól, annál jobb volt. Ha megértené, miért akarják bizonyos emberek halálát, túl sokat tudna. Azt pedig tapasztalatból tudta, mi lesz azokkal - talán még ha hercegek is -, akik túl sokat tudnak.

Bár Paquette és nem Carrier megölésével bízták meg, jobbnak látta, ha a szabályt a férfira is alkalmazza. Figyelembe véve azonban a Klub nyugtalanságát, és azt, hogy már többször kicselezték, úgy döntött, stratégiát változtat.

Összeállított egy egyszerű keresési sort, hogy információt kapjon Carrierről, ha létezik ilyen. Nem számított sokkal többre annál, amit már tudott.

Tévedett.

Negyvennyolc

A kávézó kerthelyiségének utca felőli oldalát egy új-zélandi karácsonyfa terebélyes ágai árnyékolták. A fenséges lombokon ebben az évszakban nem nyíltak a karmazsinvörös virágok.

Tim és Linda a napon ült, az utcától legtávolabbi asztalnál, a fehérre meszelt fal mellett, amelyre vörös virágú kúszónövény indái futottak fel. Egy-egy csésze kávé dajkálgattak egy tányér illatozó csokoládés-pisztáciás aprósütemény mellett.

Épp a virágokról csevegtek, amikor Linda elhallgatott, majd kis szünet után azt mondta:

- Apám neve Benedict volt. Mindenki Bennynek hívta. Tim megértette a múlt időt, és várt.

- Neveléslelektanból diplomázott.

- Hát veled jó munkát végzett. Apró mosoly suhant át Linda arcán.

- Anyámat Renee-nek hívták.

- Fényképed van róluk? - kérdezte Tim, megsejtve valamit. Linda elővette a tárcáját, abból pedig a fényképeket.

- Szépek.

- Kedvesek is voltak, és gyengédek, meg viccesek.

- Hasonlítasz anyukádra.

- Ő a tanítóképzőn végzett. -És az is lett?

- Óvodában dolgoztak, aztán nyitottak egy sajátot.

- Eddig úgy tűnik, hogy jól vezették.

- Igaziból a végén már hármat vezettek.

A nap felé fordította az arcát és lehunyta a szemét.

Egy kolibri lebegett a virágok közt nektárt keresve.

- Volt egy ötéves kislány, Chloe.

Az egyik képen Benny egy mókás kalapban mórlikálta magát Linda előtt.

- Az anyja Ritalint szedtetett vele. Linda boldogan kacagott a fotón.

- A szüleim azt tanácsolták neki, hogy hagyja abba a gyógyszereszt,

A tavaszi nap fényében mintha belülről sugárzott volna az arca.

- Nagyon eleven kölyök volt, nehezen lehetett bírni vele. Ezért akarta az anyja, hogy szedje a gyógyszert.

- Azt mondják, ma minden második gyerek szedi.

- Lehet, hogy a szüleim büntudatot okoztak az anyjának.

- Vagy már volt neki eleve.

A kolibri fényes zöld színű volt, szárnya teljesen elmosódott, olyan gyorsan csapkodott.

-Aztán egy nap Chloe elesett játék közben, és felhorzsolta a térdét.

A fotók hirtelen inkább szomorúnak tunktek. Emlékek az elveszetről.

- Anyu és Apu kitisztították a sebet. Tim visszatette a képeket a tárcába.

-Jódot használtak. Chloe meg tiyavalygott^ hogy csípi.

A kolibri zümmögve új virághoz rőppent.

- Azt mondta az anyjának, hogy úgy nyúltak hozzá, hogy rossz volt.

- Nyilván a jódra gondolt.

- Talán az anyja félreértette. Talán félre is akarta érteni.

Linda arcát fénybe vonta a nap, mégis elsötétült.

- És panaszt tett a rendőrségen.

A kolibriszárnyak halk siratóéneket zümmögtek.

-A rendőrség kikérdezte a szüleimet, és felmentette őket.

- De ezzel nem ért véget, ugye?

- A körzeti ügyész az újraválasztásáért harcolt.

- Szóval megint a politika lett a törvény.

Linda elfordította arcát a naptól, de a szemét csukva tartotta.

- Az ügyész megbízott egy pszichiátert, hogy beszélgessen el a gyerekekkel.

- Az összessel? Nem csak Chloéval?

- Az összessel. És a legvadabb történeteket hordták össze.

- És azzal el is dőlt - következtetett Tim.

- Volt ott minden. Meztelen játékok, meztelen tánc, állatok megölése a teremben...

- Micsoda, állatáldozat? És ezt elhitték?

- Nem áldozat, hanem azért öltek meg kutyákat és macskákat, hogy a gyerekek elhallgassanak félelmükben.

-Te jó Isten...

- Ketten egyenesen azt mondták, hogy egy kisfiút is feldaraboltak.

- És ezt a szüleiknek addig sosem mondták el.

- Elfojtott emlékek. Szóval feldarabolták, és elásták az udvaron.

- Nyilván feltúrták az egészet.

- Fel. De nem találtak semmit.

- És ezzel sem volt vége?

- A falakat is kibontották. Gyerekpornót kerestek.

- De nem találtak - tippelt Tim.

- Nem hát. Sátánista rituálékhoz való eszközöket is kerestek.

- Mint a salemi boszorkányper.

- A kölykök azt is mondták, hogy kényszerítették őket, hogy csókolják meg az ördög képét.

- És a gyerekek ugye soha nem hazudnak.

-Én nem hibáztatom őket. Kicsik voltak... és irányíthatók.

- A pszichiáterek akaratlanul is be tudnak ültetni hamis emléket.

- Talán nem is volt az olyan akaratlan. A plafont is lebontották.

- Egy lehorzsolts térd miatt.

- És feltépték a padlót, hátha titkos pince van alatta.

- De persze nem volt.

-Nem. De a tanúvallomások alapján így is vádat emeltek.

Linda kinyitotta a szemét, és a múltba nézett vele.

- Akkoriban - kérdezte Tim - sok ilyen volt, ugye?
- Rengeteg. Országszerte ment a hisztéria.
- Néhány biztos igaz is volt.
- De kilencvenöt százalékról, vagy még többről is kiderült, hogy kamu.
- De hát ezen életek mentek tönkre, emberek kerültek börtönbe! Linda hallgatott.

- Nekem is el kellett mennem a pszichiáterhez -mondta aztán.

- Ahhoz, amelyik a többi gyerekekkel is beszélt?
- Ahhoz. Az ügyész elrendelte. Meg a gyermekvédelem.
- Elvettek a szüleidtől?
- Próbáltak. A pszichiáter azt mondta, tud segíteni.
- Miben?

-Visszaemlékezni rá, hogy miért vannak rémálmaim.

-Miért, voltak?

-Melyik gyereknek nincsenek? Tízéves voltam. Olyan erősnek látszott.

-A pszichiáter?

- És olyan kedves volt a hangja. Könnyen megszerettette magát.

A napfény összezsugorította a csészék árnyékát az asztalon.

- És elérte, hogy el akarjak hinni... olyan dolgokat, amiket elfelejtettem, vagy elrejtettem.

Linda két kezébe fogta a kávéscsészét.

- Lágyak voltak a fények. A hangja susogott. Nagyon türelmes volt.

Felemelte a csészét, de nem ivott bele.

- Valamilyen módon mindig elérte, hogy a szemébe nézzek.

Apró verejtékcseppek hűtötték le Tim tarkóját:

- Nagy, kedves, szomorú szeme volt. És gyengéd keze.

- És mennyire vitt bele... a hamis emlékekbe?

-Azt hiszem, jobban, mint amennyire emlékezni akarok.

Linda kiitta a kávéját.

- Aztán a negyedik foglalkozáson elővette.

A csésze zörgött, ahogy visszatette a csészealjra. Tim egy szalvétával letörölte tarkójáról a hideg verítéket.

- Arra kért, hogy érintsem meg - folytatta Linda. -Hogy csókoljam meg. De nem tettem.

- Nagyon helyes. És szóltál valakinek?

- Nem hitt nekem senki. Azt mondták, biztos a szüleim vettek rá, hogy ilyeneket terjesszek.

- Hogy ne higgyenek a pszichiáternek.

- Na, akkor elvettek a szüleimtől, és Angelinánál kellett élnem.
- Az ki?
- Anyukám nagynénje. Hozzá kellett költöznöm... Mollyval. A kézfejét nézte. Aztán a tenyerét.
- Aznap éjjel, miután elmentem... kövel bedobták a házunk ablakait.
- Kicsoda?
- Olyanok, akik hittek a titkos pincékben, meg az ördögcsókolgatásban. Egymásra tette két kezét az asztalon. Bámulatos nyugalma most sem hagyta el.
- Tizenöt éve nem beszéltem erről senkinek.
- Most sem kell folytatnod - mondta Tim.
- De. Csak kéne hozzá egy kis koffein.
- Hozok még kávé.
- Koszi.

Tim az asztalok között szlalomozva visszavitte az üres csészéket. Az ajtóban megállt, és visszanézett Lindára.

A nap mintha mindenki másnál szívesebben sütött volna rá. Sőt, a külsejéből ítélve úgy látszott, mintha a világ sosem lett volna szívtelen Lindával, mintha egész élete ártatlan boldogságban telt volna, és éppen ez vonzotta a tekintetet az arcára.

Negyvenkilenc

Krait jókedvűen indult útnak. Egyre több jelét kapta annak, hogy nem is hercege, hanem legalább királya a földnek.

Timothy Carrier félelmetes ellenfél, de van egy gyengéje, amely a vesztét fogja okozni.

Kraitnek már nem kellett követnie a menekülő párocskát. Megvolt az ötlete arra, hogy hozza el őket magához.

Laguna Niguel felé hajtva egy ötlete támadt, ami egészen felvillanyozta. Talán a tükörben látott fordított világ, amelyet annyira vágyott felfedezni, a valódi otthona, ahonnan származik.

Ha nincs anyja, márpedig nem emlékezett rá, hogy volna, ha az élete tizennyolc éves korában kezdődött, és a korábbi részére nem emlékszik,

akkor ésszerű a feltételezés, hogy nem valami méhből, hanem egy tükrön át érkezett erre a világra.

És azért vágyik annyira a tükörvilágba, mert honvágya van.

Ez azt is megmagyarázta volna, miért nincs saját otthona ebben a világban. Tudat alatt felismerte, hogy a tükörnek ezen az oldalán semmilyen lakás sem felelne meg maradéktalanul a szükségleteinek, hiszen mindörökké idegen lesz itt.

Azért áll ennek a visszamaradott világnak a lakói fölött, mert egy olyanból érkezett, ahol minden az, aminek lennie kell, minden ismerős, örökké változatlan és tiszta, ahol senkit sem kell megölni, mert mindenki halva született.

Laguna Niguelben jólétről árulkodó, csendes büszkeséggel épített házak közt hajtott, ahol a legtöbb családnak annyi autója volt, hogy be sem fért mind a garázsba. Néhány garázs ajtaja fölé kosárlabdapalánkot szereltek. A háló is rajtuk lógott, készen egy kis iskola utáni dobálásra. Körülbelül ugyanannyi zászló is állt a házak előtt, nem lobogtak magasztosán, csak lógtak, a sávok összekunkorodtak, a csillagok pedig egymásba olvadtak rajtuk.

A gondosan nyírt pázsitok, a vörös és lila vízifukszia ágyások, a futórózsával borított lugasok mind-mind az otthon és a rend szeretetéről meséltek.

Krait, az idegen azt kívánta, bárcsak mind halottak lennének, minden utcában, minden városban, milliósámra, és a házak és virágágyak porrá és hamuvá válnának.

Ez a világ talán nem volt jó hely neki, de leg alább jó időben érkezett ide, az erőszak és népiirtás korának küszöbén.

Megtalálta azt a házat, amelyik miatt idejött. Kétszintes volt, vajszerű és fehér. Fazsindely. Tetőablakok. A földszinten kiugró ablakfülke. A tornácon muskátli.

Leparkolt az út szélén, letekerte az utas oldali ablakot, és feltett egy fülhallgatót. Érzékeny kézi mikrofont vett elő, és az egyik emeleti ablakra irányította. A műszer a kocs csomagtartójában lévő bőröndben volt. Előrelátóan ezt is megrendelte a segédcsapattól, miután előző járművét elvesztette. A mikrofonnal negyvenöt méteren belül a csukott ablak mögött folyó beszélgetést is meghallotta. A szél csökkentette a hatékonyságát, zuhogó esőben pedig használhatatlan volt, de most, csendes jó időben kifogástalanul működött.

Egyesével végigpróbálgatta az emeleti ablakokat, de nem hallott semmit.

A földszinten énekszó ütötte meg a fülét. Kellemes női hang dalolt, lágyan, gondtalanul, azt sugallva, hogy gazdája csak önmagát szórakoztatja a napi házimunka végzése közben. A dal az *FII Be Seeing You* volt, egy amerikai örökzöld.

Krait halk csörömpölést hallott, talán edények zaját. Emberi hangot az asszonyén kívül nem. Nyilvánvalóan egyedül van otthon, ami egybevágtat azzal, amit megtudott.

Kikapcsolta a mikrofont, felhúzta az ablakot, majd elindult, és néhány háztömbbel arrébb állt meg. Elővett egy kis vászontáskát, és visszasétált a sárga-fehér házhoz.

Valami álomszerű volt az utca: a méhek lustán zümmögtek a sétányrózsák sárga füzerei fölött. A kaliforniai borsfák csipkés lombjai mintha az örömtől csillogtak volna, egy tornáclépcsőn macska szunyókált, három pacsirta üldögélt egy madármedence peremén, mintha a tükörképüket nézegetnék a vízben...

A kiszemelt házhoz vezető kerti út tekervényes mintába rendezett kvarckövekkel volt kirakva. A bejárati ajtón nem volt bezárva a hevederzár. A másik a Lock-Aid egyetlen érintésére szinte hangtalanul felpattant. Krait eltette a zárnyitó pisztolyt, belépett a kis előszobába, és csendben becsukta maga mögött az ajtót.

Az asszony hangja a ház hátsó részéből jött. Most az / *Only Have Eyes for You*- énekelt. Krait egy darabig ott maradt, ahol volt, és gyönyörködve hallgatta.

Ötven

A kolibri tovább sürgölődött a virágok körül. A tiszta fehér csészékben friss kávé feketéllett.

- Hány gyerek volt az óvodában? - kérdezte Tim.

-Ötvenkettő.

-És abból hány mondta, hogy meztelen játszadozásra, meg ilyesmire emlékszik?

- Tizenhét. Az ügyész kiszivárogtatta a szaftosabb részleteket.

- Megvizsgálták a gyerekeket testileg is?

- A pszichiáter először azt mondta, hogy az traumát okozhat.

- Ha ezt az ügyész elhitte, akkor ő is sejtette, hogy nem történt semmi.
- Lehet, hogy ejtette volna az ügyet, miután újraválasztják.
- De túl nagy vihart kavart a médiában - találta ki Tim.

A napfény olajosan csillogott a kávé felszínén.

- A pszichiáter hónapokig faggatta azt a tizenhét gyereket.
- Az, aki a kezébe akarta adni.
- Aztán végül is beleegyezett a vizsgálatokba.

Egy pórázra fogott, farkát csóváló kutya rángatta el füttyörésző gazdáját a kerthelyiség előtt. Linda követte a tekintetével, míg el nem tűnt.

- Két kislányon molesztálás nyomait találták.

Egy másik asztalnál széklábak csikordultak a kövön.

- Sérüléseket a lágy szöveteken - folytatta Linda. - És az egyik kislány Chloe volt.

- Akinek az anyja elkezdte az egészet.
- Akkor már nemcsak Ritalint szedett.
- Hanem?

- A szülei felkérték a pszichiátert, hogy hosszú távon kezelje.

- Jézusom...

A karmazsin virágok fejet hajtottak egy hirtelen légáramlat előtt.

- Ő is gyógyszerezte Chloét. A kezelés részeként.
- A lányok többről beszéltek, mint... meztelen játszadozásról?
- Lerajzolták, mi történt.

A fa alatti asztaltól fiatal nők nevetése hangzott fel. - Azt mondták, anyukám lefogta őket, amíg apukám...

Az egyik kacaj ezüstös volt, a többi inkább fülsértő. Három veréb rebhent fel az ágakról.

- A lányok vallomását magnóra vették. A verebeket elnyelte az ég.
- A pszichiáter is ott volt - tette hozzá Linda.
- Ilyet lehet csinálni?
- Elvileg nem, de a bíró megengedte.
- Hát akkor ez alapján lehetett volna fellebbezni.
- Kiderült, hogy arra semmi esély.

Szablya alakú barna toll vitorlázott le a magasból.

- Apám húsz évet kapott. A San Quentinbe került.
- Mennyi idős voltál?
- Amikor elkezdődött, tíz. Amikor meghozták az ítéletet, majdnem tizenkettő.
- És anyukád?

- Őt tíz évre ítélték a coronai női börtönben. Lindát egy kis időre lefoglalta a kávéja.

Tim meg akarta érinteni, de érezte, hogy visszautasítaná a vigasztalást. Megkeményítette ez az igazságtalanság. A düh volt az egyedüli vigasztalás számára.

-Apám öt hónapot ült, aztán egy másik rab megölte.

Linda története olyan súlyos volt, hogy Timnek le kellett hajtania a fejét.

- Négyszer a beleibe szúrt, kétszer az arcába.

Tim lehunyta a szemét, de nem tetszett neki a sötétség.

- Anyám hasnyálmirigyrákot kapott. Félrediagnosztizálták a börtönben.

Tim felnézett, és látta, hogy Linda a madártollat bámulja az asztalon. (

- Annyi ereje sem volt, hogy a kezemet megfogja a kórházban.

Egy fiatalember haladt át a kerthelyiségen egy csokor rózsával.

- Két kézzel fogtam a kezét, de kicsúszott.

A fiatalember a virágokkal a nevető nőkhöz csatlakozott.

- Az összes pénzük elment a védelmükre. Angelinának sem volt sok.

Az egyik nő felkelt, hogy megcsókolja a fiatalembert. Boldognak látszott.

- Locadio volt a nevünk, de túl hírhedt lett.

- Ezt a nevet én is ismerem - mondta Tim. - Pedig fiatal voltam akkor.

-A többi gyerek úgy hívott, a szörnyek lánya. Egy-két fiú csúnyábbakat is mondott.

- A Paquette Angelina családneve?

- Igen. Én meg felvettem. És másik iskolába mentem. De ez sem volt elég.

A kolibri korábban elrepült, de most visszatért.

- Magántanuló lettem - mondta Linda.

- De úgy néz ki, elég jól magántanultál.

- Mert tudni akartam mindent. Hogy megértsem, *miért*.

- De nincs miért - mondta Tim. - Csak... a gonosz van.

- A másik lány, akit molesztáltak, két éve megtalált.

- És már elfelejtette a hamis emlékeket?

- Nem is voltak. Rávették, hogy hazudjon az apámról.

- De ki? A pszichiáter? Félt tőle?

- Rettegett. Ő volt az, aki molesztálta.

- Ő okozta a sérüléseket?

- A lány iszonyúan szenvedett. Szégyenkezett. Félt. Büntudata volt az apám halála miatt.

- És te mit mondtál neki?
- Hogy szeretem, amiért ennyit fáradozott, hogy megtaláljon.
- Feljelentette a pszichiátert?
- Fel. Az meg azt mondta, bepereli becsületsértésért.
- És Chloe? Ő nem tudna kiállni mellette?
- Chloe tizennégy évesen öngyilkos lett.

A nap melege a bőrön, a kolibri és a karmazsin virágok, a farkcsóváló kutya és fütyörésző gazdája, a fiatalember a rózsákkal és a nevető nők... minden szépségük és örömük ellenére a világ mégiscsak csatatér.

Ötvenegy

Az asszony tovább énekelt a konyhában, miközben Krait körülnézett a nappaliban.

A belső falak a külsők halványsárgáját utánozták, a beépített szekrények pedig fényes fehérre voltak festve. A mélyvörös mahagónipadlón lebegni látszott a sárga-lila, pálmákkal díszített, perzsautánzatú szőnyeg. A bútorok nem voltak különösebben szépek, de csúnyák sem. A szobát nem borították virágos, rojtos, fodros díszek, mégis nőies volt és meleg. Mások családiásnak találták volna, de Kraitnek sosem volt családja, így ez sem juthatott eszébe.

Az asszony a konyhában elhallgatott.

Krait egy fotelbe tette a vászontáskát, és elővett belőle egy eszközt, amellyel azonnal ártalmatlanná tehetette.

Figyelt, nem hall-e lépteket, és elképzelte, ahogy az asszony szintén mozdulatlanul áll és hallgatózik, de aztán újra dalolni kezdett. Ezúttal a *Someone to Watch Over Me*-t.

A kandalló fölött lógó festmény fürdőnadrágos fiúkat ábrázolt, akik a tengerparton futottak. A napfény egy közeledő hullámról verődött vissza. A gyerekekről sugárzott az öröm. Krait eleve nem szerette a gyerekeket, de ezt a képet olyan különösen undorítóan találta, hogy paradox módon képtelen volt elszakadni tőle. A festmény stílusát nem lehetett édeskésnek, de még szentimentálisnak se bélyegezni. A művész teljesen realisztikusan ábrázolta a formákat, arányokat, de még a fény csillanásait is.

Minél tovább nézte Krait a képet, annál jobban utálta. Viszont akárhogy bámulta, képtelen volt rájönni az ellenszenve okára. Ösztönösen érezte, hogy a festmény olyasvalamit képvisel, amivel ő mindig szemben kell, hogy álljon, ami ellen minden sejtjével tiltakoznia kell, és könyörtelen erőszakkal válaszolnia rá.

Az asszony a konyhában időközben átváltott a *These Foolish Things-TQ*. Krait eltávolodott a képtől, és próbálta visszanyerni szokott higgadtságát, amely sokkal jobban illett egy, az ő különleges adottságaival bíró személyhez.

Állt a szobában egy könyvespolc is. Azok a könyvek, amelyeknek ismerte a címét, nem tetszettek Kraitnek. A polcokon volt néhány bekeretezett fénykép is. Néhányon szerepelt az apa és az anya, de a legtöbb a két gyereket, Timothyt és Zacharyt ábrázolta, három-négy, illetve körülbelül húszéves korukban. Volt köztük beállított és elkapott fotó is.

Krait nem emlékezett rá, hogy valaha is ennyi mosolyt és nevetést látott volna együtt. Úgy festett, a Carrier család életét az öröm és boldogság ragyogta be.

Hát ez hamarosan megváltozik.

Harmadik rész

ROSSZ IDŐBEN ROSSZ HELYEN

Ötvenkettő

Krait végigsétált a folyosón, és megállt a konyhaajtóban. Az asszony háttal állt neki, éppen almát hámozott a mosogatónál.

Szépen, lassan és könnyedén énekelte a *These Foo-lish Things-et*, szinte csak szavalta a szöveget, azzal a melankolikus színezettel, ahogy azt énekelni kell.

A konyha egy térben volt az ebédlővel. Egy nagy fenyőfa asztal választotta el őket, körülötte hat székkal.

Krait elképzelte Timet az asztalnál. Biztos sokat evett itt kiskorában, és amekkora darab, jól megterhelhette vele a családi kasszát.

Az asztal fölött csinos rézcsillár lógott. Stilizált madarak röpködtek a nyolc, gyertya alakú égő körül.

Az asszony, miután meghámozta az almát, egy másik késsel beleaprította a mosogató mellett álló fémtálba. Hosszú ujjú, fürgé keze volt. Tetszett Krait-nek.

Mikor az asszony befejezte a dalt, Krait megszólította: -Mary?

Azt hitte, nagyon megijed, de csak a szeme nyílt nagyra, ahogy felé fordult.

Ötvenes évei közepén járt, Krait anyja is lehetett volna, már ha volt anyja, de tagadhatatlanul csinos és vonzó nő volt.

- Tudja az *As Time Goes By-t* a *Casablancából!* -kérdezte Krait.

Az asszony nem kérdezte, kicsoda ő, és mit keres itt, csak nézte.

- Negyvenkétszer láttam azt a filmet - mesélte Krait. - Szeretem sokszor megnézni ugyanazt. Akkor legalább tudom, mit kapok.

Látta, hogy az asszony a kezében tartott késre pillant. Tudta, hogy a hátsó ajtó távolságát is próbálja felbecsülni, bár nem nézett oda.

Mielőtt bonyolultabbá tehetné volna a helyzetet, Krait meglötte. A táskából elővett légpisztoly halkan surrogott, és az altatónyíl megállt az asszony jobb mellében. Kék-sárga kockás blúzt viselt, és valószínűleg melltartót is, de ennyi ruha nem állhatta útját a drognak.

A tűszúrás fájdalmas szisszenést váltott ki Maryból. Kihúzta a nyilat a melléből, és a földre dobta, de az altató addigra már bejutott a szervezetébe.

- Hát majd talán elénekli később - mondta Krait. -Biztos vagyok benne, hogy ismeri.

Az asszony felkapta az almahámozó kést az asztalról, és Krait felé dobta, de nem találta el. Kezében a másik késsel a hátsó ajtó felé indult, de a lába össze-csüklött. Meg kellett kapaszkodnia a konyhapultban. Krait odasétált hozzá. Az asszony küszködve felemelte a fejét, amikor az előrebukott volna. Szeme elfátyolo-sodott. A kés kicsúszott az ujjai közül, és csörömpölve hullott a köre. Krait odébb rúgta, és elkapta Mary testét, mielőtt a padlóra rogyott volna.

A fenyőfa asztalhoz cipelte az eszméletlen asszonyt. Annyira elernyed, hogy ki akart csúszni a székből. Krait előredöntötte, összefonta a karját az asztalon, és ráhajtotta a fejét.

A nappaliban összehúzta a függönyöket, rázárta az ajtóra a hevederzárát, felvette a táskát, majd visszament vele a konyhába, és az asztalra tette.

Felkészülve arra, hogy Carrierék szomszédai is csak úgy beesnek, ahogy Jimél és Bethanynél történt, lehúzta a konyhai redőnyöket és összehúzta az ebédlő függönyeit is.

A táskából két pár rendőrségi bilincset szedett elő, és Mary bal csuklóját a szék karfájához bilincselte. Az asszony horkolni kezdett. Krait a másik bilincsel a szék lábát rögzítette az asztaléhoz.

Átkutatta a házat, ezúttal nem azért, hogy megtudja, hogy él a család, hanem hogy megbizonyosodjon arról, nincs-e a házban senki rajta és Maryn kívül.

Senkit sem talált, leszámítva a saját képmását néhány tükörben. Az egyiknek odakacsintott, a másiknak felfelé tartott hüvelykujját mutatta.

Carrierék nevére két autó volt regisztrálva: egy hatéves Suburban, és egy valamivel újabb Ford Expedition. Walter a Suburbannel ment dolgozni, de az Expedition ott várta Kraitet a garázsban.

A konyhába visszatérve kiválasztott egy almaszeletet a fémtáblából. Ropogós volt és ízletes. Evett még egyet.

Az asztalnál Mary fuldokló hangot hallatott.

Az altató nagyon ritkán allergiás reakciót, anafilaxiás sokkot és halált válthatott ki. Krait megvizsgálta az asszonyt, de az lélegzett, és a pulzusa is lassú és egyenletes volt. Egyenesen felültette. Ezúttal nem dőlt előre, bár a feje oldalra billent. Leült mellé, és kisimította a haját az arcából. Az asszony bőre tiszta volt, és csak a szeme sarkában mutatkozott néhány ránc.

Krait felnyitotta a szemhéját. Zölddel pettyezett szürke szeme volt. Mikor elengedte, a szemhéja egy pillanatra nyitva maradt, de aztán

lecsukódott Az állkapcsa még mindig lazán lógott. Az ajka szétnyílt. Telt ajka volt.

Krait körbesimította ujjával a száját, de Mary meg sem rezdült.

A vászontáskából rugalmas gumicsövet és kék műanyag dobozkát vett elő. A dobozban két injekciós fecskendő volt, és néhány borostyánszínű folyadékkal teliampulla.

Levette a kupakot az egyik tűről, kilyukasztott egy ampullát, és felszívott belőle egy jó adag folyadékot, majd kispriccelt egy kicsit a padlóra, hogy biztosan ne maradjon a fecskendőben levegő. Ezután tenyérrel felfelé fordította Mary jobb karját, és a gumicsővel elkötötte, hogy láthatóvá váljon a véna. Beszúrta a tűt, és a gumicsövet letekerve nézte, ahogy a borostyánszínű folyadék kiürül a fecskendőből.

A szűrés helyét nem fertőtlenítette alkohollal. Ha fel is lép valami fertőzés, az csak néhány nap múlva várható. És addigra már úgyis végez vele.

Mary karja nőies volt, formás, de nem puha, inkább izmos.

Mikor kihúzta a tűt, egy vércsepp jelent meg a nyomán. Krait érdeklődve nézte.

Mindenkor legfélelmetesebb ellenségének anyjáié volt ez a vér.

Belélegezve az asszony bőrének illatát előrehajolt, és lenyalta a karjáról a vércseppet.

Nem tudta megmagyarázni magának, hogy miért volt muszáj megízlelnie, de meg volt róla győződve, hogy helyesen cselekedett.

A borostyánszínű folyadék az altató ellenszere volt. Nemcsak azt biztosította, hogy Mary hamarabb magához térjen, de azt is, hogy azonnal tiszta legyen a tudata. Krait hátradőlt, és nézte, ahogy az asszony szeme mozogni kezd a szemhéj alatt. Aztán a szája rándult meg, mintha valami rossz ízűt evett volna. Előbukkant a nyelve, és megnyalta az ajkát. Mikor először kinyitotta a szemét, még zavaros volt a tekintete. Becsukta, kinyitotta, majd újra becsukta.

- Ne tessen - mondta Krait. - Tudom, hogy már velem van.

Mary feljebb ült, a székhöz bilincselte bal csuklójára nézett, majd az injekció helyére a jobb karján, végül a használt fecskendőre az asztalon. Mikor végül a szemébe nézett, Krait azt hitt, megkérdezi majd, hogy mit tett vele, de nem szólt semmit, csak bámult rá, várta, hogy ő mondjon valamit.

Krait nagyra értékelte ezt, meg is jutalmazta egy mosollyal.

- Hát, kislány, különleges egy állatfaj maga.

- Nem vagyok állat - felelte Mary.

Ötvenhárom

A hullámok fröcskölve törtek meg a teknőchátú sziklákon. A ritmikus csattogás és mormogás olyan volt, mintha tömegek beszélnének különböző nyelveken egyszerre; mintha a tengerbe vesztettek hangja hallatszana a hullámverésben.

A park hosszan elnyúlt a part mentén. Ebédszünetet tartó munkások vették elő az elemózsiájukat az asztaloknál, és elszánt kocogok haladtak fogcsikorgatva az utakon. Tim és Linda kilátóponttól kilátópontig baktatott, és a korlátra dőlve nézték, ahogy a szárazföld befogadja a tengert, az pedig meghódítja a partot.

Feszítette idegeiket az elfogyasztott koffein. Tim a Lindától hallottakat emésztgette, Linda pedig a tényt, hogy tizenöt év után először beszélt valakinek a családja pusztulásáról.

- Fura - szólalt meg aztán. - Most, amikor végre készen állok arra, hogy éljek, hogy igazán éljek, valaki meg akar ölni.
- Akarni azt akarhat, de nem fog - mondta Tim.
- Honnan veszel te ennyi önbizalmat?

Tim megemelte a zacskót az utolsó csokoládés-pisz-táciás süteménnyel. -A cukorból.

-Ne már, Tim, komolyan kérdezem. Tim némán nézte a hullámokat. Linda nem sürgette, de egy idő után megszólalt magától is.

- Most már több mint hét éve tudom, hogy jön majd valami, amivel szembe kell szállnom.

- Micsoda?
- Olyan nagyzó dolog lenne végzetnek hívni.
- Mindenkinek van végzete.
- Ez inkább olyasmi... ami a vérében van az embernek.
- Mi van a véredben?
- Nem dicsekszem vele. Nem érdemeltem ki. Csak úgy ott van.

Linda várt.

- Én is megijedtem, amikor felfedeztem - folytatta Tim. - Még most is félek tőle. Meg aztán elég zavarba ejtő, ahogy az emberek reagálnak rá.

Vijjogó sirályok húztak el fölöttük. Egyikük lebukott, és eltűnt a tengerben.

- Azt mondtam magamnak, hogy kőművesnek lenni jó és tisztességes munka, épp nekem való. És most is ezt hiszem.

A madár feltört a víz alól, és karmai közt egy hallal a magasba repült.

- De egy idő után az embernek egy része, akárhogy is próbálja elnyomni, előtör. A vérben van, és a vér, azt hiszem, mindig megtalálja az útját.

A hullámok hatósugarán kívül két férfi és egy nő bóklászott a sziklák között, rákokat szedegettek ki közülük és rikító sárga vödrökbe rakták őket.

-Meg a dolgok úgyis úgy jönnek össze, hogy előbb-utóbb önmaga kell, hogy legyen az ember.

Megszólalt az eldobható telefon.

- Ne vedd fel - kérte Linda. - Mondd végig.

- Pete lesz az - mondta Tim, és így is volt

- Na, megvan a saját eldobható telóm - jelentette Pete. - Le tudod írni a számot?

- Toll, papír? - nézett Tim Lindára, mire ő elővette mindkettőt a retiküljéből. - Mondhatod.

Pete lediktálta, majd megkérdezte:

- Voltatok Lily Wen-chingnél?

- Voltunk. És tényleg érdemes volt.

-Azt nekem is hallanom kell. De inkább személyesen.

- A lábadat kell eltörnöm, hogy kimaradj ebből, mi?

- Á, az nem elég. Tornász voltam a gimiben, kézen is tudok járni.

-Hol találkozunk?

Pete megkérdezte, hol vannak.

- Jó, akkor ott. Félóra múlva.

- Az egyik asztalnál fogunk ülni. Zsebre vágta a telefont, és elindult.

-Hé, nagyfejű! - szólt utána Linda. - Valamit elkezdtlél mondani.

- Igen, csak nem tudom megfogalmazni.

- Én is megnyíltam - emlékeztette Linda.

- Én meg tudom, milyen nehéz volt. Én is eléggé be vagyok zárva.

Sétáljunk egy kicsit, addig kotlok még rajta.

Linda is elindult.

- Nem akarom, hogy ezután másképp gondolj rám - mondta Tim.

Együtt sétáltak. A nap túljutott a zeniten, a fák árnyéka növekedni kezdett kelet felé, és ők együtt sétáltak.

Ötvennégy

- Nem semmi fia van magának - mondta Krait.

Mary nem felelt. Szája már nem tűnt olyan teltnek. Keskeny vonallá szorította össze.

- Biztos vagyok benne, hogy Zachary sem semmi - folytatta Tim. - De Timről beszélek.

Azok, akiket elbűvölt Krait mosolya és mézédés stílusa, sosem néztek a szemébe, mintha tudat alatt megsejtették volna, hogy félrevezeti őket, és meg akartak maradni ebben az állapotban.

Aki belenézett a szemébe, az sem állta túl sokáig.

De Mary tekintete fürkésző maradt, mint egy szemészé. Minden pislogással mintha lapozott volna egyet Krait elméjében.

-Drága, az, hogy fájdalommentesen bénítottam meg, nem jelenti azt, hogy nem fogom bántani, ha muszáj.

Semmi válasz.

-Ha makacskodik, olyan fájdalmat tudok okozni önnek, amit el sem bír képzelni. Mary olvasott tovább a szemében.

- Csak a bolond nem fél - mondta Krait. - És a bolondok meghalnak.

- Félek - ismerte be Mary.

- Örömmel hallom.

- De ennyi, és nem több.

- Lássuk, mit tehetünk ezzel.

Mary még mindig nem kérdezte meg, ki ő, és mit akar tőle. Nem vesztegette az idejét olyan kérdésekre, amelyekre vagy nem válaszolna, vagy megteszi kérdés nélkül is.

-A nevem Robert Kessler. Hívjon csak Bobnak. Na most, Mary kedves, az a helyzet, hogy az ön Tim fiacskájánál van valami, ami kell nekem, de nem akarja ideadni.

-Akkor valószínűleg jobb is, ha nem kerül magához.

Krait elmosolyodott.

- Gondolom, kisfiú korában is mindig megvédte, ha csúnyákat mondtak róla a tanárok.

- Nem, soha.

- És ha azt mondanám, hogy ellopott egy nagy adag kokaint, ami az enyém?
- Ha volna olyan ostoba, hogy ezt mondja, tudnám, hogy hazudik.
- Mary, Maty, pedig nem tűnik egy naiv nőnek.
- Akkor ne kezeljen úgy.
- Senki sem tudhatja egy ember legmélyebb titkait -tartott ki Krait. - Még egy anya sem ismerheti teljesen a fia szívét.
- Ez az anya ismeri.
- Akkor nem lepte meg, hogy ölni is képes. Maiy megvetően nézte.
- Jaj, de szálnalmas. Ölni? Még hipotézisnek is nevetséges.
- Hipotézis? - vonta fel a szemöldökét Krait. - Nem ezt a szót várná az ember egy kőműves feleségétől, meg egy másiknak az anyjától.
- Igyekszünk mi bamba melósok lenni, de útban van az agyunk.
- Meg kell mondjam, Mary, hogy más körülmények között talán kedvelném is magát.
- Én viszont nem tudok olyan körülményeket elképzelni, amik között kedvelném magát.

Krait egy ideig csendben szemlélte az asszonyt.

- Nem tud rávenni, hogy kételkedjek a fiamban -mondta Mary. - Minél jobban próbálja, annál kevésbé hiszek magának.
- Akkor ez érdekes lesz - felelte Krait.

Felkelt, elhozta a mosogató mellől az almás tálat, és visszavitte az asztalhoz. Elrágcsált egy szeletet, majd megkérdezte:

- Mit akart csinálni ebből az almából?
- Nem azért jött, hogy az almáról beszélgessen.
- De most az érdekel. Egy finom pitét akart sütni? -Kettőt.

Krait elmajszolt még egy szelet almát.

- És a tésztát maga gyúrja, vagy készen veszi?
- Magam gyúrom.

- Ha csak lehetséges - mondta Krait -, igyekszem házi kosztot enni. Egészségesebb és finomabb is, mint az éttermi, vagy a mirelit étel, és ha valakinek annyi otthona van, mint nekem akkor a változatosság is végtelen.

Kivett a tálból még egy darab almát, és az asszony arcába vágta. Mary megrándult. Az alma egy pillanatig a homlokára tapadt, aztán lecsúszott, és a blúzára esett. Krait hozzávágott még egy szeletet, ez az arcán találta, és leesett a jobb karjára. Mary lerázta magáról.

- Ezt most próbálja elkapni a szájával - mondta Krait.

Az almadarab lepattant Mary összeszorított ajkáról.

- Jaj, ne csinálja már, játsszunk egy kicsit! Rajta! Mary továbbra sem nyitotta ki a száját, és felemelte a fejét, így a következő szelet az állát találta el.

- Akármit is akar - mondta azzal nem éri el, hogy megalázz.

- Az lehet, drága, viszont én nagyon élvezem. Krait megevett még egy darab almát, és Maryhez vágott másik kettőt.

- Mikor ér haza Walter?

Mary nem válaszolt.

- Jaj, Mary, miért ilyen csökönyös? Most kezdjem el borotvával vagdosni az arcát?

Előhúzta a Glock 18-as géppisztolyt, és az asztalra tette.

- Viszont - folytatta -, ha Walter váratlanul sétál be ide, agyonlövöm, és az a maga hibája lesz.

Mary a fegyvert nézte.

- Hangtompítós - magyarázta Krait. - És automata. Négy, öt, hat golyót is beleereszthetek a nyakába meg az arcába egyetlen mozdulattal.

- Általában négy és fél öt között - mondta vonakodva Mary.

A szerettein át vezetett hozzá a legrövidebb út.

- Előfordul, hogy korábban jön? - kérdezte Krait.

- Csak ha elromlik az idő.

- Vár valaki mást?

-Nem.

- Nagyon helyes. Négyre rég elviszem magát innen. Láttam, hogy az asszonyt megijeszti, hogy el akarja vinni, de választ nem kapott.

- Felhívom Timet - folytatta. - Vagy Timmyt? Tim-mynek hívja?

-Nem.

- Kiskorában sem hívta Timmynek?

- Mindig is Tim volt.

- Jó, tehát felhívom Timet, és üzletet ajánlok neki. De az kéne, hogy ön beszéljen vele.

-Miért?

- Na, végre érdeklődik.

- Az igazat mondja. Ne azt a maszlagot a kokainnal.

- Felbéreltek, hogy öljem meg a ringyóját, ezt az írónőt, illetve ha van időm, erőszakoljam is meg, ő pedig rejtegeti előlem.

A kőműves anyja Krait tekintetét fürkészte, majd a fegyver felé fordult.

- A házába kellett volna betörnöm, de hát ez már nem fog összejönni. De ha tudom, megerőszakolom, már csak azért is, mert ennyit váratott.

Mary becsukta a szemét.

- Ezt is maszlagnak tartja, Mary?
- Nem. Őrület, de igaz.
- Ha majd együtt lesznek újra, Tim elmeséli a részleteket. Nagyon izgalmasak ám. Jó sokat hajszoltam.

Hozzávágott Maryhez még egy szelet almát, hogy kinyissa a szemét. Közelebb húzódott a székével.

- Figyeljen rám, Mary, mert meg kell értenie egy-két dolgot.
- Figyelek.
- Szóval később megkötözöm, és kiviszem az Expeditionbe. Azzal megyünk el. A csomagterbe fogom fektetni, a hátára. Fél a tűtől, Mary?
- Nem.
- Akkor jó. Ugyanis rá fogom kötni egy okos kis infúziós pumpára. Tudja, mi az?
- Nem.

- Olyan, mint ami a kórházban van, csak kisebb, és nem magától folyik az infúzió, hanem egy akkuról üzemeltetett pumpa nyomja. Folyamatosan adagolja magába a nyugtatót. Allergiás valamilyen gyógyszerre, kedves?

- Allergiás? Nem.
- Akkor tökéletesen biztonságos. Aludni fog, amíg el nem intézzük az ügyet. Ez mindkettőnk számára megkönnyíti a dolgot. Magára teríték egy takarót, és odateszek még egy-két dolgot, hogy senki se láthassa, ha netán bekukkant a kocsiba. De egy probléma így is van. Rám nézzen, legyen oly kedves.

Mary megunt, hogy Krait agyában olvasson, mert már látta, micsoda a férfi. Tudta, hogy anyai fortélyoknak nem fog beugrani.

- Miután meglőttem az altatónyíllal, serkentőt adtam be magának, hogy megejtthessük ezt a kis beszélgetést. Még mindig a szervezetében van. Gátolná a nyugtató hatását úgy - Krait az órájára nézett - egy és negyed, vagy másfél óráig. Addig tehát várunk. Eddig érti?

- Igen.
- Tehát felhívom Timet, és megmondom neki, hogy elraboltam magát. Lesznek a számára utasításaim. Maga is benne lesz a játékban. Megmondja neki, hogy haza akar menni, úgyszólván legyen szíves, és tegye, amit ez a csúnya, rossz Mr. Kessler mond.

Mary arca eddig vörösen égett a haragtól és a megaláztatástól. Most viszont elsápadt.

- Ezt nem tudom megtenni.
- Dehogynem tudja, drága.

- Istenem...
 - Született színész.
 - Nem hozhatom ilyen helyzetbe...
 - Milyenbe?
 - Hogy el kelljen döntenie, ki hal meg.
 - Most ezt komolyan mondja?
 - Ez valami rettenetes.
 - Hát komolyan mondja.
 - Nem tudom megtenni.
 - De Mary, hát csak egy lotyó, akit tegnap ismert meg!
 - Az mindegy.
 - Tegnap ismerte meg! Maga meg az anyja! Hát ez csak könnyű döntés!
 - De hogy élhetne együtt ezzel a döntéssel?
 - Most mi van már? Fél, hogy a lotyót választja maga helyett? - csattant fel Krait, de rögtön figyelmeztette is magát, hogy ne kapja fel ennyire a vizet.
 - Ismerem Timet. Tudom, hogy azt fogja tenni, ami szerint a legjobb.
- De itt valakinek mindenképpen rossz lesz.

Krait vett egy nagy levegőt. Aztán még egyet. Nyugalom. Nyugodtnak kellett maradnia. Felállt. Kinyújtózott. Aztán mosolyogva lenézett Maryre.

- És ha engem választ - folytatta Mary -, akkor nekem kell rossz lelkiismerettel élnem a miatt a lány miatt.
- Hát, Mary, szar az élet. De a legtöbb ember szerint a halálnál még mindig jobb. Szerintem speciel nem. Énszerintem a legjobb volna, ha maguk mind halottak volnának, de hát ez csak az én véleményem.

Mary szemébe nézett. Az asszony zavartnak tűnt.

Krait felvette a Glockot, és lassan megkerülte az asztalt.

- Hadd magyarázzak el valamit, kedves. Ha nem teszi ezt meg nekem, megölöm, és itt hagyom, hogy Walter megtalálja. Elhiszi?
- Igen.
- Aztán elkapom Zachary fiacskáját, és Tim megint választhat: a bátyja vagy a lotyó. Elhiszi?

Mary nem felelt.

-*Elhiszi?*

- Igen.
- Aztán, ha Zacharynek is erkölcsi fenntartásai lesznek, őt is megölöm. Magának is ilyenjei vannak, nem, Mary? Erkölcsi fenntartásai.
- Én csak a fiamra gondolok.

-Aztán, ha végeztem Zacharyvel, jön a felesége. Laura, ugye?

- Kicsoda maga? - kérdezte Mary, de a valódi kérdés ez volt: „mi vagy te?”

- Róbert Kessler. Nem emlékszik? Azt is mondtam, hogy hívhat Bobnak. Vagy Bobbynak. Csak Robnak ne. Azt nem szeretem.

Az asszony ugyanolyan magabiztosnak látszott, mint eddig, de a félelem magja már szárba szökkenett benne.

- És ha Laura is jön az erkölcsi aggályaival, akkor megerőszakolom, megölöm, és következik Naomi. Hány éves is Naomi?

Mary nem válaszolt.

-Drága, tudom, hogy ez most nehéz, hogy maga csak almás pitét csinált, meg dalolászott, amikor egyszer csak jött ez. De azért csak mondja meg, hány éves Naomi, különben itt helyben kiloccsantom az agyát.

-Hét. Hétéves.

- És mit gondol, ha megkérek egy hétéves kislányt, hogy az életéért könyörögjön Tim bácsikájának, megteszi? Szerintem igen, Mary. Szerintem sírni fog, meg zokogni, meg rimánkodni, és összetöri a nagybátyja szívét. Odaadja nekem a lotyót, de az is lehet, hogy ő maga öli meg, csak kapja vissza az unokahúgát épségben.

- Rendben van - mondta Mary.

- Végig kell mennem Naomiig?

-Nem.

Krait a mosogatóhoz ment, elővett néhány papír törülőkendőt, megnedvesítette az egyiket, és visszatért a székhez.

Rámosolygott Maryre. Az asszony nem adta meg neki azt az örömet, hogy összeránduljon, amikor a nedves kendővel megtörölte az arcát, a szárazakkal pedig leszedegette róla az almadarabokat.

Feltakarított a padlóról is, majd mindent kidobott a szemétkébe.

- Tetszik az otthona, Maiy - mondta, mikor elkészült. - Szívesen laknék itt egypár napig. Csak egyvalami nem tetszik, az a festmény, a tengerparton rohangáló kölkökkal. Azt darabokra vágnám, és eltűzném, mert ha meghagynám, éjjelente sikoltozva ébrednék attól a tudattól, hogy ott van.

Ötvenöt

Egyesek szerint a mai fiatalok műveletlenek és lusták, egyikük azonban rengeteg időt és energiát fektetett abba, hogy egy disznó szót véssen a betonasztalba, ráadásul helyesen is írta le.

Tim és Linda egy padon ült az asztalnak háttal, nézték a görkorcsolyázókat, kutyasétáltatókat, kézen fogva andalgó párokat, egy séta közben a breviáriumot olvasó papot, és egy betépett ötvenes férfit, aki fel-alá bókászva próbált beszélgetésbe elegyedni a pálmafákkal.

Tim még mindig azon törte a fejét, hogyan mondja el a türelmesen várakozó Lindának, amit akar. Aztán belekezdett:

-Na, akkor mondom. Elmesélem a dolgot nagy vonalakban. Biztos, hogy lesznek kérdéseid, válaszolok rájuk, és utána soha többé nem beszélünk erről. Nem lesz ilyesmi, hogy iksz év múlva beszélgetünk valakikkel, és azt mondd, hogy „Tim, meséld el, mit is csináltál régen”, mert nem fogom.

- „Iksz év múlva”. Ez jól hangzik. Szóval egyszer és nem többször. Jól tudod ám fokozni a feszültséget. Talán neked kéne könyveket írni, és nekem falat rakni.

- Linda, komolyan beszélek.

-Én is.

Tim mély levegőt vett, kifújta, vett még egyet - és ekkor megszólalt a mobilja. Linda felnyögött.

Nem az eldobható telefon szólt, hanem Tim sajátja. Rejtett számról hívták.

- Ez ő lesz - mondta Tim, és felvette.

- Hogy van a csajom? - kérdezte Krait.

Tim a fákkal beszélgető férfit nézte, és nem felelt.

- Megcsináltad már, Tim?

- Leteszem, mielőtt bemérhetnél - válaszolta Tim. - Úgyhogy gyorsan mondd, mit akarsz.

- Gyors leszek, Tim. Ki vagy hangosítva?

- Nem.

- Pompás. Hagyjuk ki ebből a ribancot. Mi viszont itt ki vagyunk hangosítva, és Mary beszélni szeretne veled.

- Milyen Mary?

- Tim - szólalt meg az anyja. -Uramisten...

Felállt a padról. A nap hirtelen túl élesen sütött, a levegő pedig olyan sűrű lett, hogy nem bírta belélegezni.

- Légy önmagad, kisfiam.
- Anyu! Te jó Isten...
- Hallod? Légy csak önmagad.

Tim nem bírt megszólalni. Linda is felállt a padról, de ő képtelen volt ránézni.

- Légy önmagad - mondta harmadszor is az anyja. - És akkor helyesen fogsz cselekedni.

-Ha bántott...

- Semmi bajom. És nem félek. Tudod, miért nem?

- Szeretlek.

- Tudod, miért nem félek, kisfiam?

Tim erre összeszedte magát.

-Miért?

- Mert rád és Michelle-re gondolok. Tim egyszerre megnyugodott.

- Ott akarok lenni az esküvőtökön, kisfiam.

- Ott leszel - ígérte Tim.

- Olyan kedves lány. Pont hozzád való.

- Rád emlékeztet.

- Imádom azt a gyűrűt, amit csinált nekem.

- Mondja már, Mary - szólt közbe türelmetlenül a gyilkos.

- Akkor ölj meg engem!

Linda meghallotta, és hátraperdült, szeme csiszolt smaragdként fénylett.

- Ölj meg engem - ismételte Tim.

- Ezt konkrétan hogy képzeled?

- Mondj egy helyet! Odamegyek fegyvertelenül.

- Már választottam helyet a cseréhez.

-Anyám elindul egy várakozó autó felé, én meg feléd. Úgy időzítjük, hogy akkor érjek lőtávolságba, amikor a kocsi már elindult.

- Szóval lövöldözni akarsz.

-En nem.

- Lesz nálad fegyver.

-Nem lesz. Egy szál alsónadrágban leszek. Sehova sem tudok fegyvert rejtetni. Egy barátom vezeti majd a kocsit, de ő nem megy a közeledbe.

- Nem félsz a haláltól, Tim?

- De, rohadtul. De nem attól a legjobban.

- Te egy igazi elmebeteg állat vagy, Tim. -Anyám életben marad. Linda pedig nyer egy kis egérutat. Neki ennyit tudok segíteni. Ha szerencsém van, vagyis ha neki szerencséje van, az ő életét is megmentem.

- Nélküled nem jut messzire - mondta a gyilkos.

- Akár juthat is. Kemény csaj. Megegyeztünk?

A fákon túl egy kisfiú és az apja sárkányt eregetett. A sárkány a levegőben szárnyalt, éppoly csendesen üvöltve, mint amilyen csend a vonalban honolt.

- Olvastam ám rólad, Tim - mondta végül a gyilkos.

- Nem kell mindent elhinni, amit olvasol.

- Ezt elhiszem. Ezért hiszem el azt is, hogy komolyan beszélsz.

- Ennyit tudok tenni. Kérlek. Tényleg ennyit tudok tenni.

- Te túl sok kalandregényt olvastál, Tim. Teljesen el vagy szállva. Nem vagy normális.

- Na és akkor? Attól még megölhetsz engem.

- Jó, én benne vagyok.

- És akkor most mi lesz?

- Ismered a Fashion Island bevásárlóközpontot Newport Beach-en?

- Azt mindenki ismeri. Túl nyilvános.

- Nem ott cserélünk. Ez csak az első lépés. Negyvenöt perc múlva legyél a Fashion Island-ben, a japán tavicskánál. '

- Jó, az menni fog.

- Ott majd valaki figyel. És ajánlom, hogy ott lásson a tavicskánál negyvenöt perc múlva. Majd hívlak, és elmondom, hogyan tovább.

-Jó.

- De ott legyél ám, Tim.

- Ott leszek.

- De tényleg ott legyél, mert elvágom anyád torkát. Azzal a gyilkos letette. Tim elrakta a telefont.

A fákkal beszélgető férfi a sárkány felé emelte a kezét, mintha a szörnyeteg őerte jött volna. És Timért is eljött az, ami már évek óta várt rá.

Ötvenhat

Mary székhez bilincselte bal kezén egy köves jegygyűrűt, és egy esküvői karikagyűrűt díszelgetett.

- Hát nem valami lehengerlők azok a gyémántok, kedves.

- Walternek nem sok pénze volt, amikor elvett.

A jobb kezén viselt gyűrűbe nagy, tiszta lila kő volt foglalva, körülötte ugyanolyan, de kisebb kövek.

- Ez milyen kő? - kérdezte Krait.

- Opalit. Ritka ásvány.

- Nem hallottam még róla. Szóval Tim jövődöbelije csinálta?

- Igen. Ékszereket készít. Nagyon tehetséges.

- Mi a vezetékneve?

- Tim nem mondta el?

- Csak ellenőrzöm. Mary habozott.

- El is vehetem azt a gyűrűt - mondta Krait. - Akár az ujjával együtt.

- Jefferson.

- Mikor lesz az esküvő?

- Augusztusban.

- Azt hittem, a nők júniusban szeretnek férjhez menni.

- A legtöbben. Ezért nem lehet júniusra időpontot kapni. Maradt az augusztus.

- Ön nagyon kedveli Michelle-t, igaz?

- Igen, nagyon szeretem. Kérem, ne rángassa bele ebbe.

- Nem fogom, drága. Rá nincs szükségem. Talán mégiscsak üzletet kötök Timmel. Nagyon gondolkozom rajta. Akarja tudni, mi az üzlet?

- Nem - vágta rá Mary. - De. Mondja el - helyesbített aztán.

Krait mobilja rezegni kezdett

- Egy pillanat, Mary.

Leült az asztalhoz, és a következő üzenetet olvasta: A CARRIER HÁZBAN VAN? MEGERŐSÍTÉST. MI KÖZE AZ ÜGYHÖZ A CARRIER CSALÁDNAK? MAGYARÁZATOT KÉRÜNK.

Ez a durva beleavatkozás a dolgába annyira szíven ütötte Kraitet, hogy még egyszer el kellett olvasnia az üzenetet. Ilyesmire még nem volt példa.

Ő tartotta magát ahhoz, hogy nem kérdez, de ennek a segédcsapatra is vonatkoznia kellett volna. Ha eddig lettek volna még halvány kétségei

azzal kapcsolatban, hogy Paquette az Úriemberek Klubjának célpontja-e, most mind szertefoszlott.

De nem is az volt a legrosszabb, hogy megkérdőjelezték a stratégiáját és taktikáját, hanem hogy megfigyelték. Tudták, hol van. Leselkedtek a válla fölött. Tűrhetetlen. Nyilvánvalóan a kék szedánban is volt műholdas nyomkövető. Mikor megállt, hogy a mikrofonnal hallgatózzon, a segédcsoport azonosította a címet, és azt a helyet is, ahol később leparkolt.

Krait csak egyféleképpen tudta magyarázni ezt a felháborító fejleményt. Az Úriemberek Klubja valami ambiciózus fiatal kis tacsót nevezhetett ki a segédcsoport élére, aki most gyakorolni akarja az egyébként meg sem kapott hatalmat. Őszintén csodálva saját önuralmát, Krait ezt válaszolta a kis taknyosnak: KÜLDETÉS MAJD NEM TELJESÍTVE. ÓRÁKON BELÜL JELENTKEZEM.

Aztán, emlékeztetendő őket, hogy intellektuálisan felsőbbrendű lénnel állnak szemben, aki nem tartozik magyarázattal egy rakás bürokratának, kiegészítette az üzenetet négy Wallace Stevens-sorral: „ZENÉD” - AZT MONDTÁK - „HASZTALAN, / ÚGY JÁTSZD, AHOGYAN ADVA VAN”. / „NEM ÉN” - FELELT. - „NEM KELL A KOTTA, / AHOGYAN JÁTSZOM, ÚGY ADOTT.”

Miután elküldte a választ, és eltette a telefont, észrevette, hogy Mary őt nézi.

- Mi a baj? - kérdezte az asszony.

- Semmi olyasmi, ami miatt fájnia kéne annak a csinos fejecskejének.

- Az alku - emlékeztette Mary. - Alkut kötött Timmel. Krait felkelt a székből.

- Eljön a megbeszélt helyre, egy szál gatyában, hogy lássam, nincs nála fegyver. Amikor megjön, maga szépen odamegy egy várakozó kocsinhoz.

Mary zavartan pislogott.

- Nem értem.

-Közben ő is elindul felém. Ahogy maga eléri az autót, és az elviszi, ő lőtávolba ér, én pedig megölöm.

Az asszony arcáért versengett egymással a rettenet és a kétségbeesés.

- Ezzel megváltja a maga életét, és ad egy esélyt a lotyónak, hogy elfusson. Jellemző az ilyesmi a fiára?

- Igen - Mary szeméből megindult az ár.

-Hát milyen anya maga, Mary? Arra nevelte a fiát, hogy meghaljon magáért? Milyen kifícamodott értékekre tanította? Maga új értelmet ad a *zsarnok* anya fogalmának.

Ötvenhét

Beszélgettek, miközben Zoey a pórázon a park déli vége felé vezette őket, ahol Tim és Pete a kocsikat hagyták.

- Michelle csinált anyuéknak egy rézcsillárt. Madarak röpködnek rajta. Gyűrű alakú. Anyu azt mondta: „Most is azt a gyűrűt nézem, az ad nekem reményt.” Akkor még otthon van.

- De lehet, hogy nem sokáig - mondta Pete. Átvágtak a fűvön, hogy elkerüljék az utakon görkorcsolyázó és sétáló embereket.

- Húsz perc alatt odaérek hozzájuk - számolgatott Tim. - Talán huszonöt.

- És ha nincs ott? - kérdezte aggódalmasan Linda.

- Ott van.

- Lehet. De ha még sincs, akkor nem érünk oda időben a Fashion Island-be.

-A Fashion Island egy faszság. Elterelés. Csak, hogy ne legyen időm gondolkozni és megnyugodni. Ott semmi ilyesmit nem lehet csinálni. Nem figyeli azt a tavacsát senki.

- Én is ezt mondanám - helyeselt Pete.

- És ha tévedtek?

- Nem fogja megölni anyut csak azért, mert elkésem a Fashion Island-ból. Ő a legerősebb fegyver a kezében.

- Rideg egyenlet - mondta Linda.

Tim most döbönt rá, milyen állapotban van. Része volt a félelem és a düh, de nem ezek határozták meg. Az előbbi acélossá kovácsolta elszántságát, míg az utóbbi felszította benne a megtorlás vágyát, amely voltaképpen inkább bosszú, de azért igazságvágy is volt. Ilyen fokú érzelmeknek el kellett volna homályosítania a tudatát, de éppen ahogy erősödtek, úgy gondolkozott egyre tisztábban, és lett minél inkább tudatában saját képességeinek. Ez a vérében volt, sem dicsérni, sem hibáztatni nem lehetett érte. A Mountaineer közelebb volt, mint a Honda.

- Az én kocsimmal megyünk - mondta Pete.

- Egyedül megyek - jelentette ki Tim.

- Fenét - nyitotta le Linda a terepjáró hátsó ajtaját.

- Ő az én anyám.

-Hagyd már ezt a területiális szart, nagyfejű. Nekem nincs anyám. Úgy érzem, a tied tetszene. Úgyhogy mostantól a sajátomnak tekintem.

Zoey beugrott a kocsí hátsóházába.

-Ne szórakozz már! - ellenkezett Tim. - Nem jöhetsz velem.

- Nem megyek be a házba, a Jóisten áldjon meg, azt sem tudnám, mihez kezdjek ott, bár te, gondolom, megint tudni fogod! Viszont addig nem fogok egy francos parkban ücsörögni, várni, hogy mi történik veled, és egy szétszívott fazont nézni, aki a fákhöz beszél!

- És mivel én viszont tudom, mihez kezdjek a házban - tette hozzá Pete megyek én is.

-Egy géppisztolyos fickó van apuék házában, ez nagyon kemény lesz - tiltakozott Tim.

- Az élet kemény, kis ajtónállóm.

- Vesztegetjük itt az időt - csapta le a hátsó ajtót Linda, és beült hátra.

-Akarsz vezetni? - nyújtotta Tim felé a kulcsot Pete.

- Tudod az utat.

Tim beszállt az anyósülésre. Ahogy becsukta az ajtót, már indultak is. Elkérte a pisztolyt Lindától, aki rögtön elővette és odaadta.

- Mi ez a kisasszonypisztoly? - kérdezte Pete kétkedve.

- Kicsi a bors, de erős - nyugtatta meg Tim.

- A cső tengelye alacsonyan van - tette hozzá Linda a hátsó ülésről. -

Ezért alig rúg vissza. 147 grain-es homorú fejű, köpenyes golyókkal van töltve. Elég az.

Tim meg sem kérdezte, Pete-nél van-e fegyver. Mindig hordott magánál, akár szolgálatban volt, akár nem.

- Nem szeretném, ha lövöldözésre kerülne a sor - mondta. - Pláne nem úgy, ha anyám is ott van.

- De ha be tudunk menni úgy, hogy a csávó nem tud róla, hátulról leszedhetjük. -Én nagyon remélem, hogy el tudjuk kapni élve. Meg kell tudnunk, ki bérelte fel.

- Túl messzire mentünk? - kérdezte Linda. - Úgy gondoljátok, jobb lenne szólni a rendőrségnek, a kommandónak vagy valakinek?

- Nem - válaszolta Tim és Pete egyszerre. - Egy bérgyilkos nem úgy tervezi az életét, hogy közben ülni fog - tette hozzá Pete.

-Ez meg főleg nem - mondta Tim. - Vakmerő fickó. Ha nincs más, tüzet fog nyitni.

- A kommandósok protokollja szerint ilyenkor egy túsztárgyalóval kezdenek - magyarázta Pete. - Ekkor Mary azonnal teherré válik az

emberünk számára. Tudja, hogy vele sosem kap szabad utat kifelé. Abban a pillanatban, hogy meghallja a megafont, végez vele. Gyorsan akar mozogni.

- Ha már itt tartunk - mondta Tim taposs bele egy kicsit.

Ötvennyolc

Oly kedvesek voltak a szeméből ömlő könnyek. Oly kedves a zokogás, amelynek nem volt hajlandó hangot adni, így fuldoklásnak hallatszott.

Krait eltette a géppisztolyt, majd a konyhaasztalra pakolta a táskát, a gumicsövet, az injekciós fecskendőket és az almás tálat. Semmit nem hagyott Mary szabad jobb kezének ügyében.

Megállt az asszony széke mellett, és nézte, ahogy a könnyeit törölgeti.

- A könnyek megszépítik a nőt - mondta. Maryn látszott, hogy haragszik magára, amiért sír.

Nedves kezét ökölbe szorította, és a halántékához nyomta, mintha képes lenne így csillapítani a fájdalmát.

- Szeretem a könny ízét a nők csókjában. Mary ajka elernyedett kínjában.

- Szeretném megcsókolni, Mary. Az asszony elfordította a fejét.

- Még az is lehet, hogy élvezné.

- Lehet, hogy maga is élvezné, ha leharapnám az ajkát! - tört ki Maryból hirtelen a düh.

Ez a rosszindulat egy alacsonyabb rendű embert arra készítetett volna, hogy megüsse az asszonyt. Krait csak hosszan nézte, míg végül sikerült elmosolyodnia.

- Van egy aprócska kis elintéznivalóm, Mary. De itt leszek a szomszéd szobában. Ha elkezdsz segítségért kiabálni, kénytelen leszek egy rongyot tölteni a szájába, és leragasztani szigszalaggal. Ugye nem szeretné?

A könnyek kimosták Mary szeméből a gyilkos indulatot.

- Csodás nő maga, kedves.

Azt hitte, az asszony leköpi, de nem tette,

- Felnevelni egy fiút, csak hogy meghaljon magáért - csóválta meg a fejét. - Kíváncsi vagyok, milyen ember lehet a férje.

Mary úgy festett, mint aki vissza akar vágni erre, de végül inkább csöndben maradt.

-Mindjárt visszajövök, és berakom alukálni az Expeditionbe. Addig üldögéljen itt, és gondolja el, milyen jó döntés volt, hogy nem ölette meg magát és Zacharyt az egész családjával együtt.

Kiment a konyhából, megállt a folyosón és hallgatózott.

Mary csendben maradt. Krait halk zörgésre számított, ahogy az asszony a bilincseket próbálgatja, de nem hallott semmit.

A nappaliban Krait levette a falról a napon futkározó gyerekeket ábrázoló olajfestményt. Letette a padlóra és mellé térdelt. A zsebéből rugós kést vett

elő, kinyitotta, majd kivágta a vásznat a keretéből, és miszlikbe aprította.

Eszébe jutott, hogy esetleg a fotókat is feldarabolja, amelyeken szerepel Tim. De számításba véve, hogy hamarosan végez a valódi Timmel, úgy döntött, élvezetesebben is el tudja tölteni hátralévő perceit a Carrier házban.

Ötvenkilenc

Pete Santo nem lassított le, ahogy elhajtott Carrierék háza előtt.

A házon nem látszott változás, leszámítva, hogy a földszinti ablakokon be volt húzva a függöny, pedig Tim édesanyja mindig széthúzva tartotta.

- Itt állj meg - mondta a következő saroknál Tim. Pete lehúzódt az út szélére, ahol fák takarták az

autót a ház felől. Lehúzta a hátsó ablakokat, és leállította a motort.

Útközben Zoey előremászott Lindához a hátsó ülésre, és most új gazdájának ölében nyugtatta a fejét.

-Honnan fogom tudni, ha baj van? - kérdezte Linda.

- A sok lövésből - felelte Tim.

- De meddig lesztek bent? Tim a szemébe nézett.

- Ha tíz perc alatt nem kapjuk el, akkor baj van.

- Várj tizenöt percet - mondta Pete. - Aztán pucolj innen.

- Hagyjalak itt titeket? Azt nem bírom megtenni.

- Pedig azt fogod tenni - jelentette ki Tim. - Tizenöt perc, aztán húzás.

-Nade... hová?

Tim most jött rá, hogy Lindának nincsen hová mennie.

A két ülés közt átnyújtotta az eldobható mobilt.

- Fogd ezt. Tűnj el a környékről. Valahol állj meg. Ha nem hívunk egy, na jó, két órán belül, akkor mind a ketten meghaltunk.

Linda szorosan megragadta a kezét, mielőtt elvette a telefont. Pete kiszállt, és becsapta az ajtót.

- Van nálad pénz - folytatta Tim. - Döntsd el, haza-mész-e az aranyérmékért is. Én nem mennék, de te tudod. Kezdj valahol új életet, új néven.

- Annyira sajnálom, Tim,

- Nincs ezen mit sajnálni. Ha tudom, hogy ez lesz, akkor is belementem volna.

Kiszállt, becsukta az ajtót, majd ellenőrizte, hogy hawaii inge rendesen elrejtje-e az övébe dugott pisztolyt.

Látta Linda arcát a nyitott ablakban. Életében nem látott még szebb arcot.

Pete-tel nem az utca felől akartak bemenni. A házak itt egymást érték, nem volt járás közöttük, így a szomszéd utcából, valakinek a hátsó kertjén át kellett megközelíteniük Tim szüleinek házát.

A sarokról Tim vissza szeretett volna nézni, hogy még egy utolsó pillantást vethessen Lindára, de most másra kellett koncentrálnia.

Pete-et követve majdnem összeütközött egy öregemberrel, aki annyira felhúzta a nadrágját, hogy ha hordott volna órát az órazsebében, a ketyegés a mellét csiklandozta volna.

- Tim! Akármilyen legyek, ha ez nem a kis Tim!

- Szevasz, Mickey. Jól nézel ki.

Mickey McCready, aki, mint burjánzó, ősz fülszőre is bizonyította, már a nyolcvan felé közeledett, Tim szüleinek szembeszomszédja volt. Rikító sárga nadrágot és szemkápráztatóan vörös inget viselt.

- Ez a sétálóruhám. így csak nem csapnak el a zebrán! Hát hogy vagy, Tim? Meló rendben? Kislány van-e már?

- Van, Mickey. Nem is akármilyen.

- Az anyja mindenit, és hogy hívják a szerencsést?

- Mickey, most mennem kell. Dolgom van. Otthon leszel?

- Hát hol a fenébe lennék?

- Kicsit később beugrom, jó?

- Hallani akarok arról a kislányról.

- Benézek majd - ígérte Tim. Mickey megragadta a karját.

-Jut eszembe, Tim, átírtam a videokazettákat DVD-re! Csináltam egyet rólad is, még hátulgombolós korodból!

- Az remek, Mickey, de tényleg mennem kell. Majd benézek.

Kiszabadította magát, és Pete után sietett.

- Hol szerez húsz centi hosszú ingeket? - kérdezte Pete.

- Rendes öreg fazon. Itt mindenkinek ő a fogadott bácsikája.

A következő sarkon jobbra fordultak. Ez az utca futott párhuzamosan azzal, amelyikben Tim szüleinek háza állt.

A hatodik ház előtt egy tábla állt SAPERSTEIN felirattal, tetején egy fiú- és egy lánymaci, rajtuk pedig a NORMAN és JUDY név.

- Most biztos dolgoznak - mondta Tim. - A gyerekeik már felnőttek. Nincs itthon senki.

Egy oldalkapun át bevezette Pete-et Sapersteinék hátsó kertjébe.

A napfény szilánkjai táncot jártak a medence vizén, az udvarban napozó macska meglepetten ugrott fel a jöttükre, és eltűnt a bokrok közt. A kert végében majd kétméteres falat rejtettek a trombitafolyondár indái.

- Ajtónálló barátom, mondtam már, hogy te vagy a legrandább ember, akit valaha láttam? - kérdezte Pete.

- És én, hogy te meg a leghülyébb? - Készen állunk?

- Ha addig várnánk, amíg készen állunk, olyan öregek lennénk, mint Mickey.

A vastag, öreg folyondárágak olyan erősen ragaszkodtak a vakolt betonfalhoz, hogy létrának is használhatták őket. Fél méter után Tim be tudott lesni a szülei hátsókertjébe.

A konyha ajtaján-ablakán le volt eresztve a redőny, és a tornácra nyíló szoba ajtaján is behúzták a függönyt. Az emeleten viszont mindegyik széthúzva állt. Nem látott senkit, aki figyelt volna az ablakból.

Kordában tartott félelme és dühe, amelyek csak úgy üvöltöttek a vérében, azért más hangot nem nyomtak el, és azt mondták neki, hogy itt az alkalmas pillanat.

Egész csomó virágot lerúgva megmászta a falat, és leugrott a före. Kisvártatva Pete is ott termett a jobbján.

Tim a pisztolyt előhúzva a házhoz sietett, és megállt a konyhaajtó mellett a falnál. Pete, szolgálati fegyverével a kezében az ajtó másik oldalán helyezkedett el. Egymás szemébe nézve hallgatóztak. A ház csendes volt, de ez nem jelentett semmit. Csendes a lesben álló vadász is. Csendes a hullaház is.

Tim elővette a zsebéből a kulcscsomóját. Volt kulcsa a szülei házához, mert ő szokta ellenőrizni, minden rendben van-e, amikor nem voltak otthon.

Az édesapja rendszeren olajozta a zárat. Ez is alig adott hangot, amikor kinyitotta.

Ilyenkor lehet a legkönnyebben golyót kapni. Ajtón behatolni mindig nehéz ügy, de Timnek megvolt az ösztöne, hogy megkülönböztesse a biztonságos bejáratokat azoktól, amelyek mögött a pokol várta.

Ez most nehezebben ment, talán mert nem egyszerű akcióról volt szó; odabent volt az anyja és az éhes szemű ember, így a hibahatár még szűkebb volt, mint máskor.

Kissé dörömbölő szívvel, de lassan és halkan lélegezve elért arra a pontra, amikor nem halogathatta tovább a döntést.

Lebukva, gyorsan hatolt be a házba, két kézre fogva a pisztolyt, azt kívánva, bárcsak nagyobb lenne, és jobban illeszkedne a tenyerébe, és reménykedve, hogy nincs a konyhában senki.

Jobbra majd balra, a konyha és a szoba felé fordult, . aztán a konyhaasztalon injekciós tűket és egy altatópisztolyt pillantott meg, és észrevette az anyját, aki ott ült az ebédlőasztalnál, a madaras csillár rézszerű fényében, és csak most emelte fel a fejét, és ránézett.

Hatvan

Krait azon tűnődött, hogy ha már egy tükrön keresztül érkezett ebbe a világba, visszamegy-e valaha a sajátjába egy másikon.

A hálósobában állt, a nyitott szekrényajtó belső oldalát teljesen beborító tükör előtt. Jobb kezét tükörképére tette, félig-meddig reménykedve abban, hogy az ezüstös felület megremeg, majd enged neki, nem fejtve ki nagyobb ellenállást, mint a víz felszíne.

Az üveg hűvös és szilárd maradt.

Felemelte bal kezét is, és az őt néző másik Krait tenyeréhez nyomta.

Talán a tükör fordított világában az idő is visszafelé halad. Ott nem öregszik, hanem egyre fiatalabb lesz, míg el nem éri a tizenennyolc éves kort, ahonnan az emlékei kezdődtek. Aztán, alámerülve ifjúságába, megtudja majd, honnan jött, és minek született.

Farkasszemet nézett magával, beletekintett önnön sötétségébe, és tetszett neki, amit látott. Azt hitte, csak enyhe nyomást fejt ki, de a tükör megreccsent, és tetejétől aljáig kettéhasadt, bár a keretéből nem esett ki. Tükörképének két fele kissé elmozdult egymáshoz képest. Egyik szeme

kicsit magasabban volt a másiknál, orra eltorzult. Szája egyik sarka ferdén lógott, mintha agyvérzést kapott volna.

Ez a másik Krait, a törött Krait bosszantotta. Hibás, tökéletlen Krait volt. Ismeretlen Krait, akinek a mosolya sem volt már mosoly.

Levette a kezét a tükörről, és gyorsan bezárta a másik Kraitet a szekrénybe.

Kicsit megijedt, és nem is értette mitől. Azzal nyugtatta meg magát, hogy sorra nyitogatta a fiókokat, hogy amit csak lehet, megtudjon házigazdái életéről, hogy titkokra derítsen fényt.

Hatvanegy

Pete fedezte a konyha és a folyosó között nyitva álló ajtót.

Tim az ajkára tette az ujját, a csend jelét mutatva, majd letérdelt az anyjához, és suttogva megkérdezte:

-Hol van?

Mary a fejét rázta, hogy nem tudja. Tim arcára tette a jobb kezét, ő pedig megcsókolta.

A szék lába az asztaléhoz volt bilincselve. Alul a keret megakadályozta, hogy a széket kihúzzák a bilincsből. Bal kezét szintén bilincs rögzítette a szék karfájához. Tim akár még ki is tudta volna nyitni mindkettőt egy meghajlított gemkapoccsal, de Semmiképpen sem végezhetett velük gyorsan.

A szék karfáját orsó alakú rácsok kötötték össze az ülökével. A legkülső vastagabb volt, mint a többi, viszont felül csak ez akadályozta meg, hogy levegyék a bilincset a karfáról.

Tim nem szívesen hagyta őrizetlenül az ajtót, de odasziszegett Pete-nek, és intett, hogy segítsen neki. Viszont így mindkettőjüknek le kellett tennie a fegyvert.

Tim nem akarta rángatni a széket, mert hangosan csikorgott volna a parkettán. Pete egyik kezével a karfát, másikkal a rácsos támlát ragadta meg, és teljes súlyával a székre nehezedett.

Tim megkapaszkodott a bal karfában, és megragadta az orsót. A karfára nehezedett, majd olyan erősen rántotta meg a rácsot, amennyire csak tudta.

A rácsot a két végén egy-egy tipli rögzítette a székhöz, amelyek be is voltak ragasztva a helyükre. Elméletileg az összeillesztések helye volt a gyenge pont, ahol a tipli talán eltörik a rángatástól.

Tim karja szinte feldagadt az erőfeszítéstől, érezte, hogy a nyakán megfeszülnek az inak, a halántéka majd szétrobbant.

A szülei vagy harminc éve vásárolták a fenyőgarnitúrát, amikor a bútorok még Észak-Karolinában, és hasonló helyeken készültek, még hozzá, nem úgy, mint a maiak, az örökkévalóságnak.

A háta mögötti őrizetlen ajtó fenyegetése vonzotta a figyelmét, de ki kellett zárnia az elméjéből, és a székre koncentrálni, a székre, arra az istenverte, túlságosan jól összerakott székre. Kiütközött a homlokán az izzadság, de a rács végül csak kitört a székből, elkerülhetetlenül recsegve ugyan, de azt legfeljebb a szomszéd szobában lehetett hallani.

Pete azonnal felkapta a pisztolyát az asztalról, és visszafordult az ajtó felé. Tim is felvette a maga fegyverét, átkarolta az anyját, Pete-re nézett, és amikor az bólintással jelezte, hogy tiszta a levegő, elindult Mary-vel a hátsó ajtó felé.

Odakint végigsietett vele a ház északi oldala mentén húzódó kerti úton.

- Menj ki az utcára - suttogta. - Fordulj jobbra...

-De te...

- ...ott áll a sarkon Pete terepjárója...

- ...te nem...

- .. benne ül egy nő egy kutyával. Várj velük. -De a rendőrség...

- Csak mi vagyunk.

-Tim...

-Menj! - sürgette.

Más anya talán vitatkozott, vagy belekapaszkodott volna, de Mary az ő anyja volt. Heves, szeretetteljes pillantást vetett rá, és elindult.

Tim visszatért a konyhába, ahol Pete a fejét rázva fogadta. A fa recsegése nem árulta el őket. A hátsó ajtót nyitva hagyta. Ha elfájulnak a dolgok, akkor minél egyszerűbb a kijutás, annál jobb.

A folyosón balra egy kisháló, majd egy gardrób nyílt, utána pedig a lépcső következett. Jobbra volt a vécé, egy kis dolgozószoba és a nappali.

Pete sokszor járt itt, hiszen tizennyolc évesen együtt nőttek fel villámgyorsan, mielőtt huszonhárom évesen hazatértek volna. Majdnem olyan jól ismerte a terepet, mint maga Tim.

Megálltak, hallgatóztak, és a ház teli volt csenddel és veszéllyel és vak végzettel, és aztán azt tették, amit régen olyan sokszor csináltak együtt, hangtalanul haladtak a csendben, szobáról szobára, miközben a vér dübörgött az ereikben és tarkójukon felállt a szőr.

Hatvankettő

Miután a fiókokban semmi különösre nem bukkant, Krait egy ígéretes szekrény felé indult. Az egyik ablak előtt elhaladva Maryt pillantotta meg a ház előtt. Kifutott az utcára, jobbra fordult, és eltűnt az utcai fák lombjai alatt. Bal csuklóján ott lógott a bilincs.

Akárhogyan is szabadult ki a székből, egészen biztosan nem egyedül sikerült neki. Az, hogy nem futott mellette senki, világossá tette Krait számára, hogy ki lehetett a megmentő. Tim hazajött.

Hogy miért, és hogyan, az pillanatnyilag nem volt fontos. Ez nem a kérdések ideje volt, hanem a végső megoldásé a kőművest illetően.

Krait elővette a Glockot, átvágott a hálósobán, az ajtóban megtorpant egy pillanatra, majd oldalazva kilépett az emeleti folyosóra.

Ha Tim feljött volna az emeletre, már megtalálta, talán le is lőtte volna. Krait a mostani helyéről a lépcsőfordulóig látott le. A lépcső alsó fele kiesett a látóteréből. A fordulóra szegezte a fegyvert, és várta, hogy felbukkanjon egy fej, megforduljon, és szembetalálja magát a golyózáporral.

Csend volt odalent, olyan csend, ami megrázza az embert, megizzasztja, és hordozza a vihar ígéretét.

Krait rájött, hogy Tim nem fog csak úgy felsétálni a lépcsőn. Nyilván tudja, milyen veszélyes hely.

Látszólag előnyös helyzetében Krait mégis sebezhetőnek érezte magát. Elhátrált odáig, ahol már nem látta a lépcsőt, de őt sem lehetett látni a fordulóból. Végignézett a ház hátsó részébe vezető folyosón. A hálósobán kívül még öt ajtó nyílt róla. Az egyik nyilván fürdőszoba. Egy másik talán gardrób. Tehát legfeljebb három újabb hálósoba.

Krait a gyors és határozott döntések embere volt, de most rá egyáltalán nem jellemző bizonytalanság kerítette hatalmába.

Áradó vízként emelkedett a csend. Nem is volt teljes csend, hiszen valahol benne ott mozgott egy ragadozó, amilyenel Krait még sosem találkozott.

Tim és Pete, a folyosó két oldalán haladva, kerülve egymás tűzvonalát, résnyire nyitott ajtókat rúgott be lábujjheggyel, óvatosan benézett mögéjük, és hamarosan felderítette az egész földszintet.

Ha a gyilkos azt hiszi, övé a ház, biztosan nem marad ekkora csendben. Még ha egyedül sakkozik vagy paszi-ánszozik, akkor is hallatszott volna egy-egy levett figura koccanása, vagy a lapok súrlódása.

Volt néhány taktikai variációjuk egy lépcső megszállására, de nem ártott volna, ha jobban fel vannak fegyverkezve. Sokszor másztak már fel őrzött lépcsőkön, de Tim még mindig nem rajongott az ilyesmiért. A lépcső olyan volt, mint egy egész sor ismeretlen ajtó egymás mellett.

Elmutogatott egy egyszerű akciótervet Pete-nek, aki bólintással jelezte, hogy megértette. Tim otthagya a lépcső aljában, és elindult a ház hátsó része felé, ahonnan jöttek.

A hálósobában Krait kinyitotta annak az ablaknak a zárját, amelyen át meglátta Maryt. Felemelte az alsó ablaktáblát, amely halkan megnyikordult a beviaszozott sínen. Ahogy átmászott a párkányon a tornác tetejére, valamennyire számított arra, hogy egy marék golyót kap a hátába. Amint kiért, azonnal oldalt lépett.

Két autó is elhúzott az utcán, de a sofőrök nem vették észre a fegyveres férfit Carrierék tornácának tetején.

Krait kihúzódott a tető szélére, lenézett, majd egy sor bokrot átugorva a fűvön landolt.

Pete a nappaliban elvett egy díspárnát a kanapéról, és egy ülőpárnát az egyik fotelből, majd visszatért velük a lépcső aljához.

A folyosóra pillantva látta, hogy Tim már kiment a hátsó ajtón.

A lépcsőn futószőnyeg is húzódott. Pete eltöprengett, vajon nyikorognak-e a fokok.

Odafentről még mindig nem hallatszott semmi. Talán a pasas olyan biztos magában, hogy lefeküdt szunyálni egyet. Vagy elvitte minden idők legjobban időzített szívrohama.

Jobb kezében a pisztollyal, bal hóna alatt az ülő-, kezében pedig a díspárnával, Pete kipróbálta az első lépcsőfokot. Nem nyikorgott. A második sem.

A hátsó tornác déli végét kis lugas zárta le, amelyet Tim épített még régen, vízszintesen kétszer négy, függőlegesen kétszer kétcolos lécekből. Édesanyja semmilyen különcködést nem tűrt volna.

A futórózsák az évnek ebben a szakában még nem fejlődtek ki teljesen, de így is annyi tüske volt rajtuk, hogy Tim nem győzött hálát adni a kérges tenyeréért.

A vízszintes lécek könnyedén elbírták a súlyát, és kitarítottak a függőlegesek is, bár jobban tiltakoztak, mint szerette volna.

Fenn a tetőn elővette az övéből a pisztolyt, és a legközelebbi ablakhoz ment. A régi szobája volt mögötte, amelyet most is használt, ha ünnepekkor, vagy amikor a házra vigyázott, itt aludt.

A szoba kihaltak tűnt.

Gyerekként számtalan órát töltött itt a tornác tetején, a csillagokat bámulva. Imádta a friss levegőt, így sosem zárta be az ablakot, amelynek rozsdás reteszét vagy tizenöt éve nem is lehetett kimozdítani a nyitott állásból.

Amikor legutóbb itt aludt, az apja még nem cserélte ki a reteszt, úgyhogy Tim számított rá, hogy most, amikor a legkevésbé kéne, persze már működni fog. De Apu jobban szerette ennél a hagyományokat: az ablaktábla simán felszaladt.

Úgy mászott be a saját szobájába, mint egy besurranó tolvaj. Volt a padlóban néhány nyikorgó deszka, de tudta, hova nem szabad lépnie, miközben a résnyire nyitott ajtó felé tart.

Fülelt, majd, miután nem hallott mozgást, kijebb nyitotta a befelé nyíló ajtót, és kikémlelt a folyosóra. Azt várta, hogy meglátja a gyilkost a lépcső környékén, de a folyosó is üres volt.

Pete megállt a lépcsőforduló felé félúton, és várt. Mikor biztos volt benne, hogy Timnek elég ideje volt felmászni a tetőre, a fordulóba dobta a díszpárnát.

Egy idegeesebb fegyveres a legkisebb mozgásra is tüzelhet, de a párnát nem lőtte agyon senki.

Pete ötig számolt, majd odadobta a nagyobb párnát is, hogy ha esetleg a fegyveres nem olyan ideges, hogy az elsőre tüzet nyisson, a nagyobb tömegre már azt higgye, hogy az maga az ellenfél. De semmi. Talán ez a fegyveres nem ideges.

Hálószoza, még egy hálószoza, gardrób, megint egy hálószoza, fürdő - Tim az egész emeletet átkutatta, de nem talált semmit. A szülei hálószozája felé tartva meghallotta a súlyos ülőpárna puffanását a lépcsőfordulóban. Felkapott egy párnát az egyik székről, és odadobta. Összeszoktak annyira, hogy Pete megértse a jelzést, így felsietett a lépcsőn, csendben, mindenre figyelve, maga előtt tartva a pisztolyt, hátulról az ablakon betűző délutáni nap arany sugaraitól megvilágítva.

Tim a szülei hálósobájára mutatott, majd kétoldalt felálltak az ajtó mellett, úgy, hogy Tim kerüljön arra az oldalára, ahol nyílt. Tudták, hogy az ellenség most már csak itt lehet.

Ajtó belők, gyorsan be, fegyvert előreszegez, jobbra, Pete balra, az ágy túloldalán senki. Ablak nyitva, függöny lóg a mozdulatlan levegőben, nem jó, a nyitott ablak nem jó, mi van, ha pont akkor lépett ki, amikor Mary elfutott?

De hátha csak trükk. Ha az ablakhoz mennek, háttal állnak a félig nyitott fürdőszobaajtónak és a csukott gardrónak.

Tim oda akart menni, tudta, hogy ott mászott ki, de oka van annak, hogy az ember betartja az előírásokat, mégpedig az, hogy gyakrabban mentik meg az életét, mint ahányszor megölik.

Ha tényleg kimászott az ablakon, és üldözi Maryt, minden pillanat számít, de volt két ajtó is, és először azokat kellett ellenőrizni.

Pete-é volt a gardrób. Mellé állt, megragadta a fogantyút és felrántotta az ajtót, de nem lőtt ki mögüle senki. A plafonon volt a padlásra vezető csapóajtó, de csukva, különben is, minek menne a padlásra.

Tim berúgta a fürdőszoba ajtaját, és belépett az apró helyiségbe. A befüggönyözött ablak csak annyi fényt adott, hogy lássa, nincs odabent senki.

Fémes ízt érzett a szájában, talán a katasztrófa ízét. Visszament a hálósobába.

- Anyu után ment - mondta Pete-nek. - Meg fogja találni Lindát is.

A tetőre kimászni és leugrani gyorsabb volt, mint a lépcsőn menni, ezért a nyitott ablak felé indult. Pete vele ment, de a szemük sarkából észrevettek valamit, és odafordultak.

A nyitott ajtón át a folyosó falán látszott a lépcső fölötti ablak ovális fényfoltja, és abban egy árnyék, a lopakodó démon árnyéka.

Nem eredt Mary és Linda után, hanem bejött a konyhaajtón, fel a lépcsőn, a hátukba került, és most közelített.

Ha belép az ajtón, egyből tüzet nyit a géppisztolyból. A hálósobában nem volt fedezék, ha el is kapják, ők is egész biztosan meghalnak.

Tim ledobta a pisztolyt, és megragadta a szobában álló szekrényt. Maga sem tudta, honnan vette az erőt. Nagy volt, de nagy volt a szekrény is, tele pulóverrel, takaróval, meg a jó ég tudja, mivel. Mégis felemelte, az ajtó felé lódította, és ebben a pillanatban már csapódtak is bele a golyók, lyukat fúrtak bele, sőt az egyik ki is jött a hátoldalán, és mintegy öt centire zúgott el Tim arca mellett, amit fel is sértett egy szilánk.

Pete a padlón feküdt, talán eltalálták, de nem, mert visszalőtt a tizenöt centis lábakon álló szekrény alatt. Lehetetlen szögből tüzelt, a képességei semmit sem

értek, csak a szerencsére hagyatkozott, de a szerencse vele volt, mert a férfi a folyosón felordított.

A hangtompítós géppisztoly nem csapott nagy zajt, de annál jobban recsegték és csörömpöltek a fába, falba és lámpákba vágódó lövedékek. Aztán csak az ordítás maradt, amely éles, metsző sikolyba fordult.

Talán ez is csak trükk volt, talán sikoltozás közben a gyilkos épp tárat cserélt, de ha nem lehet a szabályzat szerint cselekedni, mert nincs benne leírva az adott eset, akkor a zsigerekre kell hallgatni. Tim felkapta a padlóról a pisztolyát. Kilépett a szekrény fedezékéből, nem látott senkit az ajtóban, így kilépett a folyosóra.

Lőporszag a levegőben. Töltényhüvelyek a padlón. A szőnyegen vér.

A bal lábán meglőtt vadállat a lépcső felé hátrált, még talpon, de a korlátra támaszkodva. Kattant egyet a behelyezett teli tár. A gyilkos feketelyuk szeme megtalálta Timet, és, ellensúlyozva az előbbi sikolyt, megjelent arcán a mosoly.

Tim kétszer tüzelt, és el is találta a vadállat bal vállát, de jobb karja egyenesben maradt, és a géppisztoly felemelkedett, Tim felé, a torkolata éppoly sötét volt, mint az éhes szempár kitágult pupillái. Tim élve akarta a férfit, ezért felé indult, mert tudta, hogy amitől nem mer elfutni, annak elébe kell mennie. A cső megugrott, a tűz oldalt belehasított a fejébe, és elöntötte az égő fájdalom.

A második sorozat célt tévesztett, mert a gyilkosnak a másik kezével is meg kellett fognia a fegyvert, hogy egyenesben tartsa, de addigra Tim odaért, elvette tőle a géppisztolyt, a forró cső égette kérges tenyerét, a gyilkos pedig hátrazuhan, le a lépcsőn, háttal landolva a lépcsőfordulóban, félrelökve a párnákat. Nem halt meg, de maratont sem tudott volna futni.

Tim megtapogatta feje sajgó jobb oldalát, és a keze nedves lett a vértől. Valami nem stimmelt a fülével. Hallott vele, de belecsorgott a vér.

Meg akarta tudni a férfi nevét, aki Larry nevű kutyájával ejtőernyőzött, és fizetett Linda meggyilkolásáért, így lement a lépcsőn. Leguggolt a férfi mellé, azzal a szándékkal, hogy a hajánál fogva felemelje a fejét.

Nyílt a rugós kés, villant egyet, és Tim enyhe nyomást érzett kinyújtott tenyerén. A gyilkos ép lábára támaszkodva emelkedni kezdett, láthatóan nem volt hajlandó feladni, így nem volt mit tenni, Tim közvetlen közélről kétszer a torkába lőtt, és ezzel vége volt.

Krait tükrök végtelen labirintusába zuhant, a fény tompa volt és sárga. Furcsa alakok mozogtak a számtalan üveglapon, észrevették, és közeledtek felé, tükörről tükröre. Meresztgette a szemét, hogy jobban lássa őket, de minél inkább próbálkozott, annál halványabb lett a fény, míg végül átláthatatlan sötétségben hevert, a tükrök vadonában.

A rugós kés pengéje csak a tenyere bőrét karcolta fel. A jobb füle rosszabbul járt.

- Hiányzik egy darab belőle - mondta Pete.

- Nagy darab?

- Egyensúlyban marad a fejed, ne félj. De el kéne menned orvoshoz.

- Még nem - Tim a padlón ült hátát a falnak vetve. - Fülön át nem lehet elvérezni.

Előkotorta zsebéből a mobilját, és beütötte a Lindánál lévő eldobható telefon számát. Először a sérült füléhez emelte a készüléket, majd megrándult, és áttette a balra.

- Ő meghalt, mi nem - mondta, mikor Linda felvette. A nő eleresztett néhány megkönnyebbült szitokszót.

- Még nem is csókolóztunk - mondta aztán.

- Lehet róla szó, ha gondolod.

- Tim, ki akarnak szedni a kocsiból. Anyukáddal bezárkóztunk és felhúztuk az ablakokat, de ki akarnak rángatni innen.

- Micsoda, kik? - kérdezte összezavarodva Tim.

- Pillanatok alatt itt voltak, és lezárták az utcát, pont, miután meghallottuk a lövéseket. Nézz ki az ablakon.

- Tartsad - felkelt, és Pete-hez fordult. - Társaságunk van.

A hálószoza nyitott ablakához mentek. Az utca tele volt fekete terepjárókkal, mindegyiken a fehér FBI betűk díszleptek. Fegyveresek húzódtak meg a fedezékükben.

- Két percig tartsátok fel őket - mondta Lindának Tim. - Aztán mondjátok meg nekik, hogy vége, mi meg kimegyünk.

- Mi az isten van itt? - csodálkozott Pete.

- Nem tudom - tette le a telefont Tim.

- De úgy érzed, rendben van ez így?

- Valamit érzek, az biztos.

Ellépett az ablaktól és felhívta a tudakozót. Amikor jelentkeztek, Michael McCready számát kérte tőlük. Felajánlották a lehetőséget, hogy némi felárért fel is hívják neki, és ez igazán nem a garaszkodás ideje volt.

- Szevasz, Mickey! - köszönt Tim, amikor az öreg felvette. - El kell napolnom a látogatást egy kicsit!
- Tim, mi a kaporszakállú úristen folyik ott? -Veszed?
- Még szép, Tim fiam, ez jobb, mint akármelyik gyerekkori zsúrod!
- Ide figyelj, Mickey, meg ne lássanak a kamerával! A házból filmezz. Zoomolj rájuk, és minél több arcot vegyél fel, olyan tisztán, amennyire csak tudod.
- Mickey egy pillanatig hallgatott.
- Valami disznók azok ott kint, Tim?
- Lehetséges.

Hatvanhárom

A férfi Steve Wentworthként mutatkozott be, ami lehetett a neve, vagy egy a nevei közül. Fényképes igazolványán, amelyet mindenféle hologramok hitelesítettek, a SZÖVETSÉGI NYOMOZÓIRODA felirat állt.

Magas, atletikus termetével, jól fésült hajával, egy jóképű szerzetesre emlékeztető aszkétikus vonásaival megbízhatónak látszott. Talán túlságosan megbízhatónak. Eredetileg délies akcentusát valamelyik jó hírű északi egyetemen csiszolhatta.

Wentworth négy szemközt akart beszélni Timmel a kis, földszinti dolgozószobában. Tim ragaszkodott hozzá, hogy Linda is jelen legyen.

- Csak önnel tehetek ilyen kivételt - ellenkezett Wentworth, de Tim nem tágított.

- Ő is én vagyok.

Behozták Lindát az étkezőből, ahol állítólag kihallgatták.

A ház nyüzsgött az ügynököktől. Ha ugyan azok voltak. Tim inkább olyannak látta őket, mintái *gyűrűk ura* orkjai.

-El kell látni a fülét - mondta a szobába belépő Linda.

- Próbáltuk, de nem hagyta - felelte Wentworth.

- Már alig vérzik - nyugtatgatta Lindát Tim.

- Mert egy alvadt vércsomó az egész. Jaj, istenem, Tim!

-Jól van már, nem is fáj **r**- mondta Tim, pedig dehogynem fáj. - Bevettem két aszpirint.

Az édesanyját és Pete-et a kisházban őrizték. Valaki talán vallomást várt tőlük. Mary talán azt hitte, most már biztonságban vannak. Talán abban is voltak.

A gyilkos holttestét zsákba rakták, és egy hordágyon kigurították a házból. Előtte nem fényképezte le senki. Ha voltak is itt helyszínelők, otthon hagyták a felszerelésüket. Nem úgy nézett ki, mintha bárki is bizonyítékokat gyűjtene.

Linda és Tim leültek a dolgozószoba heverőjére, míg Wentworth becsukta az ajtót. Aztán az ügynök isteni nyugalommal leült egy karosszékre, és keresztbe tette a lábát.

- Megtiszteltetés találkozni önnel, Mr. Carrier.

Tim megérezte magán Linda kutató tekintetét.

- Jaj, hagyja már ezt - mondta.

- Megértem, hogy nem szereti. De ez most igaz. Ha ön nem ön lenne, én sem lennék itt, és ön és Ms. Paquette számára még nem ért volna véget a történet.

- Ez meglep.

- Miért? Azt hiszi, nem ugyanazon az oldalon állunk?

- Miért, azon állunk? Wentworth elmosolyodott.

- Állunk, ahol állunk, van, ami még ebben a változó világban is vitathatatlan marad. Az elvszerű helyreállítás érdekében tiszteletben kell tartani egyet-mást, például egy olyan embert, mint ön.

- Elvszerű helyreállítás?

- A saját zsargonunkat kell használnunk - vont vállat Wentworth.

- Én már most nem értek semmit - mondta Linda.

- Elmondja az igazság egy részét - magyarázta Tim.

- Egy részét?

- Amennyit feltétlenül muszáj.

- Legszívesebben semmit sem mondanék - ismerte be Wentworth. - De maguk... úgysem állnának le, amíg ki nem derítik.

- Maguk nem az FBI, ugye? - kérdezte Linda.

- Azok vagyunk, hölgyem, akiknek lennünk kell. Öltönyét drága szabó készíthette, az órája egy ügynöknek egyévi fizetésébe került volna.

- A hazának, Tim, tennie kell bizonyos intézkedéseket.

- Intézkedésedet?

- Nem lehetünk azok, akik valaha voltunk. A jólét érdekében kevesebb szabadságot biztosíthatunk. A túl sok szabadság veszélyeztetheti a békét.

- Ezzel a dumával nem fog választást nyerni. - Dehogynem, Tim. Csak hamis félelmeket kell elültetni az emberekben. Emlékszik az Y2K-ra?

Hogy éjfélkor minden számítógép egyszerre bedöglik? Összeomlik a civilizáció? Kilövednek az atomrakéták? Több ezer órányi tévéadás és számtalan újság segítségével sikerült eladni az Y2K-örületet.

- Aztán nem lett belőle semmi.

- Hát ez az. Nem a világvégéről szólnak a hírek már régóta? Mit gondol, bekövetkezik? Vagy hogy a villanyvezetékek rákot okoznak? Persze, hogy nem. A hírek szerint szinte mindentől meg lehet halni, amit megesszünk. A valóságban meg évtizedről évtizedre tovább élnek és egészségesebbek az emberek. A félelem egy kalapács, és ha az emberekbe sikerül beleverni, hogy állandóan veszélyben az életük, gyerekjáték vezetni őket.

-De hova?

-Egy megfelelően és felelősségteljesen irányított jövőbe.

Wentworth egyáltalán nem gesztikulált. Keze mozdulatlanul nyugodott a szék karfáján. Szépen manikűrözött körmeit mintha kipolírozták volna.

- Felelősségteljesen - ízlelgette a szót Tim.

-Az emberek a legtöbb esetben bolondokat vagy csalókat választanak meg. Ha a politikusok olyan programot vezetnek, amely a haza működő rendszerének helyreállítását célozza, támogathatjuk őket, de ha nem, minden lehetséges eszközzel szabotálni kell a működésüket.

Tim a keskeny vércsikot nézte, amelyet a rugós kés rajzolt a bal tenyerébe.

- Csak várják meg, mi lesz, ha egy hatalmas aszteroida közelít majd a Föld felé - folytatta Wentworth. - Az emberek elképzelhetetlen áldozatokat hoznak majd, hogy együttes erővel eltérítsék valahogy.

- Miért, közelít egy aszteroida? - kérdezte Linda.

- Egyszer közelíthet.

Tim még mindig a száraz vért nézte a kezén.

- Lindát miért akarták elkapni? - kérdezte.

- Két és fél éve két ember töltött együtt egy órát a *Tejszín és cukor* kávézóban.

- Milyen két ember?

-Egyikük titokban egy szenátor alkalmazásában állt. Ő tartotta a kapcsolatot bizonyos külföldi pártokkal, mert a szenátor nem szerette volna, ha kiderül, hogy neki köze van ezekhez.

-Külföldi pártok?

-Már így is túl sokat mondtam, Mr. Carrier. A másik illető ennek az érdekcsoportnak az ügynöke volt.

- És csak leültek meginni egy kávé, mi?

- Mivel kölcsönösen gyanakodtak egymásra, nyilvános helyen kellett találkozniuk.

- És én aznap pont ott voltam? - kérdezte Linda.

- Igen.

- Nem is emlékszem rájuk! Ha ott is voltam, nem hallottam semmit abból, amit beszéltek!

Tim először negyven körülinek tippelte Wentworth-höt, de rájött, hogy inkább az ötvenes évei közepe felé járhat, és sima arcát a botoxkezelésnek köszönheti.

-Charlie Wen-ching imádta a dicsőségtábláját -mondta Wentworth.

- Arra a tablóra gondol a törzsvendégek fotójával? - ráncolta a homlokát Linda.

- Állandóan új képeket készített, és kirakta őket. Aznap is lekapott néhány törzsvendéget, köztük önt is.

- Többször is lefényképezett - mondta Linda. - De azt hiszem, tudom, melyik napról beszél.

- A szenátor embere és az idegen ügynök nem voltak törzsvendégek. Charlie nem is ment oda hozzájuk a géppel.

- De a többi fotón ott voltak a háttérben - találta ki Tim.

- És? - csodálkozott Linda. - Senki nem tudta, kik ők. -Nos, a következő egy évben négy dolog történt - mondta Wentworth.

- Először is - tippelt Tim - bizonyos politikai és médiakörök megtudták, hogy az egyik illető a szenátornak dolgozik.

- Igen. Az ügynököt pedig egy nagy terrorszervezet fő stratégjaként azonosították.

- Mi volt a harmadik? - kérdezte Linda. Wentworth újra keresztbe tette a lábát. Márkás, kék-piros mintás zokni volt rajta.

- Charlie fiai, Michael és Joseph létrehoztak egy weboldalt. Az volt a céljuk, hogy egy egész kávézóláncot építsenek ki.

- Az üzleti magazinok is felfigyeltek rájuk - emlékezett vissza Linda.

- És az oldal egyre népszerűbb lett. Több mint két száz fénykép is volt rajta a törzsvendégekről, és néhányon tökéletesen azonosíthatóan szerepelt ez a két ember is.

-A szenátor embere, amint egy Oszama bin Laden-féle alakkal tárgyal - mondta Tim. - Ez derékba törhet egy politikai karriert.

-Ez kicsinálhat egy politikai pártot - tette hozzá Wentworth.

- De hát maguknak semmi lett volna betörni arra az oldalra, és kitörölni a képeket - értetlenkedett Linda.

- Megtettük, amit tudtunk. De ha egyszer felkerült az internetre, valahol örökre ott marad. Egyébként Charlie egy széfben őrizte a lemezt, amire kimentette a képeket.

- Hát törtek volna be oda, és lopták volna el.

- Gyakran adott másolatokat a törzsvendégeknek.

- Miért nem törtek be hozzájuk is? Miért kellett őket megölni?

- Megkereshette volna őket valami izágább ügyész vagy újságíró, és ki tudja, mire emlékeztek volna... vagy miről állítják, hogy emlékeznek rá.

„Persze, per-

sze, hallottam, hogy megbeszélük azt a bombamerényletet a nagykövetségen, ami pár hónap múlva meg is történt..." Az emberek imádják a rivaldafényt. - Szóval úgy döntöttek - foglalta össze Tim -, hogy kiirtanak mindenkit, aki esetleg *úgy tehet*, mintha hallotta volna, hogy ők ketten ott, akkor miről beszéltek.

Wentworth a karfán dobolt elegáns ujjával, ami az első kézmozdulata volt, amióta leült.

- Sok forog kockán, Mr. Carrier. A negyedik dolog, ami történt, hogy a szenátorunk pályafutása meredeken felfelé kezdett ívelni. Lehetséges, hogy az Államok következő elnökéről beszélünk. Ami elég jó lenne, mert ő húsz éve, a kezdetektől fogva velünk van.

- Úgy érti, a kis árnyékkormányukkal.

- Igen. Ott vagyunk a hivatalokban, a rendvédelemben, a hírszerzésben, a Kongresszusban... most azonban lehetőségünk lesz beépülni az Ovális Irodába.

Wentworth a karórájára pillantott, és felkelt.

- És az ember, akit megöltem? - kérdezte Tim.

- Egy eszköz volt. Elég régi, és elég jó. De hát úgy tűnik, elromlott.

- Mi volt a valódi neve?

- Semmi különös. Rengeteg ilyen van.

- Rengeteg... - mormolta Linda.

Wentworth összefonta az ujjait, és megropogtatta a csuklóját.

- Mikor észrevettük, hogy önt és a családját is célba vette, Mr. Carrier, közbe kellett lépniük. Mint már mondtam... bizonyos dolgokat tiszteletben kell tartani az elvszerű helyreállítás érdekében.

- Ez csak zsargon.

- De a zsargon mögött filozófia van, amiben hiszünk, és ami szerint próbálunk élni. Mi nagyon elvhű emberek vagyunk.

Míg Tim és Linda felállt a heverőről, Wentworth megigazította a nyakkendőjét, majd egy rántással hátrahúzta zakója ujját az inge mandzsettájáról. Aztán elmosolyodott.

- Végül is, ha az olyanok, mint ön, nem védenék ilyen vitézül a hazát, nem volna mit helyreállítanunk.

Ezzel egyszerre fejezte ki tiszteletét és tette a helyére Timet.

Mielőtt kinyitotta volna az ajtót, egyik kezével a kilincsen, Wentworth visszafordult.

- Ja, és ha megpróbálják mindezt közölni a nyilvánossággal, mindenki paranoiásnak fogja nézni magukat. Ezt elintézzük a médiában elhelyezett hangadóink útján. Aztán egy nap, Mr. Carrier, maga bekattan, megöli Ms. Paquette-et, aztán a saját családját, végül öngyilkos lesz.

- Ezt úgysem hinné el róla senki! - kelt Tim védelmére Linda. Wentworth felvonta a szemöldökét.

-Hogy egy háborús hős, aki annyi szörnyűségen ment keresztül, a poszttraumatikus stressz hatására begőzöl, és vérfürdőt rendez? Ms. Paquette, amennyi lehetetlenséget az emberekkel el lehet hitetni, ezt szemrebbenés nélkül beveszik majd.

Azzal kiment a szobából.

- Tim? - fordult hozzá Linda. - Háborús hős?

- Ezt ne most - felelte Tim, és kivezette a folyosóra. Wentworth az elülső ajtón ment ki a házból, és nyitva hagyta. Tim becsukta utána.

Úgy tűnt, az orkok is elmentek.

Tim édesanyja és Pete kint volt a konyhában. Mary úgy nézett, mint aki kísértetet látott.

- Mi a kórság volt ez? - kérdezte Pete.

- Vidd el magadhoz anyut és Lindát.

- Én maradok - mondta Linda. - És el kell látni a füledet.

- Bízz bennem. Menj el Pete-tel. Nekem még van egy kis dolgom.

Felhívom aput, hogy jöjjön haza, és vigyen be a kórházba. Majd Pete-nél találkozunk.

- És utána?

- Utána éljük az életünket.

A telefon és a csengő egy időben szólalt meg.

- Szomszédok - mondta Tim. - Senki nem mond nekik semmit, amíg meg nem beszéltünk egy sztorit.

Miután Pete elvitte Lindát és Maryt, Tim átment a garázsba, és apja szerszámos szekrényéből előkeresett egy szőnyegvágó kést. Aztán

felment, majd a lépcső, valamint az emeleti folyosó szőnyegéből kivágta a véres részeket, és a kukába dobta.

A csengő és a telefon időről időre megszólalt, de egyre ritkábban.

Meglepő módon sem a díszpárna, sem a fotel ülőpárnája nem lett véres. Visszavitte őket a nappaliba.

Összeszedte a széthasogatott festmény foszlányait, majd az emeleten a töltényhüvelyeket, és azokat is kidobta.

Ezután némi erőfeszítés árán a hálósobában vissz-szatolta a szekrényt a helyére. Összegyűjtötte a széttört lámpák darabjait, és felporszívózta a faszilánko-kat és egyéb szemetet a padlószőnyegről. Majd pár nap múlva jó vastagon levakolja a golyónyomokat is a falon.

Becsukta és bezárta a nyitott ablakot, majd a saját szobája ablakát is becsukta, de azt nem zárta be.

Az orkok a gyilkos minden holmiját magukkal vitték a konyhából, az utolsó bilincsig.

Az almaszeletek a tálban már megbarnultak. A mosogatóban lévő szemétdarálóba dobta őket, a héjjal együtt. Elmosta a tálat, az almahámozót és a kést, majd mindent a helyére rakott.

Majd megcsinálja a széket is.

Ez a szülőháza, a hely, ahol felnőtt, szent terület a számára, és rendbe akarja tenni.

Felhívta az édesapját, majd átment az utcán, hogy tegyen egy rövid látogatást Mickey McCreadynél.

Hatvannégy

Pete internetkapcsolata helyreállt, és a gépet sem vitte el senki. Pete bekapcsolta, megkérte Lindát, hogy üljön le, majd elmondta neki egy weboldal címét, és kiment a szobából.

Mikor az oldalt megnyitva begépelte Tim nevét, Linda ezt olvasta:
Timothy Eugene Carrier őrmester, bevetés közben tanúsított kiemelkedő hősiességéért és merészségéért, mivel életét a kötelezőt meghaladó mértékben kockáztatta. Carrier őrmester századának egyik szakasza a hadműveletek során egy raktárépületet fedezett fel, melyben a demokratikus változást támogató civilek tömeges kivégzése zajlott. Míg a

szakasz az épület elfoglalásáért, és a bent lévő foglyok, köztük nők és gyermekek kiszabadításáért harcolt, hátba támadták és bekerítették őket a jelentős túlerőben lévő ellenséges alakulatok. Felismerve, hogy a szakasz veszteségei lehetetlenné tették annak hatékony irányítását, és az egység továbbra is tűz alatt van, Carrier őrmester magával vitt nyolc embert, és helikopteren a körülzárt szakasz segítségére sietett. Kiszállva az ellenség által leszállás közben működésképtelenné tett helikopterből, Carrier őrmester nyolc emberét és a helikopter legénységét az ellenséges tűz közepette a csapdába esett szakaszhoz vezette, amelynek valóban minden tisztje elesett. A következő öt órában fokozatosan nyomult előre, irányítva és bátorítva a katonákat. Bár egy gránát repeszétől megsebesült a lábán és a hátán, Carrier őrmester hősiiesen vezette az ellenséges rohamok elleni védekezést, és értesítette a főhadiszállást a szakasz helyzetéről. Mikor az ellenség betört a raktárba, negyven keserves percen át egymaga fedezte a kritikus bejáratot, és csak akkor esett össze számos sebesülésétől, mikor az erősítés megérkezett, és az ellenség visszavonult. Carrier őrmester tettével megakadályozta, hogy tengerészgyalogos bajtársai fogságba essenek, és a minimumra csökkentette az embervesztéseket. A raktárkomplexum átvizsgálása során 146 civil megcsonkított és lefejezett holtteste került elő, köztük 23 nő és 64 gyermeké. Carrier őrmester hősies önfeláldozása és rettenthetetlen harci szelleme további 366 ott őrzött civil, köztük 112 nő és 220, részben csecsemőkorú gyermek életét mentette meg. Vezetői képességei, és a túlerővel szemben mutatott hősies viselkedése nagy dicsőségre válnak, és a Tengerészgyalogság, valamint az Egyesült Államok Haditengerészetének legszebb hagyományaival vannak összhangban.

Ez a drága, nagyfejű, gyengéd ember megkapta a Kongresszusi Becsületrendet.

Linda reszketve olvasta végig a szöveget. Aztán könnyek közt elolvasta másodszor és harmadszor is.

Mikor Pete úgy érezte, hogy már nem kell egyedül hagynia, bement a szobába, leült az asztal szélére, és megfogta Linda Jeczét.

-Úristen, Pete. Úristen...

- Én a körülzárt szakaszban voltam, akiknek a segítségére siettek.

- Tehát így nőttek fel együtt.

-Vacsoránál majd megismered Liam Rooneyt is. Ő volt az egyik abból a nyolc emberből, akiket Tim magával hozott. És a feleségét, Michelle-t... ő vezette a helikoptert. Emlékszel, amikor azt írják, hogy az ellenséges tűz közepette vezette az embereit, meg a helikopter legénységét?

Linda bólintott.

-Na, hát azt nem írják, hogy előtte elkövette Michelle karját, és úgy vezette őket az ellenséges tűz közepette, hogy közben gyakorlatilag vitte őt, és fedezte a testével.

Linda egy darabig meg sem tudott szólalni.

- Paris Hiltonról minden idióta tudja az országban, hogy kicsoda - mondta aztán. - Az ő nevét hányan ismerik?

- Hát kábé ötvenezer emberből egy - tippelt Pete. - De neki jobban is tetszik így. Elég zártkörű klub tagja. Találkoztam pár emberrel, akik szintén megkapták ezt a kitüntetést. A második világháborútól kezdve különböző események közben kapták, meg sok minden másban is különböznek, de egyvalamiben egyformák, és ez a legérdekesebb. Egyik sem hajlandó a tettéről beszélni, amiért kitüntették, és ha faggatja őket az ember, ezek a hősök csak zavarba jönnek. Nem tudom, hogy ezzel az alázattal születtek, vagy az életük során alakult ki bennük, de hogy mindegyikükben megvan, az hétszentség.

Kimentek a konyhába. Mary a mosogatónál állt, és almát hámozott a pitéhez.

- Mrs. Carrier... - szólította meg Linda.

-Igen?

-Köszönöm.

- Micsodát, kedvesem?

-A fiát.

Hatvanöt

Hatalmas volt az ég, a síkság, és a zsenge kukorica zöld táblái, és mindent megült a növekvő termés és a türelmesen várakozó emberek csöndje.

Tim várakozott egy kicsit, míg le tudott fordulni az autópályáról, majd úgy egy kilométer vezetés után elérte a farmot. Kétszintes, tágas, de nem hivalkodó ház volt, amely minden oldalán körbefutó verandán át érintkezett a külvilággal. A középnyugati nap fényében ragyogó fehér lécfalakat tökéletesen karbantartották, sehol nem hámlott, vagy hólyagzott rajtuk a festék.

Tim fényképen már látta a házat, de még sosem járt itt.

Indulás előtt felvette az egyetlen öltönyét, két fehér inge egyikét, és egy új nyakkendőt, amelyet direkt az alkalomra vásárolt. Miután kiszállt a bérelt autóból, megigazította a nyakkendő csomóját, végigsöpört a zakóján, hogy leszedje róla az esetleges szöszöket, és lekukkantott, hogy nem kell-e a nadrágja szárán kifényesítenie a cipőjét.

Kellemes külsejű, nála jóval lezserebben öltözött fiatalember lépett ki a házból, és a tornácra vezette, miközben megkérdezte, kér-e egy pohár jeges teát.

Most tehát Tim egy hintaszékben üldögélt a verandán, a kiváló teát iszogatva. Nagynak, esetlennek és túlöltözöttnek érezte magát, de nem idegennek.

A veranda telis-tele volt hintaszékekkel, fonott karosszékekkel, asztalokkal és kanapékkal, mintha az összes szomszéd ide járna esténként az időjárásról társalogni.

Az asszony nem váratta sokáig. Csizmában, barna farmerben és vakító fehér blúzban jelent meg, sokkal kevésbé elegánsan öltözve, mint amikor előző alkalommal találkoztak.

Tim azt mondta, örül, hogy látja, mire az asszony közölte, hogy ő örül, és el is tudta hitetni vele. Hetvenöt éves volt, magas és csinos, dús ősz haját rövidre vágatta, tiszta kék szeme áthatóan nézett. Kézszorítása ugyanolyan kemény volt, ahogy Tim emlékezett rá. Keze erős, napbarnított és dolgos.

Teát ittak, kukoricáról és lovakról beszélgettek, amit az asszony imádott, és arról, hogy milyen szép a nyár itt a Közép-Nyugaton, ahol született, felnőtt, és amit sosem akart elhagyni.

- Asszonyom - mondta aztán Tim. - Azért jöttem, hogy egy szívességet kérjek öntől, ami nekem elég fontos lenne.

- Mondja csak, Carrier őrmester, majd meglátom, mit tehetek.

- Szóval, négy szemközt szeretnék beszélni a fiával, és nagyon fontos, hogy erre ön kérje meg.

Az asszony elmosolyodott.

- Szerencsére mindig beszélő viszonyban voltunk. Kivéve azt az egy hónapot, amikor a haditengerészetnél volt, és el akart venni egy lányt, akiről én nagyon jól tudtam, hogy nem őhöz való.

- És mi lett belőle, asszonyom?

- Nos, őszinte csodálatomra és megkönnyebbülésemre kiderült, hogy a lány nem akar hozzámenni.

- Én viszont egy hónap múlva megnősülök - jelentette be Tim.

- Gratulálok, őrmester.
- És én halálbiztos vagyok benne, hogy ő az igazi.
- Nos, maga idősebb, mint a fiam volt akkoriban, meg kell, hogy mondjam, értelmesebb is.

Beszélgettek egy kicsit Lindáról, aztán a találkozóról, amit Tim szeretett volna, és nem mondott el róla mindent, de így is többet, mint amennyit akart.

Hatvanhat

Az örökzöld erdő úgy állt a vörös alkony illatos csendjében, mint egy katedrális, amelyben csak a baglyok mondogatták egyszavas imádságukat.

A fázindelyes ház kecsesen simult az utolsó fák közé, és a hosszú tóra nézett, amely most az ég tükröződő tűzében égett.

Egy férfi kisegítette Timet a fedélzetről a tóba mintegy harminc méterre benyúló mólóra.

- Mostantól maguk vannak, uram - mondta.

Tim léptei halkan dobbantak a deszkákon, a víz lágyan hullámozott a pillérek körül, és jobb kéz felé valahol egy hal ugrott ki a tóból, majd csobbanva esett vissza.

A móló végében nyitott pavilon állt, amelyben akár egy nyolcszemélyes vacsorát is meg lehetett volna tartani. Ez alkalommal azonban csak egy kis asztal állt benne két székkal, mindkettőt a tó és a nyugati égbolt felé fordították.

Az asztalon üvegfedő alatt egy tálca szendvics állt, mellette fémládikó, tele tört jéggel, amiben négy üveg sör hűlt.

Tim házigazdája kezét fogott vele, majd kinyitott két sört. Leültek, és az üvegből ittak, a kihunyó alkonyatot figyelve.

A vörös égbolt lilára égett, és ahogy a lila elfeketült, megjelentek a csillagok.

Tim eleinte feszengett, nem tudott miről beszélgetni, szerette volna, ha ott áll a környéken valami remek kőművesmunka, hogy arról csevegjen, de egy árva kő vagy téglá sem volt arra. Szép lassan azért csak feloldódott valahogy.

A pavilonban nem égett a lámpa, de a vízről visszaverődő holdfény kellőképpen megvilágította.

Többek között az anyukáikról beszélgettek, rengeteg mókás és megható történetük volt.

Aztán evés, és a második üveg sör közben Tim beszélt az éhes szemű gyilkosról, Wentworth-ről, és mindenről, ami történt. Házigazdájának sok kérdése volt, amelyeket mind megválaszolt, mire újabb kérdéseket kapott, mert a Közép-Nyugat gyermeke alapos ember volt.

Tim letette Mickey McCready DVD-jét az asztalra.

-Csak arra kérném a családom érdekében, hogy úgy intézze, mintha nem az vezette volna nyomra, amit hoztam.

A férfi ígéretet tett erre, Tim pedig hitt abban, hogy bízhat benne/Bizonyos értelemben most is kinyitott egy ajtót. Jó érzéke volt az ajtókhoz, és ez biztosságnak tűnt.

- Uram, ezen a felvételen húsz ember arca vehető ki tisztán, köztük Wentworth-é, bármi is az igazi neve. Mind a rendvédelemnél, vagy más kormányzati szervnél dolgoznak, úgyhogy van róluk fényképes akta. Futtasson le rajtuk egy arcfelismerő szoftvert, és megtalálja őket. Szerintem mind a húsznak fejenként lesz vagy húsz személyazonossága. De hát ehhez ön sokkal jobban ért, mint én.

Valamivel később a személyzet egy tagja jelent meg a mólón.

Odabiccantett Timnek, majd a főnökéhez fordult:

- Elnök úr, öt percen belül befut a hívás, amit Várt.

Tim és házigazdája felálltak és kezet fogtak.

- Régóta rajta vagyunk már ezen az ügyön - mondta az elnök. - Nos, nekem kettőre van engedélyem, de ön inna még egy sört indulás előtt?

Tim végignézett a fekete tavon, a felszínén táncoló ezüstös fényeken, a partján álló fekete fákon és az ezernyi ponton átlyukasztott fekete égen.

- Köszönöm, uram, elfogadnék még egyet.

Állva nézte, ahogy az elnök végigsétál a mólón, aztán visszaült.

Egy pincérnő kis tálcán hozta a sört, meg egy jeges poharat, és otthagya. Tim nem töltött a pohárba, az üveget dédelgette.

A távolból a bűvármadár elbűvölő kiáltása hallatszott, és ugyanolyan csodálatos volt a visszhangja is.

Tim ugyanolyan távol volt itt az otthonától, mint a fehérre festett farmházban, mégis békét érzett, hiszen a két óceán közt mindenhol otthon volt.

Hatvanhét

Délen, vagy San Francisco környékén túl magasak voltak a lakásarak, így végül a partvidék középső szakaszán találtak egy kisvárost. Tengerparti lakást még itt sem engedhettek meg maguknak, de egy jó karban lévő, harmincas évekbeli házat sikerült megvenniük. Amíg felújították, persze úgy, hogy eredeti stílusa megmaradjon, egy lakókocsiban húzták meg magukat. A munka legnagyobb részét saját maguk végezték.

Tim családja - amelybe ő beleértette Pete-et, Zoeyt, Liamet és Michelle-t is - hálaadás és karácsony között jött fel északra a házavatóra. Michelle magával hozta az elkészült oroszlanos csillárt is. Linda elsírta magát, amikor meglátta, majd ismét, amikor kiderült, hogy Michelle terhes.

Tim talált munkát, először egy falat bíztak rá, majd egy teraszt, egyik megbízás hozta magával a másikat. Hamarosan szinte az egész város ismerte: ő volt Tim, a kőműves, aki ad a munkájára.

Amikor elkészült a ház, Linda újra írni kezdett. Ezúttal egy olyan könyvet, amelyből nem csöpögött a düh és a keserűség.

- Ebből lesz valami - mondta Tim, miután elolvasta az első néhány fejezetet. - Ez az igazi. Ez vagy te.

- Nem, nagyfejű - legyintette meg Linda a papírcsomóval. - Ez nem én vagyok, hanem mi.

Tévéjük nem volt, de az újságot megvették néhanapján.

Februárban, kilenc hónappal az után, hogy Tim megölte az embert, aki meg akarta gyilkolni Lindát, a média tele lett vádakkal és összeesküvés-elméletekkel. Két magas rangú politikus öngyilkosságot követett el, Washington megrendült, és politikai birodalmak dőltek össze.

Egy hétig követték a híreket, aztán abbahagyták.

Esténként swingzenét, vagy régi rádióműsorokat hallgattak - Jack Benny, Phil Harrist vagy Burnsöt és Allent.

Eladták a '39-es Fordot, amelyben a gyilkos otthagya az emlékét, de megbeszélték, hogy vesznek egy újat, ha Linda könyve beüt.

Ahogy Pete, régebben Tim is álmodott néha levágott csecsemőfejekről, és egy zokogó, mégis hálás anyáról, aki elvesztette egy gyereket, de két

másikat nem, és aki ellentétes érzelmei közt hányódva a haját tépte ki tövestől, mert nem adhatott mást, amivel kifejezhette volna a háláját. Most megszűntek ezek az álmok.

A nagyvilág sötét maradt, és még mélyebb sötétség fenyegetett. De ők ketten találtak egy kis fényes zugot, mert egyikük képes volt kitartani, a másik pedig harcolni, és ketten együtt voltak egy egész.

Made By Lassiter